

အ နိ ဝိ ယ ဝ ဝ ဝ ဝ ဝ

ကျွန်းကျွန်း

ကုန်းတော်

တမ်းတတိုင်တည်တေး

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

(လုံး ချင်း ၀ ဣု သစ်)

တမ်းတတိုင်တည်တေး

ထုတ်ဝေသူ
ဦးနိုင်မျိုးထွန်း (အင်ပါယာစာပေ)
တိုက် ၂၁၊ အခန်း ၁၁၊
စီးပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ယာ၊
ဦးဝိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။

ပုံနှိပ်သူ
ဦးမောင်မောင်လွင် (ကဝိရတနာအေ့ဖ်စက်)
၂၀၄၊ လမ်း ၃၀၊ ရန်ကုန်။

- တိုက် ၂၁၊ အခန်း ၁၁
စီးပွားကူးသန်းဝန်ထမ်းအိမ်ယာ
ဦးဝိစာရလမ်း၊ မြောက်ဒဂုံ။
ဖုံး-၅၈၁၇၃၃-၄၄၄
- တိုက် ၉၊ တတိယထပ် (ဝဲ)
ယုဇနလမ်း၊ စစ်တောင်းရိပ်မွန်
ယုဇနဥယျာဉ်မြို့တော်။
ဖုန်း-၅၉၃၂၆၅
- E-mail: EPC@mail2world.com
- P.O. Box-234

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၂၅/၂၀၀၄ (၃)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၄၄၀/၂၀၀၄ (၅)

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ။

အုပ်ရေ

၅၀၀

တန်ဖိုး

၅၅၀ ကျပ်

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏ ပဓာနကျသောတာဝန် ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး။
အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး။
ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
ဈေးကွက်စီးပွားရေးစံနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး။
နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး။
အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး။
မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး။
တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည် မြင့်မားရေး။

တမ်းတတိုင်တည်တေး

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

အပူပေး (အပူ)

သူ့အပြင်

သူ့အရင်မှာလည်း

ကြင်နာခံစား

နှလုံးသားက

စကားအပို မဆိုတတ်ခဲ့...။။

တစ်ပါးသော

တခြားသောသူနဲ့

အတူကြုံလျက်

စုံဖက်ရကောင်း ဆုမတောင်းခဲ့...။။

စိတ်တူကိုယ်တူ

ရင်ချင်းတူလို့

နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်

ချစ်အရိပ်မှာ

တစ်ကမ္ဘာတည်

သူသာ ရင်နှစ် 'ချစ်သူ' ဖြစ်၏ ။ ။

၁၂

“မိတကွဲ ဖတကွဲနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်း နေရ
မှာကို ဘယ်လိုလုပ် ရင်အေးနိုင်မှာလဲ မောင်ခင်ဝင်း”

မုံရွာမှ ရန်ကုန်သို့ အလုပ်ပြောင်းရွှေ့ရသည်။ သူ့အနေ
အထိုင်၊ သူ့အခြေအနေကို စိတ်မချ၍ မေမေတို့တစ်တွေ အံ့လိုက်
ကျင်းလိုက် လိုက်ခဲ့ကြ၏။

သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက မုံရွာတစ်ဝိုက်မှာ အထည်စက်တွေ၊
ယက်ကန်းစက်တွေ အခြားလုပ်ငန်းတွေဖြင့် စီးပွားရေးအခြေကျ
နေသူတွေ။

“အန်တီရယ် . . . ‘ကျော်ဇင်ငြိမ်း’ က ကျောင်း

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

သားတစ်ယောက် မဟုတ်တော့ဘူး၊ အသက်နှစ်ဆယ့်
ခြောက်နှစ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းဆရာ
ဖြစ်နေပါပြီ”

“အငယ်ဆုံးမို့ စီးပွားရေးကို စိတ်မဝင်စားဘဲ
ပညာရေးကို စိတ်ဝင်စားတာ အန်တီတို့ အပြစ်မမြင်ပါ
ဘူး၊ သားလေးရဲ့အနေအထိုင်ကိုလည်း စိတ်ချတယ်၊
ဒါပေမဲ့ကွယ် ဒီအရွယ် ဒီအခြေအနေမှာတော့ သူ့အိုး
သူ့အိမ်နဲ့ နေသင့်ပြီ မဟုတ်လား၊ သူ့ဇနီးမယား ရှိနေ
ရင် အန်တီတို့အနေနဲ့ အခုအခြေအနေထိ လိုက်ပူ
စရာ မလိုတော့ဘူးလေ”

ခင်ဝင်းရှေ့မှာ ဓာတ်ပြားဟောင်းကို မေမေ ဖွင့်လေ၏။
သူ့ကို အိမ်ထောင်ကျစေချင်သော ခင်ဝင်းနှင့် စည်းဝါး

ကိုက်လေပြီ။

“ဒီစကားကတော့ ဟုတ်တယ် ကျော်ဇင်ငြိမ်း၊
ငါတောင်မှ အိမ်ထောင်ပြုပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ဖြစ်
နေပြီ၊ မင်းဘဝက အစစ ပြည့်စုံနေတဲ့သူ၊ အရွယ်က
လည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်တဲ့ အရွယ်ပဲ”

“သူ အမြီးပြတ်တိုင်း သားကို အမြီးပြတ်စေချင်

နေတာ၊ အိမ်ထောင်သည်ဖြစ်သွားလို့ သူ့လွတ်လပ်မှု
 တွေ ဆုံးရှုံးသွားတာကိုတော့ မပြောဘူး၊ တစ်ယောက်
 တည်းနေတာက မေမေတို့အတွက် စိတ်ချမ်းသာရာ
 ရသေးတယ်၊ ယူဖြစ်တဲ့မိန်းမကို စိတ်တိုင်းမကျရင်
 သားကိုယ်တိုင်ရော မေမေတို့အားလုံးပါ စိတ်ဆင်းရဲ
 နေရမှာ၊ ဆေးမင်ကြောင်ထိုး၊ အိမ်ထောင်မှု ဘုရား
 တည် . . . တဲ့ မေမေ”

“အဲဒါသာကြည့် . . အိမ်ထောင်ပြုဖို့ပြောတိုင်း
 ဒီစကားနဲ့ ကိုင်ကိုင်ပေါက်နေတာ၊ အန်တီတို့ ရှာပေး
 တော့လည်း ဈေးဆစ်တာ ဈေးများတာနဲ့ မျက်နှာပူရ
 တယ်၊ သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့စိတ်ကြိုက်ရှာပါဆိုတော့လည်း
 ဒီနေ့အထိ အလုပ်မဖြစ်ဘူး၊ အန်တီတို့က ဆင်းရဲ
 ချမ်းသာ မရွေးပါဘူး၊ သားလေးသဘောကျတဲ့သူ ဖြစ်
 ရင်ပြီးပါတယ်”

မေမေတို့ ရှာပေးဖူးသော မိန်းကလေးက သူ့ရည်ရွယ်ရာ
 နှင့်သူ ဖြစ်နေခဲ့သည်ကိုတော့ ထည့်မပြော။

ခင်ဝင်းနှင့်အတူတူ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက သူ့ကို
 လှည့်ဖြားဖို့ ကြိုးစားခဲ့သော ‘ယမင်းခိုင်’ ဆိုသူ မိန်းကလေး

အကြောင်းကိုလည်း ခင်ဝင်း မေ့လျော့ထားသည်လား မပြောတတ်...

“အန်တီပြောတာ ကြားတယ်နော် ကျော်ဇင် ငြိမ်း၊ စိတ်ချအန်တီ . . . ရန်ကုန်မှာ ဒီကောင် အိမ် ထောင်ကျကို ကျစေရမယ်”

“အေးပါကွယ်၊ သူ့အစ်ကို အစ်မတွေကလည်း သူ့ကို မိန်းမ ပေးစားချင်နေကြတာ၊ ဟိုမှာတွေလား၊ သူ့ညီ ရန်ကုန်မှာ ကျောင်းသွားကျောင်းပြန် အဆင် ပြေအောင်လို့ ပွဲစားတန်းသွားပြီး ကားတစ်စီး ချက်ချင်းရှာလာတာလေ”

မေမေစကားကြောင့် ခင်ဝင်းနှင့်အတူလှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူတစ်ယောက်တည်း ငှားရမ်းနေထိုင်မည့် ခြံဝင်းအတွင်း သို့ ကားနှစ်စီးရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဝင်လာ၏။

ကားရောင်းမည့်သူတွေကို မေမေရှေ့မှောက်သို့ ကိုကိုကြီး ကိုယ်တိုင် ခေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စီးဖို့ကားကို၊ ကိုကိုကြီး ရှာ လာပေးပြီး မေမေက ငွေအဆင်သင့် ချေပေးလိုက်သည်။

“ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှာ စတက်ကတည်းက မင်းနဲ့ငါ ခင်ဖြစ်ကြတာ၊ ယမင်းခိုင်ကိစ္စကိုတော့ မင်း မေ့ပစ်လိုက်ပါ၊ အခုအချိန်မှာ မင်းဘဝအတွက်

အဖော်ကို ဦးနှောက်နဲ့ရော၊ နှလုံးသားနဲ့ပါ မင်း ရှာ
သင့်ပြီ ကျော်လင်ငြိမ်း”

မေမေတို့ တဖွဖွပြောနေသော စကား။

ခင်ဝင်းပြောသော စကားများကို သူ မသိ၍မဟုတ်။

အရင်းအတိုင်း ဝန်ခံရပါလျှင် မိန်းမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ခဲမှန်
ဖူးသော သူ့နှလုံးသားကို ဒီနေ့အထိ လှုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်းသောသူအား
ရှာမတွေ့သေးပေ။

“ဒီအိမ်လေးနဲ့ ဒီခြံလေးက နေချင်စဖွယ်
ကောင်းတာ အမှန်ပဲ ခင်ဝင်း၊ မင်းဦးလေးထားခဲ့တဲ့
ပစ္စည်းတွေက ငါ့အတွက်တော့ ပြည့်စုံနေတယ်၊ မင်းနဲ့
တစ်ရပ်ကွက်တည်းဆိုတော့ ပိုအဆင်ပြေတယ်”

“ငါ့ဦးလေးနဲ့မင်း နှစ်ခါလောက်တော့ ဆုံဖူးခဲ့
မှာပဲ၊ သေချာပြန်တွေးမှ ဒီခြံနဲ့အိမ်က ပညတ်သဘော
ရှိနေသလား မသိဘူး၊ ငါ့ဦးလေးက အလုပ်တာဝန်နဲ့
နိုင်ငံခြားသာ ထွက်သွားရတာ ဒီနေ့အထိ လူပျိုကြီးပဲ၊
သူ့မိဘအသိုင်းဝိုင်းနဲ့ အတူမနေဘဲ ဒီခြံကို ဝယ်ပြီး
တစ်ယောက်တည်းနေလာခဲ့တာ၊ မင်းမို့လို့ သူ လက်ခံ
တာ၊ မိသားစုတွေ ဘာတွေဆိုရင်တော့ သူပေးနေမှာ

မဟုတ်ဘူး . . . ကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“အေးကွာ . . . ငါ ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေ
ရင်တော့ ဒီခြံကို ဝယ်ဖို့ စဉ်းစားရမယ်၊ မင်းဦးလေး
ပြန်ရောက်တဲ့အခါ ဒို့ထက်ကောင်းတဲ့နေရာကို ပြန်
ဝယ်နေပေါ့ကွာ”

သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ပြောလိုက်မိသည်။

သချာ်နှင့် မဟာဘွဲ့ရတာချင်း တူပေမယ့် သူ ရန်ကုန်
ပြောင်းဖြစ်တော့ ဆေးတက္ကသိုလ်မှာ တာဝန်ကျသည်။ ခင်ဝင်း
ကတော့ ရိုးရိုးဝိဇ္ဇာသိပ္ပံမှာ ဖြစ်၏။

ဌာနမှာ အစည်းအဝေးရှိသည်မို့ နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ဖြစ်
သည်။ အပြန်မှာ မေမေတို့ပို့သော ငွေလွှဲဝင်ယူလိုက်သည်မို့ နည်း
နည်းမှောင်သွားသည်။

ရပ်ကွက်ထဲကို ကားအဝင်မှာတော့ လူလုံးမကွဲချင်တော့။
ဆောင်းနှင်းဖြူတို့ကြောင့်ပင် မီးထိုးလိုက်သည်။

“ဟာ . . . ရန်ဖြစ်နေတာပဲ”

သူ့ရှေ့ဆက်ရမည့် လမ်းမပေါ်မှာ လူငယ်တစ်ယောက် ရှာ
ဖြစ်နေ၏။ မလှမ်းမကမ်းမှာပင် ကားရပ်ထားလိုက်ရသည်။

ကြည့်နေရင်းကပင် ဖြစ်စဉ်များကို ပီပီသသ မြင်ရ၏။

“အုပ်စုလိုက်ဖြစ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ တစ်ယောက်
တည်းကို လေးယောက်က ဝိုင်းရိုက်နေတာပဲ”

ကားပေါ်မှာထိုင်ပြီး ဆက်ကြည့်နေလို့ မဖြစ်တော့မှန်း
နားလည်လိုက်သည်။ ဒီအတိုင်းသာဆိုရင် တစ်ယောက်သမား
သေဖို့သာ ရှိတော့သည်ပဲ။

ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြီး ရန်ဖြစ်ရာသို့ ပြေးသွားမိ၏။

“ဟေ့ . . မလုပ်ကြနဲ့၊ နေကြပါဦး၊ မောင်ရင်တို့
က ကြည့်ကောင်းကောင်းနဲ့ ဒီအတိုင်းကြည့်နေကြတာ
လား၊ တစ်ရပ်ကွက်သားချင်းတွေ မဟုတ်ကြဘူးလား”

တစ်ယောက်တည်း အရိုက်ခံနေရတာကို လူငယ်လေးငါး
ယောက်က မဆိုင်သလိုဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

သေချာကြည့်မိမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အော်
ဟစ်ပြီး အကူအညီတောင်းနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“လုပ်ကြပါဦး . . . ‘ဖွဲ’ သေတော့မယ်၊ ဒီပြင်
ရပ်ကွက်ကလူတွေ ဖွဲကို ဝိုင်းရိုက်နေကြတာပါ”

ကျောင်းမှပြန်လာသည်မို့ တိုက်ပုံကို မချွတ်ရသေး။ မနေ့ နိုင်တော့ဘဲ အနီးမှလူတွေကိုပြောရင်း ရန်ပွဲပြေအောင် ကြိုးစား လိုက်၏။

“ကလေးမ အော်နေတာ ကြားလား၊ ရန်ပွဲပြေ အောင် မကြိုးစားကြဘူးလား၊ ဟေ့ကောင်တွေ . . . တစ်ယောက်တည်းသမားကို အဲဒီလောက်ထိ မလုပ် ကြနဲ့လေကွာ”

အရဲစွန့်ပြီး သူ့လျှောက်ပြော၊ လျှောက်လုပ်နေခြင်းဖြစ်၏။ တကယ်တမ်းမှာတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်က ရန်တွေ ဘာတွေ ဖြစ်ဖူးတာမဟုတ်။ သူဝင်လိုက်တော့မှ မှန်သွားသည်။

သူ့ပြောသံ ဆိုသံကြောင့် ရပ်ကြည့်နေသောသူများ လှုပ် ရှားလာပြီး ဝိုင်းရိုက်နေသောသူများလည်း ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

“ဇွဲရယ် ရန်မဖြစ်ပါနဲ့လို့ အတန်တန်ပြောထား ရဲ့နဲ့၊ သည်းခံလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ၊ အခုတော့ ကောင်းကြသေးရဲ့လား၊ ခေါင်းမှာလည်း သွေးတွေနဲ့”

ကောင်လေးကို ကောင်မလေးက ကရုဏာဒေါသောနှင့် ပြောလိုက်၏။

ထွက်ပြေးသွားသူများ၏ လက်ချက်ကြောင့် အတော်အထိ

နာမည် . . . ဟု သူတွေးနေခိုက်မှာ . . .

“ဒီကောင်တွေကို ငြိမ်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး ‘အမွန်’၊
ပြီးတော့ နင့်ကို သူတို့က တမင်နှောင့်ယှက်တာ၊
နင့်ကိုထိရင် ငါမခံနိုင်ဘူး အမွန်”

ကောင်လေးရော၊ ကောင်မလေးပါ ရှိလှမှ အသက် နှစ်
ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ။ ဇွဲဆိုသည့် ကောင်လေးကတော့ တကယ့်ကို
မိုက်ကန်းကန်းလေး။

“ကဲ . . . မောင်ရင် . . . သတ္တိတွေ ဒေါသတွေ
ကို ခဏမေ့ထားလိုက်၊ မောင်ရင်တို့ ဘာပြဿနာတွေ
ပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ အခုအနေအထားအရ မောင်ရင်
တစ်ဖက်သတ်ခံနေရလို့ ကိုယ် ဝင်လိုက်ရတာပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲဗျာ၊ ခင်ဗျားသာ ရောက်မလာရင်
ဒီထက် အခြေအနေဆိုးသွားနိုင်တယ်၊ တခြား ရပ်
ကွက်ကကောင်တွေ အမွန်ကို သက်သက်စော်ကား
တာ၊ ဒါတောင်မှ ကျုပ်ကို အမြင်ကတ်ပြီး လူတွေက
ဒီအတိုင်းကြည့်နေခဲ့ကြတာ”

ကောင်လေး ရှင်းပြသော စကားလုံးအသုံးအနှုန်းတွေက
ဒေါင့်မကျိုးပေ။

“ကဲပါ ဇွဲရယ် . . . ဒဏ်ရာကလည်း သိပ်မမြင်
ရတော့ နည်းသလား များသလား မသိဘူး၊ သွေးတွေ
ကလည်း ထွက်လိုက်တာ”

ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးတို့ လေပြေထိုးနေကြသည်
ကို သူ ဆက်ပြီးခံစားနေလို့ မဖြစ်ပေ။

“ကဲ . . . ကလေးမ ဒီအတိုင်းကြည့်နေ၊ ပြော
နေကြလို့ ဘာမှဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မှာ ကား
ပါလာတယ်၊ ဒဏ်ရာရထားတော့ အနီးဆုံး ဆေးခန်း
တစ်ခုခုကို အမြန်သွားမှဖြစ်မယ်”

ကောင်လေးနှင့်ကောင်မလေးက ဘယ်လိုအနေအထား
မှန်း သူ မသိ။

ကူညီလက်စ၊ ပြဿနာဖြစ်လက်စမို့ ဆေးခန်းရောက်
အောင် ပို့ပေးမှဖြစ်မည်။

‘ဇွဲ’ ဆိုသော ကောင်လေးက မိုက်ကန်းကန်း၊ ဂျစ်ကန်ကန်။

‘အမွန်’ ဆိုသော ကောင်မလေးကတော့ အတော်လေး
ချစ်စရာကောင်းမှန်းကိုတော့ အလင်းရောင်ဝိုးတဝါးအောက်မှာပင်
သူသိလိုက်ရသည်။

၂။

‘ဇွဲ’ ဆိုသော မိုက်ကန်းကန်းလေးနှင့် ‘အမွန်’ ဆိုသော ခပ်ချောချောကောင်မလေးတို့နှင့် မထင်မှတ်ဘဲ ရေစက်ဆုံဖြစ် သည်။

အိပ်မက်ထဲအထိပင် အမွန်ဆိုသော ကောင်မလေးက ရောက်လာခဲ့၏။

မနက်လင်းလင်းချင်းမှာပင် သူ့အိမ်သို့ ခင်ဝင်း ရောက် လာသည်။

“မင်းနဲ့ကျမှ ဆုံမှဆုံတတ်တယ် . . . ကျော်ဇင် ငြိမ်းရယ်၊ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက လူငယ်တွေနဲ့ မတည့်တဲ့

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

“ဖွဲ့ထက်ရဲ့ ရန်ပုံကိုမှ မင်းက ဝင်ပြီး ဖြန့်ဖြေရတာကိုး”

“ဖွဲ့ထက်တဲ့လား၊ လူမိုက်ကလေးပဲ၊ ဒါနဲ့ အမွန် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကရော”

အမွန်၏အမည်အရင်းကို သူ သိချင်သည်။

ဖွဲ့ထက်ကို မှတ်မိနေသလို၊ အမွန်ကလည်း သူ့အာရုံမှာ ထင်ကျန်ရစ်သည်။

“အမွန်နာမည်အပြည့်အစုံက ‘ရည်မွန်ဦး’ တဲ့၊ နာမည်နဲ့လိုက်အောင် ရည်ရည်မွန်မွန်နေတတ်တဲ့ သူလေး၊ ချစ်စရာလည်း အရမ်းကောင်းတယ်၊ ခက်တာက အမွန်အနားမှာ လူမိုက် ဖွဲ့ထက် ရှိနေတာပဲ ကျော် ဇင်ငြိမ်း”

ခင်ဝင်းက အမွန်ကို ချီးမွမ်းသည်။

ဖွဲ့ထက်၏ လူမိုက်ဂုဏ်ပုဒ်များကို ဖွင့်ချပြသည်။

“သူတို့နှစ်ယောက်က သမီးရည်းစားတွေလား”

“ဒီလိုပဲ ပြောရမယ် ထင်တယ်၊ ဖွဲ့ထက် မိုက်နေ ဆိုးနေတာတောင် အနားမှာ နေခွင့်ပေးနေတာလေ၊ သူတို့အကြောင်းကို သေသေချာချာတော့ ငါ မသိဘူး၊ ငါ အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ဦးလေးရှိလို့ ဒီရပ်ကွက်ကို

ပြောင်းလာတာ၊ သူတို့နှစ်ယောက်က ငယ်ငယ်တည်း
က တွဲလာခဲ့ကြတာတဲ့”

စိတ်ထဲမှာ ဘာကြောင့်ရယ်တော့မသိ။

အမွန်တို့အကြောင်းကို နားထောင်ရင်း ဇွဲထက်နှင့်ပတ်
သက်နေခြင်းအပေါ် မနာလိုဝန်တို့ဖြစ်မိသည်။

“အမွန်ဆိုတဲ့ကောင်မလေးနဲ့ မင်း ရင်းနှီးလား
ခင်ဝင်း”

“ရင်းနှီးတာပေါ့၊ အမွန်က ငါတို့ကျောင်းက
တတိယနှစ် ရူပဗေဒကျောင်းသူပဲဥစ္စာ၊ ပထမနှစ်
တုန်းက အမွန်တို့အခန်းကို ကျူတိုရီရယ် ဝင်ခဲ့ရသေး
တာလေ”

“ဇွဲထက်ကရော”

အမွန်အကြောင်းနည်းတူ ဇွဲထက်အကြောင်းကိုလည်း
စပ်စုမိသည်။

ကြားရသော စကားတွေက ကောင်းကွက်တစ်ခုမှ မရှိပေ။

“ပြောမနေပါနဲ့၊ ဇွဲထက်ဆိုတဲ့ကောင်က ရန်ဖြစ်
မယ်၊ လမ်းသလားမယ်၊ ဒီအလုပ်ပဲရှိတာ၊ အမွန်နဲ့
အတူတူတွဲခဲ့ပေမယ့် အခုထိ ဆယ်တန်းမအောင်ဘူး”

“အေးကွာ၊ မနေ့က ရန်ပွဲက အမွန်နဲ့ပတ်သက် ပြီး ဖြစ်တာပဲ။ မင်းတို့ရုပ်ကွက်ထဲက လူငယ်တွေ ဒီကောင့်ကို ကြည့်မရတာတော့ သေချာတယ်။ ငါသာ အဲဒီနေရာကို မရောက်ဖြစ်ခဲ့ရင် အခုချိန်ဆို ဇွဲထက် တစ်ယောက် ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီး အရေးပေါ်ဌာနကို ရောက်လောက်ပြီ”

“မင်းလည်း အကြောင်းမသိသေးလို့ ဇွဲထက် ဘက်ကနေ ရပ်ပေးတာပဲ။ အမွန်နားကို ကပ်မရတာ ရယ်။ ဒီကောင့်ကို ကြည့်မရတာနဲ့ အမြင်ကတ်နေကြ တာ။ ဒီကောင့်ကွယ်ရာမှာတော့ ကောက်ရိုးပုံစောင့်တဲ့ သူလို့ ပြောကြဆိုကြတာလေ”

“ဒီကိစ္စနဲ့တော့ လက်လွတ်စပယ် မလုပ်သင့်ဘူး။ အေးလေ . . . ဇွဲထက်ကိုယ်တိုင်က ဘယ်လောက်ဆိုး နေမှန်းမှ မသိဘဲ။ အမွန်ကတော့ ဇွဲထက်ကြောင့် စိတ်ညစ်ရှာတယ်။ သနားစရာ မိန်းကလေးပါပဲ”

စကားအရာဖြင့် ကရုဏာဖြစ်မိခြင်းမဟုတ်။

သူ့ရင်ထဲမှာ လိုလိုလားလားဖြင့် အမွန်အပေါ် ကရုဏာ ဖြစ်မိသည်။

“ထူးဆန်းပါလား၊ အမွန်အပေါ် ဒီလောက် အရေးတယူလုပ်ပြီး ပြောနေတော့ ဘာလဲ အမွန်ကို မင်း စိတ်ဝင်စားနေပြီလား”

ခင်ဝင်းအမေးကို နှုတ်ဖြင့် မဝန်ခံဖြစ်။

သို့ပေမယ့် ဆိတ်ဆိတ်တော့ နေပြလိုက်မိသည်။

“ငါမေးနေတယ်လေ ကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“ထူးတော့ထူးတယ်၊ အမွန်ဆိုတဲ့ အဲဒီကလေးမ လေးရဲ့ ကရုဏာမျက်နှာလေးက ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ အမှန်ပဲ”

အမွန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရသော စိတ်ခံစားမှုကို အရှိအတိုင်း ပြောပြဖြစ်သည်။

ခင်ဝင်းကတော့ လိုရာတွေးပြီး ပြောနေ၏။

“လောကကြီးမှာရော၊ မင်းရဲ့အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ပါ မိန်းမတွေ ရိုက်သတ်လို့ မကုန်အောင် ရှိနေတာပဲ၊ ဘာကြောင့် မီးခဲကိုမှ ကိုင်ချင်ရတာလဲ ကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ မင်းအနေနဲ့ ဇွဲထက်နဲ့ ရင်ဆိုင်ရမှာနော်၊ ကျော် မကောင်း ကြားမကောင်းတွေ ဖြစ်မယ့်ဇာတ်လမ်းပဲ”

“အဲဒီအထိ မတွေးနဲ့လေ၊ ငါ့စိတ်ထဲ ဖြစ်တဲ့

အတိုင်းတောင် ပြောခွင့်မရှိဘူးလား၊ အမွန်မျက်နှာက တကယ့်ကို ကရုဏာမျက်နှာလေးပဲ”

“အင်း . . . ဇာတ်လမ်းဖြစ်မှာတော့ သေချာနေ ပြီ၊ အမွန်နဲ့ဖွဲ့ထက်က မင်းဆီလာပြီး ကျေးဇူးတင် စကား ပြောမလို့တဲ့၊ အမွန်ကိုယ်တိုင် ငါ့ကို ပြောတာ နော်၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် မင်းနဲ့အမွန်တို့ကတော့ ရေစက် ပါပြီ ထင်တာပဲ”

အမွန်တို့နှစ်ယောက်က သူ့ဆီ လာဦးမည်တဲ့လား။

အမွန်နှင့် ဆုံဆည်းမှုကိုတော့ ခင်ဝင်းက အပြည့်အဝ ကောင်းချီးမပေးပေ။

ဘာရယ်မဟုတ်။ ပြောမိပြောရာ သူပြောဖြစ်လိုက်၏။

“အေး . . . မင်းမှတ်ထား ခင်ဝင်း၊ ဖွဲ့ထက်ဆိုတဲ့ လူမိုက်ကလေး အမွန်အနားမှာ ရှိမနေဘူးဆိုရင် ငါနဲ့ အမွန် တွေ့စရာ အကြောင်းမရှိသလိုပဲ အမွန်ကို လည်း စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒုက္ခပဲ . . . မင်းကို ဒီရပ်ကွက်မှာ ခေါ်ထားမိ တာ ငါးပါးမှောက်တော့မယ် ထင်တယ်၊ အမွန်ကို ယင်ဖိုသန်းတာတောင် ဖွဲ့ထက် ကြိုက်တာမဟုတ်ဘူး”

ပြောသာပြောနေရသည်။
 အမွန်ဆိုသော မိန်းကလေးက သူ့ရင်ကို ခိုဝင်စပြုနေပြီ။
 သူ့နှလုံးသားကိုတော့ ပိုင်စိုးနိုင်စွမ်းရှိမရှိ အချိန်စောင့်
 ရဦးမည် ဖြစ်၏။

“ဆရာ . . . ကိုခင်ဝင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းတွေဆို၊
 အမွန်တို့ ရပ်ကွက်ထဲကို ဆရာပြောင်းလာတာ မသိ
 လိုက်ဘူး၊ ညကြီးမင်းကြီးလည်း ဖြစ်ပြန်၊ သွေးပူသွေး
 လောနဲ့ဆိုတော့၊ ကျေးဇူးတင်စကား မပြောလိုက်ရဘူး
 လေ”

ရည်မွန်လှသောသူကလေး။

စကားလုံးအကျအနများက ရင်ကိုအေးချမ်းစေရုံမက
 အကြားကိုပါ ချိုသာနိုင်စွမ်း၏။

လူမိုက်ကလေးကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ငြိမ်သက်နေ
 သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဝင်းနဲ့ကိုယ်က ကျောင်းတုန်း

က သူငယ်ချင်းတွေလေ၊ မုံရွာကနေ ရန်ကုန်ပြောင်း
ဖြစ်တော့ ခင်ဝင်းအဆက်အသွယ်နဲ့ပဲ ဒီအိမ်ကို ငှား
ဖြစ်တာ”

“ဒါနဲ့ အစ်ကိုနာမည်က”

အလိုက်မသိတတ်စွာဖြင့် လူမှိုက်ကလေးက ဝင်မေး၏။

ကျောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်သော အမွန်က ‘ဆရာ’ ဟု
တလေးတစား ခေါ်သော်လည်း ဇွဲထက်ကတော့ သာမန်ပင် ခေါ်
ဝေါ်၏။

“အစ်ကိုနာမည်က ကျော်ဇင်ငြိမ်းတဲ့၊ ခင်ဝင်း
ပြောပြလို့ ဇွဲထက်ဆိုတာရယ်၊ ရည်မွန်ဦးဆိုတာရယ်ကို
သိခဲ့ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်နဲ့ စတွေ့တုန်းက ကြားခဲ့ရ
တဲ့ ‘ဇွဲ’ နဲ့ ‘အမွန်’ ဆိုတာကိုပဲ ကိုယ်တော့ ခေါ်ချင်
တယ်၊ ကိုယ့်ကိုလည်း ဆရာလို့ တလေးတစား မခေါ်
လည်း ရတယ်နော်အမွန်၊ ရင်းရင်းနှီးနှီးပေါ့ကွာ”

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား အမွန် . . . အစ်ကိုက
ဆရာလို့တောင် ခေါ်စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇွဲက
တော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းလို့ပဲ ခေါ်မယ်”

“ဇွဲရယ် နင်က အရမ်းခက်တာပဲ၊ ဆရာက နင့်

ကျေးဇူးရှင်၊ ဆရာသာ အချိန်မီ ရောက်မလာရင် နင် မလွယ်ဘူး”

ဖွဲ့ထက်၏အပြောအဆိုကြောင့် အမွန် အားနာနေပုံရ သည်။

“ငါကလည်း ကျေးဇူးမတင်ဘူးလို့ ပြောနေလို့ လား အမွန်၊ ဆရာလို့ခေါ်တာထက်စာရင် ကိုကျော် ဇင်ငြိမ်းလို့ ခေါ်ရပြောရတာက ဘာအတားအဆီးမှ ရှိမနေဘူး”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ ဖွဲ့ပြောတာ သဘာဝကျ တယ်၊ အမွန်လည်း ကိုယ့်ကို ဆရာလို့ ခေါ်မနေနဲ့ တော့”

ဖွဲ့ထက်စကားကိုအသုံးချပြီး အမွန်နှင့်ရင်းနှီးအောင် ပြော ယူလိုက်သည်။ ဆရာ . . . ဟု အမွန်ခေါ်နေရင် ဖွဲ့ထက်ပြောသလို အတားအဆီးတစ်ခုခုရှိနေသည် . . . ဟု သူလည်း ခံစားမိသည်ပဲ။

“ဖွဲ့ကတော့ တကယ့်လူပေတစ်ယောက်ပဲ၊ ဆိုး တာလည်း ပြောမနေနဲ့၊ သူ့မှာ စိတ်ရင်းကောင်းတာ တစ်ခုလေးပဲရှိတာ၊ ပြီးတော့ အမွန်ကို ငယ်ငယ် ကတည်းက ဒီနေ့အထိ စောင့်ရှောက်ခဲ့တာ၊ အမွန်

ဖေဖေက အမွန်တို့ ခြောက်တန်းလောက်ကတည်းက ဆုံးသွားခဲ့တာ၊ ဇွဲ ဆိုးနေပေနေပေမယ့် အမွန်လိုပဲ မေမေကလည်း ဇွဲကို ခင်ရှာတာ၊ သံယောဇဉ်ရှိရှာတာ လေ”

အမွန်စကားအသွားအလာအရဆိုရင်တော့ သူတို့ချင်း သံယောဇဉ်ရှိကြရုံသာရှိသည်ဟု ကောက်ချက်ချလို့ရသည်။

“နင့်အကြောင်းပြောပြီးရင် ငါ့အကြောင်းလည်း ပြောဦး လေ အမွန်”

“ဇွဲ ဆိုးနေပေနေတာက သူ့မိသားစုကို အရွဲ့ တိုက်ရာက တစ်စစဆိုးလာခဲ့တာပဲ၊ ဇွဲမှာ အမေမရှိ တော့ဘူး၊ ညီမလေး တစ်ယောက်ရှိတယ်၊ အဖေနဲ့ နေတယ်ဆိုပေမယ့် ဇွဲအမေက ဇွဲအဖေရဲ့ ဒုတိယ အိမ်ထောင်လေ၊ အဖေတူအမေကွဲညီအစ်ကို မောင် နှမတွေနဲ့ အတူနေကြပြီး အမွေအတွက် မသင့်မမြတ် ဖြစ်နေကြရတာ”

“နင်ပြောတာနဲ့ပဲ ငါတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်က အမွေတွေ မက်ပြီး အဲဒီတိုက်ပေါ်မှာ တွယ်ကပ်နေ တာလို့ ထင်သွားဦးမယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်းဆိုရင်

အဲဒီမှာ မနေတာကြာလှပြီ၊ ငါ့ညီမလေး သူ့ဘဝနဲ့သူ
ဖြစ်သွားရင် စိတ်ချရပြီဆိုရင် အဲဒီအိမ်နဲ့ အဲဒီက
လူတွေ ကို ငါလှည့်မကြည့်တော့ဘူး အမွန်”

ပေတေဆိုးသွမ်းဘွဲ့ရနေသော ဇွဲထက်မှာ နောက်ကြောင်း
ရာဇဝင်ရှိနေ၏။

အကြောင်းစုံ သိရပြန်တော့ ဇွဲထက် ဆိုးနေမိုက်နေတာကို
အားလုံးအပြစ်မမြင်ရက်ပြန်။ ဘဝအနေအထား၊ ပတ်ဝန်းကျင်
ကြောင့်ပင် ဇွဲထက် လူမိုက်ကလေး ဖြစ်နေရခြင်းပဲ။

၃။

‘ရည်မွန်ဦး’ ဟု အမည်တွင်သော အမွန်သည် သူ့အာရုံကို
 လွမ်းမိုးထားနိုင်သူဖြစ်၏။ သူ့အိပ်မက်တွေမှာ ထူးဆန်းစွာ ပါဝင်
 လာ၏။ သူ့အတွေးတွေမှလည်း ကင်းကွာလို့မသွား။
 အမွန်ကို ရင်ခုန်စိတ်ဖြင့် စိတ်ကူးယဉ်ဖြစ်သည်။
 အမွန်ကတော့ စိုးစဉ်းမျှ မသိနိုင်။
 တစ်ကိုယ်ရည်အတွေးများစွာ သူ့အချိန်များစွာကို အမွန်
 သိမ်းပိုက်ထားသည်ပဲ။

“ကျော်ဇင်ငြိမ်း”

ဌာနသို့ လှေခါးအတိုင်း တက်လာသော သူ့အာရုံများ

သည် သတိလက်လွတ်ဖြစ်သွား၏။ ခင်ဝင်းသာ လှမ်းမမြင်ဘဲ
မခေါ်ပါက အပေါ်ဆုံးထပ်သို့ ဆက်တက်သွားမှာ သေချာသည်။

အမွန်ရှိနေသော ပုရပုဏ်အတွင်းမှာမို့ သူ့အတွေးများ
သည် ဆောက်တည်ရာမရ။

“မင်း ဌာနကိုလာတာ ငါ့ဆီကို မဟုတ်လား၊
ဒီလှေခါးကနေ မင်း အတက်အဆင်းလုပ်တာ အကြိမ်
ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ ဒီတစ်ခါပဲ မင်း ခြေချော်သွား
တာနော်”

“အေးကွာ . . . အတွေးမှာ မျောသွားလို့”

“ဘာလဲ အမွန်အကြောင်းကို တွေးနေတာ
မဟုတ်လား”

“ရောက်တတ်ရာရာပါ”

အမွန်အပေါ် သံယောဇဉ်တင်းမှာကို ခင်ဝင်း မလိုလား
ချင်။ လူဆိုးလေး ဇွဲထက်နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးမည်ကို ခင်ဝင်း စိုးရိမ်
နေ၏။

“ဒီတစ်ခေါက် မင်း ငါ့ဆီလာတာ အရင်
အခေါက်ပေါင်း များစွာနဲ့ မတူဘူးဆိုတာ ပြလိုက်တာ
ပဲ၊ ဌာနကိုဝင်ဖို့၊ စာကြည့်တိုက်ကိုသွားဖို့၊ ငါနဲ့တွေ့ဖို့

အပြင် မင်းမှာ အရေးကြီးကိစ္စတစ်ခု အပိုပါလာ တယ် မဟုတ်လား”

အမွန်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ခင်ဝင်းပြောမှန်း သူ သိသည်။
ဝန်မခံချင်သောကြောင့် ဖြောင့်ကွယ်,ကွယ်လိုက်ရ၏။

“အမွန်နဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက . . . ဒီနေရာ ဒီဒေသမှာ ငါ ကျင်လည်ခဲ့တာပဲ၊ မင်း အတန်းမရှိဘူး ဆိုရင် ငါတို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် သွားရအောင်”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပဲနော်၊ ပထမနှစ်တုန်းက သာ အမွန်အခန်းကို ဝင်ဖူးတာ၊ အခု ဘယ်အခန်းလဲ ဆိုတာ ငါမသိဘူး၊ ပြီးတော့ သိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ အမွန်ရှိတဲ့ အခန်းကို မင်းသွားဖို့ မသင့်တော်ဘူး”

“အေးပါ . . . ဒီလောက်တော့ ငါသိပါတယ်၊ ငါကိုယ်တိုင်ကလည်း လူပျိုပေါက် ကျောင်းသားလေး မဟုတ်ပါဘူး”

ခင်ဝင်းကတော့ အမွန်နှင့်ပတ်သက်သည်တို့ကို ပြော၏။

သူ့ရင်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဝင်ရောက်လာသော အမွန်ကို တားဆီးနိုင်စွမ်း မဲ့လေပြီ။

“မင်းအိမ်ကို အမွန်တို့နှစ်ယောက် ရောက်ပြီး

ရောပေါ့”

“အေး”

“ကျေးဇူးတင်စကား ပြောကြရုံပဲလား”

သူ မနေသာတော့ပြီ။

အမွန်တို့ရောက်လာပုံ၊ အမွန်ဘဝ၊ ဇွဲထက်ဘဝနှင့် သူသိရသော အမွန်တို့နှစ်ယောက်အနေအထားကို ခင်ဝင်းအေး ပြောပြမိသည်။

စကားပြောနေပေမယ့် သူ့အကြည့်တို့က အငြိမ်မနေ။ ခင်ဝင်းနှင့်အတူတူ “ယင်းမာ” လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများက ဖြတ်သွားဖြတ်လာများထံ ရောက်နေ၏။

အများသူငှာထဲတွင် အမွန်တစ်ယောက်များ ပါလေမည်လား . . . ဟု အမောတကော မျှော်လင့်မိပြန်သည်။

“ဇွဲထက်နဲ့ အမွန်အကြောင်းကို အရင်တုန်းက အကြမ်းဖျင်းလောက်ပဲ သိခဲ့ရတာ၊ မင်းပြောတာတွေရယ် ငါ့မိန်းမဆီကရတဲ့ သတင်းတွေအရဆိုရင် သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သံယောဇဉ် ရှိနေကြတာ၊ ဒါပေမဲ့ အမွန်ကို ဇွဲထက်ချစ်နေတာတော့ သေချာတယ်။

အမွန်ကလည်း သိနေမှာပဲ၊ သူတို့နှစ်ယောက်အနေ အထားက အချိန်မရွေး ဘယ်သူမှ မသိလိုက်ဘဲ ချစ်သူတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တာပဲ”

သူရင်မောစေမည့်စကားမျိုးကိုမှ ခင်ဝင်းပြောရက်သည်။

“ဒါကတော့ သူတို့အပိုင်းပဲ ခင်ဝင်း”

“ဘာလဲ. . . မင်းက အမွန်ကို စိတ်မဝင်စားတဲ့ သဘောလား ကျော်ဇင်ငြိမ်း”

သူမဖြေပေမယ့် သူဘာဖြစ်နေသည်ကို ခင်ဝင်းသိမှာ ချာသည်ပဲ။ ခင်ဝင်းကပင် ဆက်ပြောလေ၏။

“ငါတွေကြည့်တာနော်၊ အမွန်အနေနဲ့ သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ အမွန်အမေကလည်း ဇွဲထက်ကို လိုလိုလားလားပဲ၊ ဇွဲထက်က သာမန်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကောင်ဆိုးတာပေတာက တခြား၊ ဒီကောင်ရမယ့် အမွေတွေကလည်း မက်လောက်တယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာဆို တာ လူတကာသည်းခြေကြိုက်ဆိုတော့ အမွန်အနေနဲ့ ဒီအချက်တော့ ပါနိုင်ကောင်းတယ်”

ခင်ဝင်းအတွေးတွေက အဆင့်ကျော်လာ၏။

အမွန်သိက္ခာကို ထိပါးသောကြောင့် ချက်ချင်း ကန့်ကွက်

လိုက်ရသည်။

“ဒီလိုမျိုးတော့ အမွန်ကို မစွပ်စွဲပါနဲ့ ခင်ဝင်း ရာ”

“ငါကလည်း စကားအရ ပြောကြည့်တွေးကြည့် တာပါ။ ဒါကလည်း မင်းအတွက်ပဲ ကျော်ငင်ငြိမ်း၊ ဇွဲထက် အမွေရတယ်ပဲထားဦး၊ မင်းမိဘတွေ ပိုင်ဆိုင် တဲ့ ဓနဥစ္စနဲ့ မင်းရမယ့် အမွေကို မမီနိုင်ဘူး၊ ငါထင် ပါတယ်၊ အမွန်က မင်းကိုပဲ ရွေးချယ်လိမ့်မယ် ကျော်ငြိမ်း”

အမွန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောရဆိုရတာ စည်းဝါး မကိုက် ချင်။ နှလုံးသားအရေးနှင့် မဆိုင်သောကိစ္စများကိုသာ ခင်ဝင်း တွက်ချက်ပြနေ၏။

နောက်ဆုံးတော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ နှစ်ဦးသား ထဖြစ် ခဲ့ရတော့သည်။

“ဆရာ ကိုခင်ဝင်း”

ဝိဇ္ဇာခန်းမမှ အဖြတ်တွင် ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။
သူ့ရော ခင်ဝင်းပါ ပြိုင်တူဆိုသလို နောက်သို့ လှည့်ကြည့်
ဖြစ်သည်။

သူတို့နောက်သို့ အပြေးတစ်ပိုင်း လိုက်လာရှာသော အမွန်
ကို တွေ့ရ၏။

“အမွန်ပါလား”

“ဆရာကိုခင်ဝင်းကိုပဲ ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်တာ၊
ပြီးမှ အသေချာကြည့်မိတော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကိုပါ
တွေ့လိုက်တာလေ”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ ဒီကောင်ကြီးက ဒီလို
သောကြာနေ့မျိုးဆိုရင် အမြဲရောက်လာတယ်၊
ငါနဲ့လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ထိုင်နေကြပဲ”

သူတို့ သုံးယောက်ရယ်ပြီး စကားပြောနေစဉ်မှာပင် အမွန်
သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်လာ၏။

“အမွန် ငါတို့ စောင့်နေရဦးမှာလား”

“မစောင့်နဲ့တော့၊ ဆရာတို့နဲ့ တစ်ဆိုင်ဆိုင် ထိုင်
လိုက်ဦးမယ်”

အမွန်စကားကြောင့်ပင် သူငယ်ချင်းတွေ ထွက်သွားကြ

သည်။

ခင်ဝင်းကတော့ လိမ်ဆည်သည်လား၊ သူ့အတွက်တမင် လုပ်ပေးတာလားတော့ မဝေခွဲနိုင်။

“ငါကတော့ အတန်းတစ်ချိန် ဝင်ရဦးမယ်၊ ဒီကောင်ကြီးကိုခေါ်ပြီး အမောပြေတစ်ခုခု လိုက် တိုက်ခိုင်း၊ အမွန်ပြန်မယ်ဆိုရင်လည်း ဒီကောင်ကြီး ကားနဲ့အတူ လိုက်ပြန်လို့ရတယ်”

“အမွန်အတွက် ဆိုင်ထိုင်ဖို့ အချိန်ပေးနိုင်ရဲ့ လား ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“ရပါတယ် အမွန်၊ မင်းလည်း အတန်းဝင်ပြီး ရင် တစ်ခါတည်း ပြန်မှာမဟုတ်လား ခင်ဝင်း၊ ငါတို့ ဆိုင်ထိုင်ပြီး စောင့်နေမယ်၊ ပြီးမှ သုံးယောက်အတူတူ ပြန်ကြတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီအစီစဉ်ကောင်းတယ်”

သူပြောသည်ကို အမွန်က သဘောတူလိုက်၏။ ခင်ဝင်း လည်း သဘောတူပြီး သူနှင့်အမွန်ကို နှစ်ယောက်တည်း ချန်ထား ရစ်ခဲ့၏။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက ဆရာကိုခင်ဝင်းနဲ့

အတူတူဆိုရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။ အမွန်အတွက် အဖော်ရတာပေါ့။ လိုင်းကားတွေက ကျပ်လွန်းတော့ ကားစီးဖို့ အချိန်တော်တော်ပေးရတာ”

အမွန်ကတော့ စကားတွေကို အချင့်အချိန်မရှိဘဲ လွတ်လက်စွာ ပြောနေသည်။

သူ့စိတ်ထဲတွင် သိချင်သောကြောင်းကို အလိမ္မာသုံးပြီး မေးလိုက်မိ၏။

“ဒါနဲ့ ဇွဲက အမွန်ကို အကြိုအပို့ မလုပ်ပေးဘူး လား”

“ဇွဲကိုလား၊ မလုပ်ပါနဲ့။ ဟိုတုန်းကတော့ လုပ်ပေးတယ်။ ဒီနှစ်ရောက်တော့ ဇွဲရန်ဖြစ်တယ်လေ၊ ပါမောက္ခချုပ်ဆီရောက်ရော၊ ရဲစခန်းမှာ အချုပ်ခံရ ပြီး ဒီကျောင်းထဲကို မလာဖို့ ခံဝန်ထိုးထားရတာ၊ ဇွဲက မလွယ်ဘူး၊ အမွန်နဲ့ ပတ်သက်လာရင် လုံးဝ ဆတ် ဆတ်ထိမခံဘူး”

“ဪ”

အမွန်စကားတွေက သူ့ကို တမင်ခြိမ်းခြောက်နေသလို ပင်။ အမွန်နှင့်ထိုင်နေရပေမယ့် နောက်ကျောမလုံသလို ခံစားရ၏။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက မုံရွာနော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က အထွေးဆုံးလေ”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းမှာ တစ်ခုခုတော့ အစွမ်းအစ ရှိလိမ့်မယ် ထင်တယ်”

စကားအဆက်အစပ်မရှိဘဲ ပြောလိုက်သောကြောင့် မနေတတ်တော့ပေ။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမွန်”

“တခြားမဟုတ်ဘူး၊ ဇွဲကိုကူညီခဲ့တာက တစ်ပိုင်းလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကိုယ် ဇွဲက လေးစားသလို၊ ခင်လည်း ခင်သွားတယ်၊ တော်ရုံလူမျိုး ကို ဇွဲခင်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး”

ခင်ဝင်းကတော့ တမင်များ၊ အချိန်ပေးခဲ့သလားမသိ။

သူနှင့် အမွန်တို့ စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။ အမွန် သတိမထားဖြစ်ပေမယ့် စာသင်ချိန်တစ်ချိန်ထက် ကျော်သွားတာကို တော့ သူ သတိထားမိလိုက်၏။

၄၂

“သောကြာနေ့တိုင်း မင်း ဌာနကို လာတတ်တာ ရယ်၊ အမွန်ကလည်း အတန်းအားနေတာရယ်က သွားပြီး တိုက်ဆိုင်နေတာပေါ့၊ ဒါဆိုရင် မင်းတို့ နှစ်ယောက် တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ကြဆုံကြဦးမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

အမွန်နှင့်သူ့အနေအထားက မမျှော်လင့်ဘဲ အခြေအနေ ကောင်းခဲ့၏။

ခင်ဝင်းကတော့ မနာလိုမှုတွေဖြစ်နေမှာ သေချာသည်။

“ဒီလိုပဲ ပြောရမှာပေါ့ ခင်ဝင်း”

“မင်းရော အမွန်ပါ ဇွဲထက်ဆိုတဲ့ မိုက်မိုက်ကန်း

ကန်း ကောင်လေးကို မေ့ထားကြပြီ၊ မင်းတို့ ရင်းနှီးကြ
ဖို့ စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပူးပေါင်းနေကြတာပေါ့ . . .
ဟုတ်လား ကျော်ဇင်ငြိမ်း”

အမွန်နှင့် တွေ့ရ စကားပြောရသည်ကို ကြည်နူးမိသည်။
ဖြစ်နိုင်ပါက မျက်စိရှေ့မှာပင် အမွန်ကို ရှိနေစေချင်၏။

“နဖူးစာရွာလည်တဲ့သဘောလားတော့ မသိဘူး
ခင်ဝင်း၊ မင်းပြောသလိုတော့ ဇွဲထက်က ပြဿနာ
ရှိလာမှာ သေချာပေါက်ပဲ”

“အဲဒီအတွက်တော့ တွေးမပူနဲ့ ကျော်ဇင်ငြိမ်း၊
ဇွဲထက်ကို မင်းတို့ငါတို့ မထိန်းချုပ်နိုင်ပေမယ့် အမွန်
ကတော့ ကောင်းကောင်းထိန်းနိုင်မှာ၊ အမွန်အနေနဲ့
သူ့ဇာတ်ကို သူ မနိုင်ဘဲ မင်းနဲ့ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ခင်ဝင်းကတော့ တိကျစွာဖြင့် နိမိတ်ဖတ်တော့၏။

အတွေ့အကြုံနည်းသူမို့ ဘာကိုမှ အသေအချာကြီး မမျှော်
လင့်ချင်။

“အမွန်က ငါ့ကို ရိုးသားစွာ ခင်တာလည်း
ဖြစ်နိုင်တာပဲ ခင်ဝင်း၊ အမွန်စိတ်ကို ငါ သိရသေးတာ

မဟုတ်ဘူး၊ မင်းပြောတဲ့ အခြေအနေအထိရောက်ဖို့ အချိန်ယူရလိမ့်မယ်”

“သိပ်အချိန်မယူနဲ့ ကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ဇွဲထက်က လက်ရဲဇက်ရဲသမားပဲ၊ အမွန်က သူ့လက်ထဲမှာ ရှိနေ တဲ့ ပန်းတစ်ပွင့်၊ ဇွဲထက်အနေနဲ့ အချိန်မရွေး ကြိုက် သလို လုပ်ယူလို့ရတယ်”

သေချာတွေးကြည့်ရင်တော့ ခင်ဝင်းစကားတွေက ဖြစ်နိုင် ချေ အများကြီးရှိ၏။ သံယောဇဉ်ချင်း ယှဉ်ကြကြေးဆိုရင်တော့ သူ ရှုံးနိမ့်မှာ သေချာ၏။

“အေးကွာ ငါ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ အချစ်နဲ့ ကြုံမလိုလို နှစ်ခါဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်၊ အရာမထင်ဖြစ်ခဲ့တာ မင်းအသိပဲ၊ ဒီနောက်ပိုင်း အချစ်နဲ့ ဝေးဝေးနေခဲ့ တယ်၊ တကယ်တမ်း အချစ်ရဲ့ဖမ်းစားမှုကို ကြုံရပြန် တော့လည်း မရေမရာပဲ၊ ငါတို့ရဲ့ ရှေ့ရေးရှေ့ရာက တော့ ရင်ခုန်စရာ အရမ်းကောင်းနေတယ်”

“အချစ်ဆိုတာ အနေနီးတာ၊ သံယောဇဉ်ကြီး တာနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူးကွ၊ အမွန်အနေနဲ့ မင်းအပေါ် တကယ်ချစ်သွားဖို့ပဲ လိုလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအခါ ဇွဲထက်

အပေါ်မှာ တင်နေတဲ့ သံယောဇဉ်တွေက အလကား ဖြစ်သွားမှာပဲ။ ဇွဲထက်ကို ချစ်သူအဖြစ် စဉ်းစားခဲ့မှ တော့ မင်းနဲ့အမွန် အခုချိန်မှာ တွေ့စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

“မင်းကို သတိပေးရဦးမယ်၊ အမွန်နဲ့ငါ့ကိစ္စကို ငါ့အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေ မသိစေနဲ့ဦးနော်”

“အဲဒီလောက်ထိ ငါမညံ့သေးပါဘူး ကျော်ဇင် ငြိမ်းရာ”

အမွန်နှင့်သူ့အခြေအနေမှာ ဘာဆိုဘာမှ ရေရေရာရာ မရှိသေးပေ။

အမွန်နှင့်စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပတ်သက်မိရာမှ ဇွဲထက်ဆို သော ပုဂ္ဂိုလ်လေးက အဆစ်ဝင်ပါနေသေး၏။

ကျောင်းမှပြန်ရောက်ပြီး ရေမိုးချိုးပြီး မဂ္ဂဇင်းစာအုပ် ဖတ်ရင်း အနားယူနေမိသည်။ လူခေါ်ဘဲလ်တီးသံကြောင့် စာအုပ် ဘေးချပြီး အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရ၏။

ခင်ဝင်းပဲဖြစ်မှာ . . . ဟု တွေးမိသော်လည်း တံခါး
ရောက်တော့ မထင်မှတ်ဘဲ ဇွဲထက်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဇွဲထက်ပါလား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ဇွဲကို ဒီတိုင်းကြီး
ရပ်ကြည့်နေတော့မှာလား၊ ခြံတံခါးလေး ဖွင့်ပေးပါဦး”

မထင်ထားခြင်းကြောင့် ကြောင်နေမိသည်။ ဇွဲထက်ပြောမှ
အသိဝင်ပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရသည်။

“အေးကွာ . . . ရုတ်တရက်ကြီး ဇွဲကို တွေ့
လိုက်ရတော့ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဖြစ်သွားလို့ပါ”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း အားပါတယ်နော်၊ ဇွဲကို
အချိန်ပေးပြီး စကားပြောလို့ရော ဖြစ်ပါ့မလား”

ပုံစံကတော့ လုံးဝဒေါင့်မကျိုးပေ။

ဆံပင်က ရှည်ကရှည်သေး ဖရိုဖရဲနှင့် ဘုတ်သိုက် ဖြစ်နေ
၏။ စွပ်ကျယ်လက်ပြတ်ဝတ်ထားပြီး လက်မောင်းနှစ်ဖက်မှာလည်း
အရုပ်တွေ ထိုးထား၏။ တကယ့်ကို ဟဲဗီးစတိုင်လ်ပုံစံမျိုး။

“ရပါတယ် ဇွဲ၊ အခုအချိန်က ကိုယ်ရဲ့ အနားယူ
ချိန်ပဲ၊ ဇွဲနဲ့ ထိုင်စကားပြောလို့ ဖြစ်ပါတယ်”

မျက်နှာလေးက နုဖတ်နေပေမယ့် နေပုံထိုင်ပုံကြောင့်

ရင်းနှီးချင်စရာမကောင်း။

အမွန်နှင့်သာ မပတ်သက်ခဲ့ရင် ဇွဲထက်လိုပုံစံမျိုးကို အချိန် ပေးပြီး လက်ခံစကားပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်ပေ။

ခုံမှာထိုင်မိတော့မှ ဇွဲထက် ကိုင်ထားသော စာအုပ်ကို သတိထားဖြစ်လိုက်သည်။ ဆရာဦးဆန်းလွင်ရေးသော “ဖလော် ဆော်ဖီ ကကြီးကခွေး” စာအုပ် ဖြစ်နေ၏။

“အံ့ဩစရာပဲ ဇွဲ ဇွဲလို နေပုံထိုင်ပုံမျိုးနဲ့ ဒီစာအုပ် မျိုးကို ဖတ်တယ်ဆိုတာ မယုံချင်စရာဘဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ရေးတဲ့သူက သူ့စာကို အယုတ်အလတ်အမြတ်မရွေး ဖတ်ဖို့ ရေးခဲ့ တာပဲ၊ ဇွဲလို လူမျိုး မဖတ်ရဘူးလို့ ကန့်သတ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

စာကြီးပေကြီးသမား လူမိုက်ကလေးကတော့ ပညာသား ပါစွာဖြင့် ခွန်းတုံ့ပြန်၏။ သူမှတ်မိသမျှထဲမှ ဥပမာပေးပြီး ပြော ပြမိ၏။

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကြား ဖူးနားဝရှိထားတဲ့ ဥပမာလေးကိုတော့ ပြောပြချင် သေးတယ်”

“ပြောပါ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“ယောမင်းကြီး ဦးဖိုးလှိုင်ကို ဇွဲကြားဖူးမှာပါ။ သူရေးတဲ့ ‘ရာဇမေတ္တသင်္ဂဟ’ ကျမ်းကိုလည်း ကြားဖူးမယ် ထင်တယ်။ မြင်းထိန်း ‘ငတာ’ ဆိုတဲ့သူက ဦးဖိုးလှိုင်ရေးတဲ့ ကျမ်းတွေကောင်းကြောင်း လူတွေရှေ့မှာ ချီးမွမ်းပြောဆိုတယ်။ ဦးဖိုးလှိုင်က ကြားတော့ ‘ငတာ’ ကို ဒေါင်းဒဂိုး ‘၁၆’ ပြားထုတ်ပေးပြီး၊ ဒီငွေနဲ့ မောင်မင်း ပုဆိုးဝယ်ဝတ်၊ နောက်နောင် ငါရေးတဲ့ ကျမ်းတွေကို လူတွေတိုင်း မချီးမွမ်းနဲ့၊ ကြည့်ရှုရန် လည်း မတိုက်တွန်းလေနဲ့လို့ မိန့်ရှာတယ် ဇွဲ ငတာလို လူမျိုးက ပညာရှင်တစ်ယောက်ရဲ့ ကျမ်းကို ချီးကျူးတာဟာ အဲဒီပညာရှင်ကို သတ်တာနဲ့ အတူတူပဲ၊ နိမ့်ချရာလည်း ရောက်နေလို့ပဲ ဇွဲ”

သူကားများကို ငြိမ်ပြီး ဇွဲထက်နားထောင်၏။ ပြီးမှ

...

“ဇွဲကို တိုက်ရိုက်ထိတဲ့ ဥပမာပါလား ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရယ်၊ တစ်ခုတော့ ပြောချင်တယ်။ အဲဒါက ပဒေသရာဇ်ခေတ်က အယူအဆပဲ၊ ဒီနေ့ ကမ္ဘာရွာ

ဖြစ်တည်မှုနဲ့ တတိယလှိုင်းခေတ်မှာတော့ မြင်းထိန်း
လို လူမျိုးမပြောနဲ့ ဆိုက်ကားသမားလည်း ဦးဖိုးလှိုင်ရဲ့
အယူအဆကို လွတ်လပ်စွာ ဝေဖန်ပြောဆိုပိုင်ခွင့်ရှိ
တယ်။ ဒါက လူတစ်ယောက်အတွက် လူပီသတဲ့ အခွင့်
အရေးပဲ”

ဆက်ပြောရင်တော့ ဇာတ်လမ်းက ဆုံးနိုင်ဖွယ် မမြင်။

သူဘာဆိုလိုချင်သည်ကို ဇွဲထက် သိသွားပြီမို့ အနိုင်နှင့်
ပိုင်းထားလိုက်မိသည်။

“ဇွဲနဲ့ စကားပြောလို့ ကောင်းသားပဲ။ ဇွဲက
စာဖတ်ကျင့်ရှိတယ် ထင်တယ်”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့စကားနဲ့ ပြောရရင် မြင်း
ထိန်းငတာလို လူစားမျိုးပါပဲ။ လူသူရှေ့မှာ ခေါင်း
တစ်လုံး ပိုမြင့်ပြီး လူအထင်ကြီးအောင်လို့လေ။ စကား
တွေပြောနေတာနဲ့ လာရင်းအကြောင်းဆီ မရောက်
ဖြစ်တာ၊ ဇွဲလာခဲ့ရတာက အမွန် လွတ်လိုက်လို့ပဲ”

“အမွန် လွတ်လိုက်လို့ ဟုတ်လား ဇွဲ”

“ဟုတ်တယ်။ လာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ အမွန်
တို့အိမ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကပ်မယ်။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း

ကို အိမ်အလည်ခေါ်ရင်း အလှူဖိတ်ခိုင်းလိုက်လို့လေ”

သောကြာနေ့မှာ ဒုတိယအကြိမ်ဆုံဖို့ ပြောထားပြီးပါလျက် အလှူကိစ္စကို ဇွဲထက်အား လူလွတ်ပြောခိုင်း၏။

“လာရမှာပေါ့ ဇွဲ”

ဇွဲထက်နှင့် စကားပြောနေစဉ်မှာပင် သူ့အတွက် ချိုင့်ဆွဲ ရောက်လာ၏။

အလိုက်တသိပင် သူ့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ဇွဲထက် ပြန်သွား သည်။

၅။

တစ်ရပ်ကွက်တည်း အတူနေကြပေမယ့် အမွန်ကို . . .
နေ့တိုင်း မမြင်တွေ့ရ။ အမွန်မျက်နှာကို မြင်လိုတွေ့လိုသော်လည်း
ဆင်ခြင်တုံတရားများကြောင့် အနေဝေးနေရ၏။

အမွန်နှင့်စကားလက်ဆုံကျပြီး ဖြတ်သွားဖြတ်လာခိုက်မှာ
တစ်ခါသာ ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အဲဒီအချိန်မှာလည်း ဇွဲထက်က အနား
မှာ ရှိနေသည်မို့ ပြုံးပြုနုတ်ဆက်ရုံသာ လုပ်ခဲ့ရသည်။

အမွန်ကို တွေ့ချင်စိတ်၊ အမွန်နှင့် စကားပြောချင်စိတ်တို့
ကို မျှိုသိပ်ရင်း သောကြာနေ့အဆုံကိုသာ စောင့်ခဲ့ရသည်။

သောကြာနေ့ရောက်တော့ အရင်အပတ်တွေထက်စောပြီး
ဌာနသို့ ရောက်သွားမိသည်။ သူ့ရောက်ချိန်မှာတော့ ဌာနမှာ

ခင်ဝင်း ရှိမနေ။ ခင်ဝင်းစာသင်သော အတန်းဘက်ကို လျှောက်ရင်း ရောက်နေကြောင်းကို လူရိပ်ပြမိသည်။

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့် စာသင်တာကို ခဏရပ်ပြီး ခင်ဝင်း ထွက်လာ၏။

“ဒီနေ့တော့ တယ် . . . ဝီရိယကောင်းနေပါလား . . . ကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“ဟုတ်တယ် ခင်ဝင်း၊ ကိစ္စတွေပြီးတာနဲ့ ဒီကို တန်းလာခဲ့တာပဲ၊ ငါ ယင်းမာမှာပဲ စောင့်နေမယ်၊ စာသင်ပြီးတာနဲ့ မင်းလိုက်ခဲ့ပေါ့”

သူ့စကားကြောင့် နာရီကို တစ်ချက်ငုံ့ကြည့်ပြီး ခင်ဝင်း ပြော၏။

“အင်း အမွန်ကို တွေ့ရဖို့ တစ်နာရီခွဲနီးပါး မင်း အချိန်ဖြုန်းရဦးမှာပဲ”

ဒီနေ့ အမွန်ရောက်လာမည်လား၊ မလာမည်လားကို သူ အတပ်မပြောနိုင်။

ပထမဆုံးစဉ်တုန်းကတော့ ယင်းမာသို့ အမွန်ရောက်လာမည် . . . ဟု ပြောခဲ့သည်ပဲ။

“ငါသွားမယ် ခင်ဝင်း၊ မင်း စာသင်ပျက်နေဦး”

မယ်”

ခင်ဝင်းကို နှုတ်ဆက်ပြီး ယင်းမာသို့ ထွက်လာဖြစ်သည်။
ခင်ဝင်းရောက်အလာကို နာရီဝက်နီးပါး သူစောင့်ရမည်။
ပြီးတော့ အမွန်မျက်နှာကို တွေ့ဖို့ အမွန်နှင့် စကားတွေ
ပြောရဖို့ နောက်ထပ် တစ်နာရီ ထပ်ဆောင်းပြီး စောင့်ရဦးမည်
ဖြစ်၏။

ယင်းမာမှာ ထိုင်ဖြစ်တော့ ဗိုက်ထဲဆာတာတာဖြစ်လာ
သည်။ အရင်အပတ်တွေတုန်းကတော့ ဒီကိုမလာခင်၊ သူတို့ကျောင်း
မှာပင် အသိဆရာတွေနှင့် အဆာပြေတစ်ခုခု စားနေကျဖြစ်၏။

အမွန်ကို တွေ့ချင်မြင်ချင်လေကြောင့် သူ ဘာမှမစားခဲ့၊
မသောက်ခဲ့ရပေ။ ယင်းမာမှ ကောင်လေးကိုပင် သူစားဖို့ ထမင်း
ကြော်တစ်ပွဲ ထပ်မှာခိုင်းလိုက်ရသည်။

လက်ဖက်ရည်က အရင်ရောက်လာသည်မို့ မသောက်ဘဲ
ဒီအတိုင်းထားလိုက်ရသည်။ ထမင်းကြော်ကို အရင်စားမည်။ စား
ပြီးသည့်အချိန်မှာတော့ လက်ဖက်ရည်က အေးစက်နေတော့မှာ

သေချာသည်။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

လက်ဖက်ရည်နှင့် ထမင်းကြော်အကြောင်းကို တွေးဆဲမှာ
ပင် သူ့စားပွဲရှေ့သို့ အမွန်ရောက်လာသည်။

ထင်ထားသည်ထက် အမွန်ကို စောစွာတွေ့လိုက်ရခြင်း
ကြောင့် ဝမ်းသာသွားသည်။

“အမွန်ရောက်လာတာ စောပါလား၊ ခင်ဝင်း
တောင်မှ အတန်းဝင်နေတုန်းပဲ ရှိသေးတယ် အမွန်”
အမွန်က ခုံဆွဲယူပြီး ထိုင်၏။

ခဏအမောဖြေဟန်ပြုပြီးမှ . . .

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်ကတည်းက . . . ဒီနေ့မှာ
အတန်းချိန် နည်းရတဲ့အထဲ ဆရာတွေ မဝင်ဖြစ်တော့
ပိုဆိုးသွားတာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး အိမ်ပြန်
သွားကြပြီလေ၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း လာမယ်မှန်းသိလို့
စာကြည့်တိုက်သွားပြီး အချိန်ဖြုန်းမလို့၊ စာကြည့်တိုက်
သွားရင်းကနေ ဒီဘက်ကို ဖြတ်လာမိတာ၊ ကံကောင်း
တယ် စာကြည့်တိုက်တန်းသွားရင် လွဲမှာသေချာ
တယ်”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်တို့
တွေ့ကြမယ့် အချိန်ထက် တစ်နာရီခွဲစောပြီး ရောက်
နှင့်နေတာလေ”

အမွန်နှင့်စကားပြောနေစဉ်မှာပင် မှာထားသော ထမင်း
ကြော် ရောက်လာ၏။

ဒီတိုင်းကြီး ထိုင်နေသော အမွန်အတွက် သူပြောလိုက်
သည်။

“အမွန် ဘာမှာမလဲ၊ ဘာစားမလဲ”

“သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ မြီးရှည်စားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒီနေ့
တော့ . . . လက်ဖက်ရည်ပဲ သောက်တော့မယ်”

မသောက်ဘဲထားသော လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကြည့်ပြီး
အမွန်ပြော၏။

အမွန်လည်း လက်ဖက်ရည် ကြိုက်သည်တဲ့လား။

“ဒါဆို ဘယ်လိုသောက်မလဲဆိုတာ ပြောပြီးမှာ
လေ အမွန်”

အမွန်က လက်ဖက်ရည်သမားအစစ် ဖြစ်မဖြစ်ကိုတော့ သူ
မသိသေး။ ရံဖန်ရံခါသောက်တတ်သည့် အဆင့်လားမသိ။

“ဒီခွက်က ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း မှာထားတာလား”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ လက်ဖက်ရည်မှာပြီးမှ ဗိုက် ထဲဆာလာတာနဲ့ ထမင်းကြော် ထပ်မှာလိုက်တာ၊ ထမင်းကြော်စားပြီးမှ သောက်တော့မယ်ဆိုပြီး ထား လိုက်ရတာ”

“ဟင် . . . စားပြီးမှသောက်ရင် အေးစက်စက် ကြီး ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ဒီခွက်ကို အမွန် သောက်လိုက်မယ်၊ စားပြီးမှ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ထပ်မှာပေါ့”

“အမွန်က ကိုယ်သောက်သလိုမျိုး ချိုကျပဲ သောက်လို့ဖြစ်လား”

“အမွန်သောက်ရင် ချိုကျပဲသောက်တာ”

အကြိုက်ချင်း တူနေရုံမက၊ အလိုက်သိတတ်သော အမွန် ကြောင့်ပင် ကြည်နူးမိသည်။ သူနှင့်အမွန်ရှိရာ စားပွဲသို့ ခင်ဝင်း ရောက်လာသည်။

“အမွန် စောစောရောက်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဌာနမှာ အစည်းအဝေးရှိလို့ မအားဘူးဆိုတာကို လာ ပြောတာ၊ အမွန်သာ ရှိမနေရင်တော့ ဒီကောင်ကြီး တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်တော့မှာ”

အစည်းအဝေး တကယ်ရှိတာလား၊ ဇာတ်လမ်းလုပ်တာ

လားဆိုတာတော့ ခင်ဝင်းသာ အသိဆုံးဖြစ်ပေမည်။

“လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လောက်တော့ မှာ
သောက်သွားပါ ဦးလား ခင်ဝင်းရာ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“မသောက်တော့ဘူး အစည်းအဝေးမီအောင်
ပြန်ပြေးရမှာ၊ နောက်ပြီးတော့ ငါ့ကို မင်းတို့စောင့်
မနေနဲ့၊ ဘာကိစ္စထပ်ပေါ်မှန်း မသိတော့ မင်းတို့ပြန်
ချင်တဲ့အချိန် ထပြန်သွားကြနော်၊ အမွန်ကလည်း
ဒီကောင်ကြီးနဲ့ အတူတူလိုက်ပြန်ပေါ့”

ခင်ဝင်းတစ်ယောက် လုပ်ကြံပြီဆိုတာကို အမွန် မရိပ်မိ
ပေမယ့် သူကတော့ ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်လိုက်၏။
ခင်ဝင်းကိုတော့ အသံမဲ့စွာ ကျေးဇူးစကား ပြောဖြစ်
သည်။

၆။

အမွန်နှင့်အတူတူ ထိုင်ရစကားပြောရသည်ကို ရင်ခုန်မိ
တာ အမွန်ပင်။ သူ့ရင်ခုန်သံတွေ ပျက်ယွင်းချင်ပေမယ့် အမွန်
အရိပ်အခြည်ကတော့ ပုံမှန်မျှသာပင်။ စကားအဆက်အစပ်မရှိဘဲ
ဖွဲ့ထက်အကြောင်းကို ကောက်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အခုလို ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်တာ
ကို ဖွဲ့ မသိသေးဘူးနဲ့တူတယ်”

စကားတွေသာ ပြောဖြစ်သည်။ အလှူကိစ္စက ရောက်
မလာသေး။ ဖွဲ့ထက်အိမ်သို့ ရောက်လာသည့်အကြောင်းကိုလည်း
ပြောပြချင်သေးသည်။

“ဖွဲ့ မသိဘူး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

အင် ပါ ယာ ဓာ ပေ

အမွန်မျက်နှာကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။

ဖွဲ့ထက်အကြောင်း ဆိုပေမယ့် အမွန်မျက်နှာ ပျက်မသွား။

ဖွဲ့ထက် သိခြင်း၊ မသိခြင်းကို အမွန် ဂရုစိုက်သည့်ပုံ မပေါ်

ပေ။

စကားကို ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်းပြောရင်း သွေးတိုးစမ်း
ကြည့်လိုက်သည်။

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူးနော် အမွန်၊ အမွန်နဲ့
ဖွဲ့တို့နဲ့ သိကျွမ်းပြီးမှ ကြားရတဲ့စကားတွေကြောင့်
မေးကြည့်တာ၊ ဖွဲ့က အမွန်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဆတ်ဆတ်
ထိခံတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ်နဲ့ အခုလို တရင်းတနှီးနေ
တာကို ဖွဲ့ သဘောကျပါ့မလား မသိဘူးနော်”

သူ့အမေးကြောင့် အမွန် ဖျတ်ခနဲ ပြုံးသည်။ သူ မသိချင်
ဟန် ဆောင်လိုက်ရသည်။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနေရာမှာ တခြား တစ်
ယောက်ယောက်ဆိုရင်တော့ အမွန်အတွက် စိုးရိမ်
စရာ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကိုတော့
ဖွဲ့က ရန်ရှာမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဖွဲ့က လေးစားရုံတင် မက
ဘူး၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို ခင်လည်း ခင်ရှာတာလေ”

အမွန်နှင့်နောက်ဆံကင်းစွာ ဆက်ဆံဖို့ အာမခံချက်တွေ ပေးနေသလိုပင်။

စကားစရပြီမို့ သူကလည်း ထပ်ပြောလိုက်သည်။

“ကြားရတဲ့စကားတွေအရရော၊ သိရမြင်ရ သလောက်ပါ ခြုံပြောရရင် ဇွဲက အမွန်အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးပြီး ဂရုစိုက်တာ အမှန်ပဲ”

အမွန်မျက်နှာလေးသည် ရှင်းသန့်နေ၏။

အမွန်စကားသံတို့သည် ပရိယာယ်မပါဘဲ ချိုသာနေသည်။

“အမွန်ကတော့ ဇွဲနဲ့ မလွတ်ကင်းဘူး၊ ဇွဲနဲ့ချစ်သူ တွေ ဖြစ်နေကြတာလို့ ပတ်ဝန်းကျင်က စွပ်စွဲသံတွေ ကိုရော ကြားရတယ် မဟုတ်လား ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

အမွန်က တည့်တည့်ကြီးပြောလာတော့ သူ အနေခက်ရ သည်။

သိချင်ဆုံးသောအကြောင်းမို့ အရဲစွန့်မေးမိသည်။ စကား ကိုတော့ အစွန်းမထွက်အောင် ဟန်လုပ်ရသည်။

“အမွန်တို့ နှစ်ယောက်က . . . ”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ပြောသလို ဇွဲက အမွန် အပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတယ်၊ အရမ်းချစ်ရှာတယ်၊

ဒါပေမဲ့ အမွန်ကတော့ ဇွဲအပေါ်မှာ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ထက်ပိုပြီး ဒီနေ့အထိ ရင်ခုန်ခံစားလို့ မရဘူး၊ ဒီနေ့အထိ အမွန်နဲ့ ဇွဲတို့က သူငယ်ချင်းတွေ ပါပဲ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

ကာယကံရှင်ကြော်ငြာသောစကားကြောင့် မျှော်လင့်ခြင်း တွေက အတော်မသတ်နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။

သူလိုချင်သော အဖြေရပြီမို့ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်း ယူလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ . . . ဇွဲတစ်ယောက် ကိုယ့်အိမ်ကို ရောက်လာတယ် အမွန်၊ ဇွဲ ရောက်လာရတာက”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် အမွန်က ဖြတ်ပြီး . . .

“တနင်္ဂနွေနေ့ အလှူရှိတယ်ဆိုပြီး အမွန် ဖိတ် ခိုင်းလိုက်လို့ ရောက်လာတာ မဟုတ်လား ကိုကျော်ဇင် ငြိမ်း”

“ဟုတ်တယ် အမွန်”

“ဒီနေ့ လူချင်းဆုံမှ အမွန် ဖိတ်မလို့ပါဘဲ၊ အလှူ ဖိတ်ဖို့ ဇွဲကိုယ်တိုင်က အားတက်နေတော့ တမင်လွတ် ပေးလိုက်တာပဲ၊ အဲဒီမနက်မှာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို

“ ဇွဲကိုယ်တိုင် လာခေါ်ဦးမှာ ”

ဇွဲထက်ကတော့ သူနှင့်အမွန်တို့အကြားမှာ အဓိက
ဇာတ်ရုပ်တစ်ရုပ်နယ်။

ဇွဲထက်မပါဘဲ သူနှင့်အမွန်တို့ လွတ်လပ်စွာကြုံခွင့်ရရင်
ကောင်းမှာပဲ . . . ဟု တွေးမိသည်။

“ သွေးမတော် သားမစပ်ဘဲ နှစ်ရှည်လများ ခင်
ကြတယ်ဆိုတာ နည်းနည်းနောနော သံယောဇဉ်တော့
မဟုတ်ဘူး အမွန်၊ ဇွဲကလည်း သူ့အကြောင်းနဲ့သူ
ဆိုးနေပေနေတော့လည်း ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ ”

“ ဇွဲကို သနားတာလည်း ပါတယ်၊ တစ်ခါတလေ
ကျတော့ အမြင်ကတ်တယ်၊ အမွန်နဲ့ပတ်သက်လာရင်
ဇွဲက ဒေါသကြီးတယ် လက်မြန်တတ်တယ်၊ အမွန်
အပေါင်းအသင်းတွေက ဇွဲကို အော့ကြောလန်ကြ
တယ်လေ ”

အမွန်ကို ကိုယ်ချင်းစာမိသည်။ ခပ်ဆိုးဆိုး သူငယ်ချင်း

တစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ဘဲနေမလဲ..

“လူနှစ်ယောက် ခင်တယ် သံယောဇဉ် ရှိကြ တယ်ဆိုတာက အထုံရေစက်တစ်ခုကြောင့်ပဲ အမွန်၊ သံသရာကို အမွန် ယုံတယ် မဟုတ်လား၊ အရင့်အရင့် ဘဝတွေတုန်းက အမွန်တို့နှစ်ယောက် ဘာဆုတွေ တောင်းပြီး ဘာတွေဖြစ်ခဲ့ကြသလဲမှ မသိတာ”

သူ့စကားကြောင့်ပင် အမွန်တစ်ယောက် တွေးဆဆလေး ဖြစ်သွား၏။

“ဟုတ်မယ်နော်၊ ဒါကြောင့် လူကြီးသူမတွေက ပြောကြတာ၊ ဆုတွေဘာတွေကြုံတိုင်း ရမ်းမတောင်း ကောင်းဘူးတဲ့”

“ဘာလဲ အမွန် . . . အမွန်က ဇွဲနဲ့မဟုတ်ဘဲ တခြားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ဆုတွေဘာတွေ တောင်းစရာရှိနေပြီလား”

“မရှိပါဘူး၊ ဇွဲတစ်ယောက်လုံး အနားမှာကပ်နေ မှတော့ အတူဆုတောင်းရမယ့်သူလည်း ပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ ဇွဲက ယင်ဖို သန်းရင်တောင် ကြိုက်ချင်တာ မဟုတ်ဘူး”

အမွန်နှင့်အတူတူ ဒီဘဝအတွက် ဆုတောင်းချင်တာ . . .
ဟု ရင်ထဲမှာ ပြောဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ထင်တယ် ဇွဲကလည်း အမွန်ရှိနေသမျှ
တခြားတစ်ယောက်ရဲ့သံယောဇဉ်ကို သတိရပုံ မပေါ်
ဘူး”

“အဲဒါခက်တာပေါ့၊ စောစောက အမွန်ပြောခဲ့
သလို နှလုံးသားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇွဲကို ချစ်သူအဖြစ်
စဉ်းစားလို့မရဘူးထားဦး၊ မိန်းမတစ်ယောက်အနေနဲ့
ကိုယ့်အပေါ် သစ္စာရှိပြီး ချစ်တဲ့သူကို ရွေးမလား
ဆိုတော့ . . . ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ
ဇွဲနေပုံထိုင်ပုံ၊ သူ့စရိုက်တွေ ဘယ်လိုလက်ခံလို့ရမှာလဲ”

“အမွန်ပြောချင်တာက မချစ်နိုင်တာတွေ
ချစ်ချင်တာတွေ ခဏထားဦး၊ ဇွဲက ဒီပုံစံပြောင်းပြီး၊
ဣန္ဒြေရရနဲ့ သူ့ဘဝသူ ရပ်တည်နိုင်တဲ့သူ ဖြစ်နေရင်
တော့ သံယောဇဉ်စိတ်နဲ့ အမွန်က လက်ခံမယ်ဆိုတဲ့
သဘောလား”

“ဒါက အမွန် ပြောကြည့်တာပါ၊ ဇွဲကတော့
ဒီတစ်သက် ဒီလိုဖြစ်လာစရာ အကြောင်းမရှိဘူး၊

ဘဝကို အရွဲ့တိုက်ပြီး ဖြစ်သလို နေသွားမယ့်သူပဲ
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

ဒီစကားက သူ့အတွက် အရေးကြီးသည်။

“စကားကုန်တော့ မပြောနဲ့ဦးနော်၊ ဇွဲက ဒီလိုပဲ
နေသွားလိမ့်မယ် မထင်ဘူး၊ ဇွဲဘက်က ပြောင်းလဲလာ
တဲ့အခါမှာ အမွန်ရဲ့ သံယောဇဉ်တွေက နံပါတ်တစ်
နေရာကို ပေးမိမှာနော်”

“မထင်ပါဘူး”

သူ့အတွက်ကတော့ နားဝင်ချို့ ကျေနပ်စရာတွေပင်။

ခင်ဝင်းကတော့ တမင်ရှောင်ပေးသွားသည်မို့ ရောက်
မလာတော့ဘူးဆိုတာကို သူသိနေ၏။

နောက်ဆုံးမှာတော့ သူနှင့်အမွန်တို့နှစ်ယောက်တည်း
အိမ်ပြန်ဖြစ်ကြ၏။ ရပ်ကွက်ထဲသို့ အဝင်လမ်းမှာပင် အမွန်ပြော၏။

“ဒီနေရာကပဲ အမွန် ဆင်းလိုက်တော့မယ်
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ အိမ်ရှေ့ထိရောက်အောင် လိုက်မပို့
နဲ့တော့”

ပထမတော့ အမွန်စကားကို ငြင်းချင်သေး၏။

ဇွဲထက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကာကွယ်မှုယူသည် . . . ဟု သူ

တွေ့လိုက်မိသည်။

“ကောင်းပြီ အမွန်၊ တနင်္ဂနွေနေ့ အလှူမှာ ထပ်ဆုံကြတာပေါ့”

အမွန်ကတော့ သူ့ကို အပြုံးဖြင့် နှုတ်ဆက်သွားသည်။

သူ့အတွက် အိပ်မက်များနှင့် မျှော်လင့်ခြင်းများကို အမွန်ပေးလေပြီ။

သူ့ဘဝ၏ ပထမဆုံးသော နှလုံးသား၊ အရင်ဆုံးသော ချစ်သူအဖြစ် အမွန်ကို ရည်ရွယ်လိုက်မိသည်။

၇။

တနင်္ဂနွေမနက်စောစောမှာပင် သူ့အိမ်သို့ ခင်ဝင်းရောက်
လာသည်။ အမွန်တို့အိမ်ကိုသွားဖို့ သူလည်း အဆင်သင့်ဖြစ်နေ၏။

“နေ့ဆွမ်း မဟုတ်ဘူး၊ အရုဏ်ဆွမ်းကပ်တာ
ထင်တယ်၊ ဘုန်ကြီးတွေ ပြန်ကြွသွားတာကို ငါတွေ
လိုက်တယ်၊ မနေ့က တစ်ညလုံး အမွန်တို့အိမ်ဘက်က
ပဋ္ဌာန်းရွတ်သံတွေ ကြားရတယ် ကျော်င်ငြိမ်း”

တစ်ရပ်ကွက်တည်းဆိုပေမယ့် အမွန်နှင့် သူတို့က အတော်
လှမ်း၏။ ခင်ဝင်းတို့အိမ်နှင့်က သူ့ထက်စာရင် နီးသည်ဟု ပြောလို့
ရသည်။

“ဟုတ်လား . . . အဲဒီလိုမှန်းသိရင် ညကတည်း

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

က ငါတို့ နှစ်ယောက် သွားပါတယ်ကွာ”

အမွန်နဲ့တွေ့ဖို့ဆိုရင် မင်းက နေ့၊ ည ရွေးတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ မင်း အသင့်ဖြစ်ရင် တံခါးတွေပိတ်ပြီး ငါတို့ သွားလိုက် ကြရအောင်”

ခင်ဝင်းထက်ပင် အမွန်တို့အိမ်သို့ရောက်အောင် သူ သွား ချင်သည်။ ခက်တာက ဇွဲထက်ကိုယ်တိုင် လာခေါ်မည်ဆိုသော ကြောင့် စောင့်နေရခြင်းဖြစ်သည်။

“ငါတို့ချည်းသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး ခင်ဝင်း”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဇွဲထက် လာခေါ်လိမ့်မယ်၊ ဇွဲထက်ရောက် အလာကို စောင့်ရဦးမှာ”

သူ့စကားကြောင့် ခင်ဝင်း သက်ပြင်းချ၏။

“ဟင်း . . . အလှူသွားတာကိုတောင်မှ ဇွဲထက် ဆိုတဲ့ ဗရုတ်သုတ်ခလေးကို မျက်နှာချိုသွေးရမယ့် ဘဝပါလားကွာ၊ မင်းတို့ကြားမှာတော့ ဒီဗရုတ်သုတ်ခ လေးက ကြီးမားတဲ့ ဆူးညောင့်ပဲ”

“မတတ်နိုင်ဘူး ခင်ဝင်း၊ အမွန်နဲ့ပတ်သက်မိနေ မှတော့ ဇွဲထက်ကိုလည်း ရှောင်လွှဲလို့မရဘူး”

အမွန်နဲ့ပြောခဲ့သော စကားတွေ၊ အခြေအနေတွေ အလုံးကို ပြန်ပြောစရာလူဆိုလို့ ခင်ဝင်းတစ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ခင်ဝင်းက သူ့အတွက် တီးတိုးတိုင်ပင်ဖော်။

“မင်းလုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်၊ လက်နှေးနေရင် ဒီကောင်လေး ရိပ်မိပြီး အမွန်ကို ဖြတ်သုတ်သွားဦးမယ်”

“အမွန်ကို ဇွဲက မြတ်နိုးတာပဲ၊ အဲဒီလောက်ထိ တော့ လက်လွတ်စပယ်လုပ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

ဇွဲထက်ကို ကာကွယ်သောစကားမို့ ခင်ဝင်းက သဘောမကျချင်။

“ငါ မင်းကိုမေးမယ် ကျော်လင်ငြိမ်း”

“မေးလေ”

“ဒီကိစ္စက မဖြစ်လာဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူးနော်၊ ဇွဲထက်အခြေအနေက ဘာမှစဉ်းစားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဆင်ခြင်တုံတရားလည်း ရှိချင်မှရှိလိမ့်မယ်၊ ဒီခေတ် စရိုက်ကိုလည်း မင်း သိရဲ့သားနဲ့၊ အမွန်ပါသည်ဖြစ်စေ မပါသည်ဖြစ်စေ ဇွဲထက်က အတင်းအကျပ် အပိုင်ကြံ့ရင်ရော မင်း ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

သူ့အတွက်တော့ မလန့်သာ၊ မထိတ်သာသောစကား။

သူ့လေသံတို့သည်ပင် ပီသရဲ့လားမသိ။ ရင်ထဲရှိသည့် အတိုင်း အဖြေပြန်ပေးမိသည်။

“အမွန်ချစ်ခြင်းက ငါတစ်ယောက်တည်း အတွက် အမြဲရှိနေမယ်ဆိုရင် ဘယ်ပြဿနာ ဘယ် အခက်အခဲမျိုးမဆို ငါ ရင်ဆိုင်ဝံ့တယ်၊ အမွန်ကို ငါ ချစ်တာပဲ ခင်ဝင်းရာ”

“အေး . . . မင်းဘက်က ဒီလို သူတော်စင်စိတ် ထားထားနေ၊ ပြဿနာဖြစ်လာမှ မင်း ရင်ကွဲ ပက်လက်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်၊ ဗရုတ်သုတ်ခလေးက ဘာကိုမှခွဲကွက်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ စဉ်းစားမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူဖြစ်ချင်တာ သူလုပ်ချင်တာအတွက်ပဲ တွေးမှာ သေချာတယ်”

“တိုးတိုးပြောပါကွာ၊ ဟိုမှာ ဇွဲထက် ခြံထဲဝင်လာ ငြိ”

ရှေ့ပြောနောက်ကြည့်ဆိုသောစကားက မှန်နေ၏။

ဇွဲထက်အကြောင်း ပြောလို့မဆုံးခင်မှာပင် ဇွဲထက်က ရောက်လာသည်။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့က အဆင်သင့် ဖြစ်နေကြ ပြီကိုး၊ ဘုန်းကြီးတွေ လိုက်ပို့ပေးနေရလို့ ဇွဲနောက်ကျ သွားတယ်”

“ရပါတယ် ဇွဲရာ၊ အခုချိန်လောက်ဆို ကျွေးမယ့် မုန့်ဟင်းခါးရည်ထဲ ရေထိုးသေးမှာမှ မဟုတ်တာ”

“အဲဒီလို လုပ်ပါ့မလား၊ ကိုခင်ဝင်းတို့က အထူး ဧည့်သည်တော်တွေပဲဟာ”

ဇွဲထက်နှင့်ခင်ဝင်းတို့က အပြောင်အနောက်စကားတွေ ဖြင့် လေပေးဖြောင့်နေကြပြန်သည်။

အမွန်တို့အိမ်ပေါ်သို့ သူတို့ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ဧည့်သည်တွေ သိပ်မရှိပေ။

သူတို့ဝိုင်းကိုသာ အရေးပေးဧည့်ခံနေကြပြန်၏။

“ဆရာကိုခင်ဝင်းကိုတော့ မေမေ သိပြီးသား နော်၊ ဒါက ဇွဲနဲ့အမွန်တို့ ပြောပြောနေကြတဲ့ ကိုကျော် ဇင်ငြိမ်းလေ”

မိခင်ဖြစ်သူနှင့် သူ့ကို မိတ်ဆက်ပေးသည်။

ခင်ဝင်းကတော့ မုန့်ဟင်းခါးကိုသာ ငုံ့စားနေ၏။

“အေးကွယ် . . . လူချင်းကတော့ အခုမှပဲ ဆုံဖြစ်ကြတော့တယ်၊ အမွန်တို့ ပြောပြောနေလို့ မောင်ကျော်ဇင်ငြိမ်းကို ဒေါ်ဒေါ်က ရင်းနှီးပြီးသား ဖြစ်နေရတာ”

အမွန်မေမေသည် အသက်ရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် ချောမောပြေပြစ်သူဖြစ်၏။

အမေတူသမီးမို့ အမွန်အလှအပများသည် ရင်သပ်ရှုမော ဖွယ်ရာပင်။

အိမ်နီးပါးချင်းများ ရောက်လာသောကြောင့် အမွန်မေမေ သူတို့ဝိုင်းမှ ထ,သွား၏။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမယ့် နောက်တစ်ယောက် ရှိသေးတယ်”

ဖွဲ့ထက်စကားကြောင့်ပင် သူတို့အနားမှာ ရှိနေသော မျက်နှာစိမ်းမိန်းကလေးဆီ အကြည့်ရောက်ဖြစ်သည်။ ဖွဲ့ထက်နှင့် ရုပ်ချင်းဆင်သည်မို့ တစ်မျိုးမျိုးပတ်သက်နိုင်သည် . . . ဟု တွေးမိသည်။

“ဒါ . . . ကျွန်တော့်ညီမလေး ထက်ထက်သူတဲ့၊
ဒီနှစ် ဆယ်တန်းအောင်ထားတာလေ”

ထက်ထက်သူဆိုသော မိန်းမငယ်လေးက အပြုံးဖြင့် အသိ
အမှတ်ပြု၏။

“ထက်ထက်က ဇွဲလို မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်ဇင်
ငြိမ်းရဲ့၊ အရမ်းလိမ္မာရေးခြားရှိတာ၊ ချစ်ဖို့လည်း
ကောင်းတယ်”

အမွန်က ထက်ထက်သူကို ချီးမွမ်းရင်း ဇွဲထက်ကို မနှစ်လို
ဟန်ပြု၏။

“ဘာလဲအမွန်၊ ထက်ထက်က လိမ္မာတယ်၊ ချစ်ဖို့
ကောင်းတယ်ဆိုရင် ဇွဲထက်က မိုက်ပြီး မုန်းစရာ
ကောင်းတဲ့သဘောပေါ့ . . . ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ဆရာကိုခင်ဝင်းရယ်”

ခင်ဝင်းစကားကို ဇွဲထက်စိတ်မဆိုး။ အားလုံးအတွက်
လည်း ပွဲကျစရာပြန်လုံးဖြစ်ခဲ့၏။

“ဒါနဲ့ အမွန် . . . ညဉ့်နက်တုန်းက ကြားရတဲ့
ပဋ္ဌာန်းရွတ်သံက အမွန်တို့အိမ်က မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာကိုခင်ဝင်း”

“ကျော်ဇင်ငြိမ်းကို ပြောပြတော့ ညကတည်းက
လာရင် ကောင်းမှာလို့ ပြောဖြစ်ကြသေးတယ်”

“အမွန်တို့ နှစ်တိုင်း ဒီလိုပဲ ပဋ္ဌာန်းရွတ်လေ့ရှိ
တာလား”

“ဒီနှစ်နဲ့မှ သုံးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီနေ့က
အမွန်မွေးနေ့လေ၊ ဒါကြောင့် ပဋ္ဌာန်းပါရွတ်ဖြစ်သွား
တာ”

အမွန်မွေးနေ့ဆိုတာ သိလိုက်ရ၍ သူ့အံ့ဩသွားသည်။

“နေပါဦး အမွန်၊ မွေးနေ့ဆိုတာကို ဘာလို့ကြို
မပြောတာလဲ၊ ကိုယ်တို့က သာမန်အလှူလုပ်တာလို့ပဲ
ထင်နေတာ၊ လက်ချည်းသက်သက်စားဖို့ တမင်လာ
သလို ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အမွန်အတွက် လက်ဆောင်
မပေးဖြစ်တော့ဘူး”

တမင်မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးချင်သောကြောင့် သူပြော
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒီလို မွေးနေ့လက်ဆောင်ပေးမှာစိုးလို့ တမင်
မပြောဘဲ နေခဲ့တာပေါ့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရယ်”

သူနှင့်အမွန်တို့ ပြောနေဆဲနေကြပုံတွေကိုကြည့်ရင်း

ဖွဲ့ထက်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ဒီအလှူကိုလာတဲ့ လူတိုင်း ဘာမွေးနေ့လက်ဆောင်မှ ယူလာစရာ မလိုဘူး၊ ပြီးတော့လည်း အမွန်မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင် အမြဲပေးဖို့ ဖွဲ့တစ်ယောက်ပဲ အခွင့်အရေးရတာ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား အမွန်”

ဖွဲ့ထက်စကားက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရှိလှလွန်းသည်။

ဖွဲ့ထက်စကားကြောင့်ပင် ခင်ဝင်းက သူ့ကို မသိမသာ လှမ်းကြည့်၏။

“လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး ထင်တယ် ကျော်ဇင် ငြိမ်း”

အမွန်မွေးနေ့မှာ အပြန်မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း ခင်ဝင်း သုံးသပ်တော့သည်။ သူလည်း သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်မိ၏။

“ဖွဲ့ထက်နဲ့တော့ တစ်နေ့မဟုတ်တစ်နေ့ ရင်ဆိုင် တွေ့ရလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ ခင်ဝင်း”

“မင်းအဖြစ်ကတော့ ကာယကံရှင် အမွန်ထက် ဇွဲထက်ကို ကြောက်နေရသလို ဖြစ်နေပြီ၊ အေးကွာ ငါ အကြံပေးချင်တာက တော့ အခုအခြေအနေမှာ ဘာမှစည်းကျော်ကြသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဂုဏ် မင်းအဆင့်အတန်းနဲ့တော့ ဇွဲထက်ကို ပြိုင်ဘက် အဖြစ် သတ်မှတ်ရတာ နစ်နာစရာတွေချည်းပဲ၊ နောက်ဆုတ်လို့ ရရင် မင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ပါလား ကျော်ဇင်ငြိမ်း”

ခင်ဝင်းစကားကို ခေါင်းခါလိုက်မိသည်။

အမွန်ကို သူ ချစ်မိနေပြီ။ သူ့နှလုံးသားသည် အမွန်မှ အမွန်ဖြစ်နေ၏။ သူ့အနီးနားတွင် အမွန်ရှိနေမှ ဖြစ်ပေတော့မည် ပဲ။

“ငါ နောက်မဆုတ်ဘူး ခင်ဝင်း၊ အမွန်အချစ်ကို ငါရအောင် ယူမှဖြစ်မယ်၊ ဇွဲထက်ကြောင့်တော့ ငါနဲ့ အမွန် ဝေးလို့ဖြစ်မယ် မထင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် မင်း ဇွဲထက်ကိုတော့ ရင်ဆိုင်ရမှာပဲ”

“ငါ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်၊ တရားနည်းလမ်းကျစွာနဲ့ပဲ အမွန်အချစ်ကို ငါရအောင်ယူသလိုပဲ၊ ဇွဲထက်ကို

လည်း တရားသဖြင့်ပဲ ရင်ဆိုင်မယ်”

“သူက လူမိုက်ကလေးနော်၊ မစားရတဲ့အမဲကို
လည်း သဲနဲ့ပစ်ဖို့ ဝန်လေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ငါ့ဘက်မှာ အမွန်ရှိနေသမျှ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ
နောက်မဆုတ်ချင်ဘူး”

တွေးရင်းကပင် ရင်မောရပြန်သည်။

မတွယ်တာတတ်၊ မခံစားတတ်ခဲ့ပါက ကောင်းလိမ့်မည်
ထင်၏။

ချစ်ရသောသူကို တွေ့သော်လည်း လွတ်လပ်စွာမြတ်နိုးခွင့်
က ခက်ခဲနေသည်။

ချစ်ရသောသစ္စာမှန်ရင်တော့ အမွန်နှင့်သူတို့လမ်းခရီးမှာ
တစ်နေ့တော့ သာယာဖြောင့်ဖြူးရပေမည်ပဲ။

၈၂

အမွန်မွေးနေ့သွားပြီး တတိယမြောက် ဆုံတွေ့ခြင်း မတိုင်
မီ တစ်ရက်အလိုမှာပင် သူ့အိမ်သို့ ဇွဲထက် ရောက်လာ၏။

အရင်တစ်ခေါက်တုန်းက အချိန်ထက် အနည်းငယ်
နောက်ကျပြီးမှ ရောက်လာသည်။

ဇွဲထက်ရောက်လာချိန်မှာတော့ ညနေစာစားပြီး၍ သူ
ကျောဆန့်သောအချိန် ဖြစ်နေ၏။

“ဇွဲရောက်ရောက်လာလို့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့
လွတ်လပ်တဲ့ အချိန်တွေကို အနှောင့်အယှက်ပေးသလို
များ ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး”

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

ဖွဲ့ထက်ကတော့ နေပုံထိုင်ပုံစရိုက်ကသာ အမြင်ကတ်စရ-
ကောင်း၏။ ပြောပုံဆိုပုံကတော့ လူရည်လည်ပြီး ပါးနပ်နေလွန်း
သည်။

“ရပါတယ်ဖွဲ့ ကိုယ်တို့က ခင်မင်ကြတဲ့သူတွေပဲ”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကိုတော့ ဖွဲ့ ခင်မင်မိတယ်၊
ဖွဲ့ကို ပေါင်းချင်သင်းချင်တဲ့လူတွေ မရှိဘူးသိလား၊
ဖွဲ့ကလည်း ဖွဲ့ပါပဲ”

သူ့ကိုယ်သူဝေဖန်ရင်း သူနှင့်ပိုရင်းနှီးအောင် လုပ်နေခြင်း
လားမသိ။

“ကိုယ်ကတော့ လူတွေအပေါ်မှာ အမြဲလိုလို
အကောင်းမြင်တတ်တဲ့ သဘာဝရှိတယ်၊ ကိုယ်လုပ်နေ
တဲ့ အလုပ်ကလည်း ကျောင်းဆရာလေ၊ ဖွဲ့လိုလူငယ်
တွေအပေါ်မှာ နားလည်အောင် အမြဲကြိုးစားတယ်”

“ဖွဲ့တွေတာ မှန်တယ်၊ ဖွဲ့နဲ့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း
နဲ့တော့ ကောင်းကောင်းဆွေးနွေးလို့ရပြီ”

ဖွဲ့ထက်ကိုတော့ အလုံးစုံ မယုံစားရဲ။

သူနှင့်အမွန်တို့၏ဆက်ဆံရေးကို တစေ့တစောင်း ရိပ်စား
မိ၍ သူ့ဆီ ပူးကပ်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။

သူ့ကို လူမိုက်လို ရင်မဆိုင်ဘဲ အလိမ္မာနည်းသုံးကာ
ရင်ဆိုင်ဖို့ ဇွဲထက် နည်းလမ်းတွေရှာပြီထင်၏။

“ဇွဲက ဘာအကြောင်းဆွေးနွေးချင်လို့လဲ”

“ဇွဲအကြောင်း၊ ပြီးတော့ အမွန်နဲ့ပတ်သက်တဲ့
အကြောင်းတွေပေါ့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

ဇွဲထက်စကားကြောင့် စိတ်ထင့်သွားရသည်။ ဟန်မပျက်
အောင် မနည်းထိန်းပြီး ဇွဲထက်နှင့်စကားပြောရသည်။ ဇွဲထက်က
တော့ အလိမ္မာသုံးပြီး သူ့ကို စစ်ကြေငြာလေပြီ။

“ဇွဲပြောချင်တာ ပြောပါ။ ကိုယ် နားထောင်ပေး
မယ်၊ ပြီးတော့ တတ်နိုင်သမျှတော့ အကူအညီပေးပါ
မယ်”

အမွန်ကို သူ့ဖွင့်မပြောရသေး။ အမွန်စိတ်ကို သူ အလုံးစုံ
မသိရသေး။ သူ့အချိန်ယူဖို့ပြင်နေစဉ်မှာပင် ဇွဲထက်က ယဉ်ယဉ်
လေး ဝင်လာ၏။

“ပထမဆုံး ဇွဲဘဝကို ပြောပြပါ့မယ်၊ ဇွဲက ပါပါနဲ့
အတူ နေပေမယ့် ပါပါက အသက်ကြီးပြီ၊ အိပ်ရာထဲ
လဲနေပြီ၊ မေမေက ပါပါရဲ့နောက်အိမ်ထောင်လေ၊
မေမေဆုံးခင်အထိတော့ ဇွဲတို့မောင်နှမ နေရထိုင်ရ

တာ ဘာပြဿနာမှ မရှိဘူး၊ ဇွဲတို့လူလားမြောက်စမှာ ပဲ မေမေက ဆုံးတယ်၊ တစ်စစနဲ့ ပြဿနာတွေ ရှိလာ တယ်၊ ပါပါ အိပ်ရာထဲလဲတော့ ပါပါရဲ့ပထမအိမ် ထောင်က သားသမီးတွေက ပြဿနာရှာတယ်၊ အမွေ ဆိုတာက စားထိုက်မှ စားကြရတာပါ၊ ဇွဲတို့မောင်နှမ ကို သူတို့က အနည်းအကျဉ်းလောက်ပဲ အမွေခွဲပေး ချင်ကြတာလေ၊ ဒီအကြောင်းတွေကြောင့်ပဲ ဇွဲ ပတ် ဝန်းကျင်ကို အရွံ့တိုက်ချင်တယ်၊ ဇွဲ လိမ္မာပြလို့ မရ ဘူး၊ ဇွဲ မိုက်ပြဆိုးပြမှ သူတို့ရဲ့ ကြောက်ရွံ့မှုကိုရမှာ၊ ညီမလေးအတွက် လူမိုက်လုပ်ခဲ့တာပဲ”

ဇွဲထက် တွေးတာခေါ်တာက မှန်သလိုလိုနှင့် နည်းလမ်း တော့ သိပ်မကျချင်ပေ။

“ကိုယ်ဝေဖန်မယ်နော်၊ ဇွဲ အခုလို ဆုံးဖြတ်ပြီး နေတာ ထိုင်တာဟာ မှန်မလိုလိုနဲ့ မှားနေတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ဒါပေမဲ့ အားလုံးက အလွန်အကျွံတွေ ဖြစ်ခဲ့ပြီးပြီပဲ”

ရမ်းသန်းမိုက်မဲနေသောသူ မဟုတ်တာတော့ သေချာ၏။ ဇွဲထက်အနားမှာ အဖော်ကောင်းတွေ မရှိခဲ့တာလည်းပါမည်။

အမွန်ရှိသည်ဆိုသော်လည်း အမွန်ကလည်း ကောင်းကောင်း လမ်း
မပြနိုင်ခဲ့တာ သေချာသည်။

“ဖွဲ့မိသားစုကြောင့် လူမိုက်လေးဖြစ်ရုံတင်ဆို
ကိစ္စမရှိဘူး၊ ဖွဲ့ ထပ်ပြောချင်နေတဲ့ အမွန်ကိစ္စကြောင့်
ပဲ ဖွဲ့ လူမိုက်ကြီးဖြစ်နေရ တယ်ဆိုတာရော သိရဲ့လား”

ဖွဲ့ထက် . . . သူ့ရန်သူစစ်စစ်တော့ မဟုတ်။ သူ့အတွက်
စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စရာဆိုပေမယ့် အကြီးဆိုသော အနေ
အထားက ရှိသေး၏။ ဖွဲ့ထက်ဘဝအတွက်တော့ လမ်းမှန်ကန်မှန်
ရောက်စေချင်စိတ် သူ့မှာရှိနေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ဖွဲ့ဝန်ခံပါတယ်”

“အမွန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဆတ်ဆတ်ထိမခံဘူး၊
မိသားစုအရေးကြောင့် မိုက်မဲခဲ့တယ်၊ အမွန်ကြောင့်
အဆုံးစွန်မိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ ကင်းကွာခဲ့တယ်၊
ဖွဲ့ဘဝမှာ အမွန်ဆိုတာပဲရှိတယ်၊ ဖွဲ့ဘဝမှာ ရန်သူတွေ
များနေတာကိုရော ဖွဲ့ရိပ်စားမိရဲ့လား”

ဖွဲ့ထက်တစ်ယောက် သူ့ဩဝါဒတွေအောက်မှာ ငြိမ်ကျ
သွားသည်။

သူ ကျော့ကွင်းဆင်နေတာ မဟုတ်။ ဖွဲ့ထက်ကိုလည်း သား

ကောင်ဟု သဘောမထား။ ရန်သူဟုလည်း မမြင်ချင်ပေ။

“အမွန်ကို ဇွဲချစ်တယ်၊ ဇွဲကလွဲပြီး ကျန်တဲ့လူ
တွေရဲ့ သံယောဇဉ်အယုအယကို အမွန်မျှော်လင့်စရာ
မလိုဘူး၊ သိပ်ချစ်လွန်းလို့ သိပ်အတ္တကြီးပြီး ဇွဲ မိုက်မဲ
ခဲ့တာပါ။ ဒါတွေကလည်း အမွန်ကို ချစ်လွန်းလို့ပါပဲ
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

ဇွဲထက်ကတော့ သူ့ရှေ့မှာပင် ရင်ဖွင့်ပြလေ၏။

ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ကရုဏာဖြစ်မိသည်။ ဇွဲထက်မှားနေ
တာကိုတော့ စိတ်ရင်းဖြင့် လမ်းညွှန်ပေးချင်သည်။

“ချစ်သူကို သိပ်ချစ်လွန်းတဲ့အခါမှာလည်း
အရာရာကို မေ့လျော့တတ်ကြတယ်၊ အစွန်းတရား
ဆိုတာ ရောက်သင့်မှ ရောက်ရတယ်၊ အစွန်းရောက်ခဲ့
ပြီဆိုရင်လည်း အဲဒီအစွန်းမှာပဲ မွေပျော်နေမယ်ဆို
ရင်ဘာမှဖြစ်လာမှာမဟုတ်ဘူး၊ လောကီလောကုတ္တရာမှာ
အစွန်းတစ်ခုကို မရောက်ဘဲနဲ့တော့ မအောင်မြင်နိုင်

သလို၊ အဲဒီအစွန်းကနေ ပြန်မလှည့်နိုင်ရင်လည်း ကျဆုံးတတ်တယ် ဇွဲ”

“ဒါဆိုရင် ဇွဲ ကျဆုံးနေပြီလား”

“လုံးဝပြိုကျဆုံးပြီလို့ မပြောနိုင်သေးပါဘူး၊ ဇွဲက အစွန်းတော့ ရောက်နေပြီ၊ ဇွဲ အချိန်မီ နောက်ကြောင်း ပြန်လှည့်နိုင်ခဲ့ရင် ဇွဲအနေနဲ့ အရမ်းအောင်မြင်တဲ့သူ တစ်ယောက် ဖြစ်ခွင့်ရှိပါသေးတယ်”

“ဇွဲနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဇွဲ၊ ဇွဲဘဝအတွက် ပြီးတော့ အမွန် အချစ်ကို ရဖို့အတွက် ဇွဲနောက်ကြောင်းပြန်လှည့်ရမယ်၊ ဇွဲက အခုမှ အသက်နှစ်ဆယ်ပဲ ရှိသေးတာ၊ လူငယ်တစ်ယောက်အဖို့ လျှောက်ရမယ့်ဘဝက အဝေးကြီးလိုသေးတယ်၊ အချိန်မီပါသေးတယ် ဇွဲ”

ဇွဲထက်ကို ဒီလိုဘဝမျိုးနှင့် သူ မမြင်ချင်။ ဇွဲထက်မှမဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှ လူငယ်တွေစိတ်ထဲမှာ အနှောင့်ပယောဂကင်းကင်း ဖြင့် ဘဝတွေကို ထုဆစ်ခွင့်ရစေချင်သည်ပဲ။

“ဒါဆို . . . ဇွဲ ဘာလုပ်ရမလဲ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“ဇွဲ အတ္တကြီးတယ်လို့ ပြောခဲ့တယ်နော်၊ တကယ်

တော့ ဇွဲ အတ္တကြီးပြီး ဆိုးသွမ်းမိုက်မဲစိတ်ဝင်ရတာက
 ဇွဲကိုပဲ လောင်မြိုက်နေတာ၊ ဇွဲပတ်ဝန်းကျင်ကို
 မလောင်မြိုက်သေးဘူး၊ သူတို့အတွက် စိတ်အနှောင့်
 အယှက်ပဲ ဖြစ်စေတာ၊ လူငယ်တစ်ယောက်ဟာ အတ္တ
 ကြီးရင်လည်း မကောင်းသလို၊ အတ္တနည်းပြန်ရင်
 လည်း အသုံးချလိုသူတွေအတွက် အခွင့်ကောင်းတစ်ခု
 ပဲလေ၊ ကဲပါ ဇွဲရယ် . . . အဲဒီ အတ္တဆိုတဲ့ စိတ်ဆင်ရိုင်း
 ကို ချွန်းအုပ်နိုင်တာကတော့ IDEAL ဆိုတဲ့ တွေးခေါ်
 မြော်မြင်မှုပဲ၊ ကိုယ်မှတ်သားဖူးတဲ့စကားပါပဲ၊ Ideal
 ဆိုတာကို ဇွဲသိသလို သုံးစွဲပြောဆိုဖူးလိမ့်မယ်၊ I ဆိုတာ
 က Intelligence ဉာဏ်တဲ့၊ D ကတော့ De-
 termination ဆုံးဖြတ်ချက်၊ E က Energy
 ဝီရိယ၊ A ကတော့ Assiduity စေ့စပ်သေချာမှု၊
 နောက်ဆုံး L ကတော့ Luck ဆိုတဲ့ ကံဖြစ်တယ် ဇွဲ
 Ideal ဆိုတဲ့ စကားလုံးကို သေသေချာချာ
 အနက်ဖွင့်နိုင်တာနဲ့ပဲ အဲဒီအတ္တ စိတ်ဆင်ရိုင်းကို
 ချွန်းအုပ်နိုင်ပြီး အောင်မြင် မှု ရနိုင်မှာ အမှန်ပဲဇွဲ”

“ကြိုက်တယ် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရာ၊ အရမ်းလည်း

သဘော ကျတယ်၊ ဇွဲဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ၊ intelligence ဉာဏ်နဲ့ determinate လုပ်လိုက်ပြီ၊ ဒီနှစ် ဆယ်တန်း စာမေးပွဲကို အောင်အောင်ဖြေတော့မယ်”

“ကောင်းတယ်ဇွဲ . . . သာဓုလည်း ခေါ်တယ်၊ အတန်းပညာဆိုတာ လူငယ်တစ်ယောက်ရဲ့ ငယ်ဘဝ မှာ လိုအပ်တယ်၊ ဇွဲလိုတာ မှန်သမျှ ကိုယ်ကူညီမယ်”

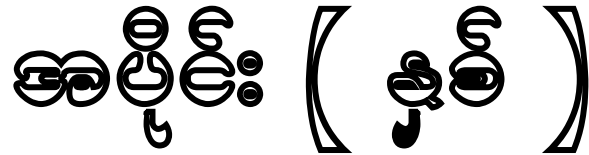
“အကူအညီပေးရမယ် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ အခု လို စာမေးပွဲပြန်ဖြေတာရော၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ ပြော တာဆိုတာတွေရော အမွန်ကိုတောင် အသိမပေးပါနဲ့၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအိမ်မှာပဲ စာလာကျက်မယ်နော်”

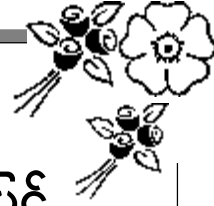
ဇွဲထက်ကို သူကပဲ စည်းရုံးလိုက်နိုင်တာလား၊ ဇွဲထက်ကပဲ သူ့ကို စည်းရုံးသွားနိုင်တာလားတော့ မပြောတတ်။

သူနှင့်အနီးကပ်နေဖို့ တောင်းဆိုနေပြီပဲ။ ဇွဲထက်ကိုတော့ လျော့တွက်လို့ မရတာသေချာ၏။

ဇွဲထက်ကို မယုံရဲပေမယ့် သူ့စေတနာတွေကတော့ လျော့ ပါးမသွားခဲ့ပေ။ ဒီအကြောင်းတွေကို ခင်ဝင်းရော အမွန်ပါ သိသွား ကြပါက ဘယ်လိုပြောကြမည်မသိပေ။

သူ့အပြင်

သူ့အရင်မှာလည်း

ကြင်နာခံစား

နှလုံးသားက

စကားအပို မဆိုတတ်ခဲ့...။။

တစ်ပါးသော

တခြားသောသူနဲ့

အတူကြုံလျက်

စုံဖက်ရကောင်း ဆုမတောင်းခဲ့...။

စိတ်တူကိုယ်တူ

ရင်ချင်းတူလို့

နှစ်ကိုယ်တစ်စိတ်

ချစ်အရိပ်မှာ

တစ်ကမ္ဘာတည်

သူသာ ရင်နှစ် 'ချစ်သူ' ဖြစ်၏ ။ ။

၁၂

‘အချစ်’ ဆိုတာကို စိတ်ကူးယဉ်ဖို့ သူမမှာ အချိန်မပေးနိုင်
တာ ဇွဲကြောင့်ပဲ ဖြစ်၏။ သံယောဇဉ်အကြောင့်ကျတွေ့ဖြင့် သူမကို
မျက်ခြည်ပြတ်မခံခဲ့ပေ။ သူမအနားမှာ ပျားပိတုန်းတို့ ရစ်ဝဲနေပေ
မယ့် ဇွဲ၏အစောင့်အကြပ်ကြောင့်ပင် သူမနှလုံးသားသည် အထီး
ကျန်ရစ်သည်ပဲ။

“မမမွန်”

သူမတစ်ယောက်တည်း တွေးရင်း လမ်းလျှောက်နေတုန်း
မှာပင် ခေါ်သံကြားရ၏။ ထက်ထက်သူ ဆေးကျောင်းစတက်
ကတည်းက မျက်နှာချင်း သိပ်မဆိုင်ဖြစ်ခဲ့ပေ။ ထက်ထက်သူနှင့်မှ

အင် ပါ ယာ ဓာ ပေ

မဟုတ် . . . ဇွဲထက်နှင့်လည်း မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီပဲ။

“ထက်ထက် ကျောင်းကပြန်လာတာလား”

“ဟုတ်တယ် မမမွန်၊ မမမွန်ရော”

ရပ်ကွက်ထဲအဝင်မှာပင် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကားပေါ်မှ သူမ ဆင်းပြီး ထုံးစံအတိုင်း လမ်းလျှောက်ဖြစ်သည်။ ဇွဲတို့ ထက်ထက်သူ တို့နှင့် ကင်းကွာခဲ့သော်လည်း ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် ရင်းနှီးမှုကတော့ ပိုလာခဲ့သည်။

“မမမွန်လည်း ကျောင်းက ပြန်လာတာလေ၊ ထက်ထက်နဲ့ မတွေ့ဖြစ်တာ ကြာပြီပဲ၊ ဒီနားကဆိုင်မှာ ခဏထိုင်ကြရအောင်”

“ကောင်းသားပဲ၊ ကိုကိုဇွဲကတော့ အခုတလော ခြေငြိမ်ပြီး တော်တော်ပြောင်းလဲနေတာ၊ အဲဒီကိစ္စ ပြောကြဆိုကြတာပေါ့”

ဇွဲတစ်ယောက် အနေအထိုင် ပြောင်းသွားတာကို သူမတို့ မပြောနှင့် . . . ညီမဖြစ်သူကပါ ရိပ်စားမိနေ၏။

“ကဲ . . ပြောစမ်းပါဦး . . . ထက်ထက်ကိုကိုက ဘာတွေများ ပြောင်းလဲလို့တုန်း၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအိမ် ကို ရောက်ရောက်နေတာလောက်ပဲ မမမွန်သိရတာ”

ဖွဲ့ကိုတော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက ဘယ်လိုအစွမ်းအစတွေဖြင့် သိမ်းသွင်းထားနိုင်သည် မသိပေ။ ဖွဲ့နှင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ ပြေလည်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး သူမ စိတ်အေးရသည်။

“ထူးတယ် မမမွန်၊ စာမေးပွဲတွေ ဘာတွေများ ပြန်ဖြေဖို့ လုပ်နေသလားမသိဘူး၊ သူ့မှာ စာအုပ်တွေ တွေရတယ်၊ ပြီးတော့လည်း ဆယ်တန်းကျူရှင်တစ်ခု ရှေ့မှာ ကိုကိုဖွဲ့ကို အမှတ်မဲ့ တွေ့မိလိုက်သေးတယ်”

“ဟုတ်ရဲ့လား ထက်ထက်ရယ်၊ ဖွဲ့ကြည့်ရတာ ဆယ်တန်းက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ယောက် နောက်များ လိုက်နေတာလားမှ မသိတာ”

“မဖြစ်နိုင်ဘူး မမမွန်၊ မမမွန်ကို ကိုကိုဖွဲ့က အရမ်းချစ်တာ၊ ဒီပြင်လူတွေကို သူ စိတ်ဝင်စားမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ထက်ထက်တွေးတာမှန်ရင်တော့ သူ ဆယ်တန်းပြန်ဖြေဖို့ လူမသိသူမသိ လုပ်နေတာပဲနေမှာ”

ထက်ထက်သူတွေးတာ မမှန်နိုင်ဟု အတပ်ပြောလို့ မဖြစ်ပြန်။

ဖွဲ့တစ်ယောက် သူမအပေါ် ဂရုစိုက်ခြင်းတွေ ကင်းနေခဲ့တာ ရက်အတော်ကြာပြီ။

“အဲဒီကိစ္စ မှန်ရင်တော့ သူ့အတွက် ဝမ်းသာ စရာပဲ ထက်ထက်၊ တစ်ခုတော့ရှိတယ် . . . ဒီအတိုင်း ပဲ မသိလိုက်ဘာသာ လွတ်ပေးထားလိုက်”

“အဲဒီကိစ္စသေချာအောင် မမမွန် စုံစမ်းကြည့်ပါ လား၊ ထက်ထက်ကတော့ မသိစေချင်တဲ့ကိစ္စကို အတင်းမမေးရဲဘူး”

“အင်း . . . သေချာအောင် စုံစမ်းတဲ့နည်းတော့ ရှိတယ်၊ အခုရက်ပိုင်းမှာ ဇွဲက ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ လုံးလားထွေးလား နေနေတာ၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတော့ သေသေချာချာ သိမှာပဲ ထက်ထက်”

ဇွဲအမူအကျင့်တွေ ဒီရက်ပိုင်းပြောင်းတာကိုတော့ သိနေ သည်။ စာမေးပွဲကိစ္စအထိ ဖြစ်လာလိမ့်မည် . . . ဟု မတွေးဖြစ် ခဲ့ပေ။ ထက်ထက်သူနှင့် ဆုံဖြစ်မှပင် သိရသည်ပဲ။

သူမ တကယ်ဖွင့်မေးရင်တော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း တစ်ယောက် အမှန်အတိုင်း ဖြေလိမ့်မည် ထင်၏။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် သောကြာနေ့တိုင်း ဆုံဖြစ်ကြသည်မှာ အကြိမ်ပေါင်းများခဲ့ပြီ။ ဇွဲနှင့်ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့၏ ရင်းနှီးမှုတွေကို သူမ သိခဲ့ရသော်လည်း သူမနှင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့၏ ရင်းနှီးမှု များကိုတော့ ဇွဲတစ်ယောက် သိနိုင်စွမ်း ရှိလိမ့်မည် မထင်ပေ။

ယင်းမာသို့ ရောက်သွားချိန်မှာတော့ ဆရာကိုခင်ဝင်းနှင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ လက်ဖက်ရည်သောက်နှင့်နေကြပြီ ဖြစ်၏။

“ဘာလိုလိုနဲ့ မျက်စိရှေ့မှာတင် အမွန် တစ်ယောက် နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူကြီး ဖြစ်နေပြီနော်”

သူမနှင့်ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ ဆုံဖြစ်ကြသည်ကို သူငယ်ချင်းတွေက စလားနောက်လားလုပ်လာတော့ လူချင်းမဆုံပေးဖြစ်တော့ပေ။

သူမကိုယ်တိုင်ကလည်း ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် တွေ့ရစကားပြောရသည်ကို ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ကြည်နူးနေမိ၏။

“ဘာလဲ . . . ဒီကျောင်းထဲမှာ အမွန်ကို ဆရာကိုခင်ဝင်းက မမြင်ချင် မတွေ့ချင်တော့တဲ့သဘောလား”

“အဲဒီလို မပြောရဲပါဘူးဗျာ၊ တော်ကြာ ဒီကောင်ကြီးက ငါ့ကို ထသတ်နေပါဦးမယ်၊ ငါ့ဘဝက ပါရမီ

ဖြည့်ရုံသက်သက်ပါပဲ နော်”

ဆရာကိုခင်ဝင်း၏ အပြောင်အနောက်စကားကြောင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းမျက်နှာ ရဲတက်သွား၏။ မိန်းကလေးဖြစ်သူက မရှက်ရဘဲ ကောက်ညှင်းကမစေး၊ ကောက်ကြမ်းက စေးနေပြန်၏။

“ဆရာကိုခင်ဝင်းကတော့ တကယ်နောက်တတ် တာပဲ”

သူမ၏မျက်နှာကို ရဲရဲကြည့်ပေမယ့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ရှက်နေ၏။ ဒီအမူအကျင့်လေးတွေ ကြုံဖန်များ တော့ ရင်ထဲမှာ သာယာမိတာအမှန်ပင်။

“ကဲ အမှန် . . . နင်လာတာတွေလို့ ဒီကောင် ကြီးက အလိုက်တသိနဲ့ လက်ဖက်ရည်မှာထားတာ သောက်လိုက်ပါဦး”

“ဒါနဲ့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို မေးရဦးမယ်”

သူမစကားကြောင့်ပင် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရော၊ ဆရာ ကိုခင်ဝင်းပါ စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။

“ဘာများမို့လဲ အမှန်”

“တခြားတော့မဟုတ်ဘူး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ကို ကျော်ဇင်ငြိမ်း စည်းရုံးရေးကောင်းလို့ ဇွဲတစ်ယောက်

အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာလောက်ပဲ သိခဲ့တာ၊
“ ဇွဲ ဆယ်တန်းပြန်ဖြေဖို့ ကျိတ်လုပ်နေတယ် မဟုတ်
လားဟင်”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက ဆရာကိုခင်ဝင်းကို လှမ်းကြည့်၏။
ဆရာကိုခင်ဝင်းက . . .

“ကဲ . . . ဘာမှလျှို့ဝှက်မနေနဲ့၊ အမွန်မေးတာ
ကို မင်းဘာသာဖြေလိုက် ကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“အင်းလေ . . . အမွန်ကလည်း မေးပြီဆိုတော့
ကိုယ်ဖြေပါ့မယ်၊ ဒီအကြောင်းကို ဘာလို့မပြောဘဲ
နေလဲဆိုတော့ ဇွဲကိုယ်တိုင်က အသိမပေးဖို့ ကတိ
တောင်းထားလို့ပဲ၊ အမွန် သိပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာလည်း
မသိလိုက်ဘာသာပဲ နေပေးပါနော်”

“ဟုတ်မဟုတ်ဆိုတာပဲ ကွဲကွဲပြားပြား သိချင်
တာပါ၊ ဇွဲကို မေးလို့ရပေမယ့် မမေးဘဲ ကိုကျော်ဇင်
ငြိမ်းကို မေးရတာလေ၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအိမ်ကို
လာလာနေတာ ဇွဲ စာကြည့်တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ ဇွဲကို ဒီတိုင်းကြီး မမြင်ချင်
လို့ ကိုယ် ဆုံးမကြည့်တာ နားချကြည့်တာပါ၊ ကိုယ့်

စကားတွေကို သူနားထောင်တယ် အမွန်၊ သူ့ဘဝ တိုးတက်ကြီးပွားဖို့ သူကြိုးစားနေတာပါ အမွန်”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏ စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ တကယ်ချီးကျူးမိ သည်။ ဇွဲနှင့်သူမတို့ အနေအထားကို မသိ၍မဟုတ်။ ပတ်ဝန်းကျင် မှာ ဇွဲဝင်ဆန့်ဖို့ လူတစ်လုံးသူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း အကူအညီပေးနေသည်။

“သိလား ဆရာကိုခင်ဝင်း၊ ဇွဲလိုလူမျိုးကို ရအောင်စည်းရုံးနိုင်မှတော့ ဒီပြင်လူတွေကိုတော့ ပြော မနေနဲ့၊ သမ္မတရွေးကောက်ပွဲတွေဘာတွေမှာ ကိုကျော် ဇင်ငြိမ်းကို မဲဆွယ်စည်းရုံးခိုင်းဖို့ ကောင်းနေပြီ”

“အမွန်ကသာ ဒီကောင့်ကို ဇွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး အထင်ကြီးနေတာ၊ သူ့အတွက်ကျတော့ သူ ဘာ အစွမ်းအစရှိလို့လဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဟုတ်တယ် . . . ဒီစကားကို တော့ အမွန် လုံးဝ ထောက်ခံတယ်”

ဆရာကိုခင်ဝင်းနှင့် အတိုင်အဖောက်ညီလေ ကိုကျော်ဇင် ငြိမ်းတစ်ယောက် မျက်နှာအထားရခက်လေ ဖြစ်၏။

“လူငယ်တစ်ယောက် အလကားသက်သက်မဲ့

အတွေးအခေါ် လွဲနေတာကို မမြင်ရက်လို့ပါ အမွန်၊
ကိုယ်က စည်းရုံးရေးကောင်းတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇွဲက
သာ လူတော်ဖြစ်ချင်နေတာ၊ အခု ဇွဲမှာရှိနေတဲ့ အမူ
အကျင့်အနေအထိုင်တွေသာ လုံးဝပြောင်းလဲသွားရင်
ဇွဲဟာ လူတော်တစ်ယောက်ပါ အမွန်”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသည်ကို အခု
အခြေအနေရောက်မှတော့ သူမ အကြွင်းမဲ့ သိနေ၏။

ဆရာကိုခင်ဝင်းကလည်း သူမနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုကျော်
ဇင်ငြိမ်း ခံစားနေရသည်များကို ဖွင့်ပြောပြပြီးပြီပဲ။

“ဇွဲနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါ
တယ် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ဇွဲစိတ်တွေ ပြောင်းလာတာ
သူ့အကြောင်း သူ့သိလာတာဟာ ဝမ်းသာစရာပါ။
အမွန်တို့ မလုပ်နိုင်တဲ့အလုပ် မစွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့
အလုပ်ကို၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက ပညာသားပါပါနဲ့ လုပ်
နိုင်တယ်လေ”

“သိပ်လည်း ချီးကျူးပြီး လေးစားမနေနဲ့ အမွန်၊
ဒီကောင်က ဇွဲထက်ကိုကြောက်ပြီး တရားတွေ ဇွဲ
ဟောလိုက်လို့ အပေါက်အလမ်းတည့် သွားတာ၊

ပြီးတော့လည်း နင်နဲ့ဒီကောင် ဒီလိုရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်
နေကြမှန်း ဇွဲထက်သိသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇွဲထက်သာ
သိရင်တော့ ဆရာတင်မိတာ မှားပြီလို့ နောင်တရလို့
ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

သူမစကားကို ရှက်ပြုံးဖြင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ခေါင်းညိတ်
ပြသည်။

အနေနီးလာလေ စိတ်ဓာတ်တွေကို သိလာရလေ၊ ကိုကျော်
ဇင်ငြိမ်းနှင့် ဆုံခွင့်ရကျိုးနပ်သည် . . . ဟု ကျေနပ်နေမိသည်။

မိန်းမသားတို့ သဘာဝအရ အားလုံးကို သိနေသော်လည်း
ကာယကံရှင်ကိုယ်တိုင်က တရားဝင်ဖွင့်ပြောလာမည့်ရက်ကိုသာ
မျှော်လင့်စိတ်မောရသည် မဟုတ်ပါလား။

၂။

ဆယ်တန်းတွေ စာမေးပွဲဖြေနေပြီဆိုတာကို သိသည်။ ဇွဲနှင့် ခဏဆုံဖြစ်ပေမယ့် စာမေးပွဲကိစ္စကို စကားမရောက်ဖြစ်ပေ။ ဇွဲ ပေးမသိစေချင်သောကြောင့်ပင် မသိလိုက်ဘာသာ နေဖြစ်တော့ ၏။

မနက်ဖြန်ဆို ဆယ်တန်းတွေ စာမေးပွဲပြီးတော့မည်။ ဇွဲ စာမေးပွဲဝင်ဖြေတာကို သိနေသောကြောင့် ဖြေနိုင်၊ မဖြေနိုင်ဆိုတာ ကို သိချင်မိသည်။

စာမေးပွဲနောက်ဆုံးရက် မနက်စောစောမှာပင် အိမ်သို့ ထက်ထက်သူ ရောက်ချလာသည်။ ကျောင်းသွားဖို့ အချိန်စောသေး

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

သည်မို့ မေမေ့ကို ကူညီနေချိန်ဖြစ်၏။

“မမမွန်”

“ထက်ထက်ပါလား၊ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့လဲ”

“ကိစ္စရှိပါတယ်မမမွန်၊ ကိုကိုဖွဲ့က မမမွန်ကို စာတစ်စောင် ပေးခိုင်းလိုက်တယ်၊ ထက်ထက်လည်း စပ်စုမနေတော့ဘဲ သူ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ထွက်လာခဲ့တာ၊ ဒီနေ့ စာမေးပွဲနောက်ဆုံးနေ့လေ၊ ထက်ထက် သိနေ ပေမယ့် ဒီအတိုင်းပဲ လွှတ်ပေးထားလိုက်တာ”

“ထူးထူးဆန်းဆန်း စာတစ်တန်ပေတစ်တန်နဲ့ ဘာတွေများ ရေးထားပါလိမ့်”

ဖွဲ့တစ်ယောက် ဒီလိုအပြုမူမျိုး လုပ်လေ့လုပ်ထ မရှိပေ။ ထက်ထက်သူ့ရှေ့မှာပင် စာကို ဖွင့်ဖောက်လိုက်၏။

“ထက်ထက်ပါ ဖတ်လို့ရမလား မမမွန်”

“ရပါတယ် ထက်ထက်နဲ့ အတူဖတ်ကြည့်ကြ တာပေါ့”

ထက်ထက်သူ့ကို အနားခေါ်ပြီး အတူတူဖတ်လိုက်ကြ သည်။ ဖွဲ့လုပ်ပြလိုက်သော အပြုအမူကတော့ ရင်ခုန်ချင်စရာ ကောင်းနေသေး၏။

အမွန် . . .

လူချင်းတွေ့ပြီးပြောဖို့ အချိန်မရလို့ စာရေး
ပြောလိုက်ရတာလေ။

ဒီနေ့ ဇွဲနဲ့အမွန်တို့ တွေ့ကြရအောင်။

လူချင်းတွေ့ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကား
မပြောရတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။

ဒီနေ့ . . . ဇွဲတို့ ဟိုတုန်းက တက်ခဲ့ကြတဲ့
အထက်တန်းကျောင်းရှေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ
စာမေးပွဲပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီး ဇွဲထိုင်စောင့်နေမယ်။

အမွန် ဆက်ဆက်ရောက်အောင်လာခဲ့နော်။

ဒီနေ့ အမွန်နဲ့တွေ့ရမှာ သိပ်အဓိပ္ပာယ်ရှိသလိုပဲ။
အမွန် အံ့ဩသွားမယ့်ကိစ္စတွေကိုလည်း ပြောပြ
ချင်လို့လေ။

အမွန်ဆက်ဆက်လာခဲ့နော်။ အမွန် ရောက်
မလာမချင်း အဲဒီဆိုင်ကနေ ဇွဲထိုင်စောင့်နေမှာ။

အမွန်ရဲ့

ဇွဲ . . . ။

ဖွဲ့ရေးပေးလိုက်သောစာကိုဖတ်ပြီး ထက်ထက်သူနဲ့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ဖြစ်ကြသေး၏။

“အဲဒီဆိုင်ကို မမမွန်သွားမှာ မဟုတ်လားဟင်”

ထက်ထက်သူအမေးကို ချက်ချင်းဖြေဖို့ အကျပ်အတည်း တွေ့သွားရသည်။

သူမ၏အေးစက်စက်အမူအရာကြောင့်ပင် ထက်ထက်သူ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မေး၏။

“မမမွန် မသွားဘူးလား”

ခက်တာက ဖွဲ့ကလည်း ရုတ်တရက်ကြီး ချိန်းဆိုလိုက်၏။ ဒီနေ့က သောကြာနေ့။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် သူမတို့ ဆုံနေကျနေ့ လည်း ဖြစ်၏။

“သွားရမှာပေါ့ ထက်ထက်ရယ်၊ ဘာအကြောင်း ကိစ္စပဲရှိရှိ ဖွဲ့ကိုတော့ အားပေးရင်း ဖွဲ့ စာမေးပွဲအခြေ အနေကို သိရအောင် သွားတွေ့ရမှာပေါ့”

“သွားလိုက်ပါ မမမွန်ရယ်၊ ဒီတိုင်းပဲ မသိဟန် ဆက်ဆောင်ပြီး သူပြောတာတွေကို နားထောင်ပေး လိုက်ပါ။ မမမွန်နဲ့ နှစ်ယောက်ချင်းတွေ့ကြမှာမို့ ထက်ထက် မလိုက်တာ”

ဒီနေ့အဖို့ ကျောင်းဖျက်လိုက်ရသလို၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့
တွေ့ရဖို့လည်း မသေချာတော့ပေ။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတစ်ယောက်ကတော့ သူမ၊အလာကို
စောင့်နေမှာ သေချာ၏။

ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကတည်းက ကျောင်းကြီးဆီသို့
အရောက်ပေါက်နည်းခဲ့တာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ကျောင်းဝင်းအတွင်းမှာ ကျောင်းဆောင်သစ်တစ်ခုပင်
ထပ်တိုးနေ၏။

ကျောင်းရှေ့သို့ သူမ၊ရောက်သွားချိန်မှာတော့ စာမေးပွဲ
ဖြေနေကြတုန်းပင် ရှိသေး၏။ စာမေးပွဲအပြီးကို လာစောင့်နေကြ
သော မိဘအသိုင်းအဝိုင်းများသာ ရှိနေကြ၏။

ဖွဲ့ရှိနေမည်ဆိုသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်မထိုင်
သေးဘဲ ကျောင်းအထွက်ပေါက်နားမှာပင် အများနည်းတူရောပြီး
ရပ်စောင့်နေလိုက်မိသည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်စောင့်ပြီးတော့ စာမေးပွဲဖြေဆိုခြင်း

အချိန်ပြည့်သွား၏။

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ထွက်လာကြသော ကျောင်းသား
ကျောင်းသူများ၏ မျက်နှာလေးတွေကိုကြည့်ရင်း ကြည်နူးမိသည်။

သူမရပ်စောင့်နေသည်ကို ဇွဲက မမြင်။ ဇွဲထွက်လာသည်ကို
တော့ သူမက လှမ်းလို့မြင်၏။

“ဇွဲ”

ခေါ်သံကြောင့်ပင် ဝမ်းသာခြင်းအပြည့် ဖြစ်နေသော ဇွဲ
မျက်နှာလေး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားရှာသည်။

“အမွန်က စောရောက်နေတယ်”

“ဟုတ်တယ် ဇွဲ၊ ဆိုင်ထဲမှာ ဝင်မထိုင်ချင်သေး
တာနဲ့ စာမေးပွဲက လွတ်မြောက်ခွင့်ရလာတဲ့သူတွေကို
ကြည့်ပြီး အားပေးချင်လို့ ရပ်ကြည့်နေလိုက်တာလေ”

“ဇွဲကွယ်ဝှက်ထားခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါ
အမွန်ရယ်”

“ဘာခွင့်မလွှတ်စရာ ရှိလို့လဲ ဇွဲ၊ ဇွဲက မကောင်း
တာ လုပ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဇွဲတစ်ယောက်တည်း စာမေးပွဲကြောင့် မောပန်းနွမ်းနယ်
နေမှာ သေချာ၏။

ဆိုင်ထဲသို့ အတူဝင်လိုက်ကြပြီး ဇွဲအတွက် အအေးပူလင်း
မှာပေးလိုက်သည်။

“ဇွဲ စာမေးပွဲပြန်ဖြေတာကို ဘယ်သူမှ မသိစေ
ချင်တာက တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အားလုံးက
ဘာစိတ်ရူးပေါက်ပြီး အခုမှ ထကြောင်တာလည်း
မသိဘူးလို့ ကဲ့ရဲ့ကြမှာစိုးလို့ပါ။ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုကျော်
ဇင်ငြိမ်းနဲ့ နှစ်ယောက်တိုင်ပင်ပြီး ဘယ်သူမှမသိ အောင်
နေခဲ့မိတာ၊ ဒီနေ့တော့ အမွန်ကို ဒီအကြောင်း တွေ
သိစေချင်တာရယ်၊ ပြီးတော့ အမွန်ကို ပြောပြ စရာတွေ
ရှိတာကြောင့် စာရေးပြီး ချိန်းလိုက်တာပဲ”

“ဇွဲ စာမေးပွဲ ပြန်ဖြေတဲ့အတွက် ကဲ့ရဲ့ကြမယ့်
သူတွေထဲမှာ အမွန်တို့ ဘယ်ပါပဲ၊ ထားပါလေ၊
ဇွဲ စာမေးပွဲပြန်ဖြေတဲ့အတွက်ပဲ ဝမ်းသာလှပြီ၊ ဇွဲ
ကောင်းကောင်းဖြေနိုင်ရဲ့လားဟင်”

ဆယ်တန်းကို နှစ်ခါဖြေပြီး ဇွဲ ဆက်မဖြေတော့ပေ။ ဇွဲ
တစ်ယောက် စာတွေနှင့်ခပ်ဝေးဝေးနေခဲ့သည်မို့ ပင်ပန်းမည်ဆိုတာ
ကို သိသည်။

“ဖြေနိုင်တယ် အမွန်၊ ဇွဲ အားလုံးဖြေနိုင်တယ်၊

အောင်မှာလည်း သေချာတယ်လို့ ပြောရဲတယ်”

ဖွဲ့၏စကားတွေ၊ ဟန်ပန်တွေကိုကြည့်ပြီး အပြည့်အဝ သူမ ယုံကြည်မိသည်။ စာမေးပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဒီလိုကျေနပ်အားရမှုမျိုး ကို ဖွဲ့ထံမှ ပထမဆုံး မြင်ခွင့်ကြားခွင့်ရခြင်းကြောင့်ဖြစ်၏။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ဖွဲ့ရယ်၊ ဖွဲ့ အခုလို အမြင် တွေပြောင်းသွားတာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကျေးဇူး မနည်း ဘူး၊ အမွန်တော့ ဖွဲ့ကိုယ်စား ကျေးဇူးတင်မိတယ်”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့ခွင့် ခင်ခွင့်ရလိုက်တာ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအကြောင်းဆီ ရောက်သွားမှာ သတိရ လိုက်သည်။ နာရီကိုကြည့်လိုက်မိသည်။

အခုချိန်ဆို . . . သူမ ရောက်လာတော့မလားဆိုပြီး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းစောင့်နေရှာမှာ သေချာ၏။

“ဖွဲ့ကတော့ ရှေ့လျှောက် တကယ့်ကိုယောက်ျား ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမကဘူး၊ ဖွဲ့ဘဝကို ဖွဲ့ တည် ဆောက်နိုင်တော့မှာပဲ၊ အမွန် အဲဒီလိုယုံတယ်ဖွဲ့”

“အမွန် ယုံသလို ဖွဲ့ ကြိုးစားမှာပါ၊ ပြီးတော့လေ အမွန်ကို ဖွဲ့ ပြောချင်သေးတယ်”

သူမဆီမှာ ဇွဲက ခွင့်တောင်းနေပြန်၏။ ဘာစကားပြော
ချင်သည်ကို မရိပ်စားမိ။

“ပြောလေ ဇွဲ . . . ဇွဲ ပြောစရာရှိတာကို ဒီလိုပဲ
ဇွဲပြောနေကြပဲ၊ ဘာလို့ အခုမှ အထူးအဆန်းလုပ်ပြီး
ခွင့်တောင်းနေတာလဲ”

“ခွင့်တောင်းရမယ် အမွန်၊ အခုပြောမယ့်စကား
က အရင်တုန်းက ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားဆိုပေမယ့် အခု
ချိန်မှာ ပြောရတာက တကယ့်ကို လေးနက်နေလို့ပဲ၊
အရင်တုန်းက အခြေအနေတွေလိုပဲ လို့ အမွန်စိတ်ထဲ
ထင်သွားမှာစိုးလို့လေ”

“ပြောပါ ဇွဲ”

“အမွန်ကို ဇွဲ အရမ်းချစ်တယ်၊ ဇွဲလေ အမွန်
အတွက်ပဲ ဘဝတစ်ခုကို ပီပြင်အောင် ကြိုးစား ထူ
ထောင်မယ်၊ အမွန်လက်ကိုတွဲပြီး လူတကာ အားကျ
ချင်လာအောင် ဇွဲလုပ်ပြချင်တယ်”

“အမွန်ကို အရမ်းချစ်တာပဲ” ဟု ကြိမ်ဖန်ထပ်မျှ အမြဲလိုလို
ကြားနာဖူးခဲ့၏။ အခုအချိန်မှာ ဇွဲပြောလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဇွဲကို
သနားသွားမိ၏။

“အမွန်ကို ဇွဲချစ်တာက အခုမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နှစ်တွေကြာခဲ့ပြီပဲ ဇွဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဇွဲပြောခဲ့တာ အကြိမ်မနည်းတော့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှလည်း ချစ်တယ်လို့ အမွန်ပြန်မဖြေခဲ့ဘူး၊ ဇွဲရဲ့အနေအထိုင်၊ ဇွဲရဲ့ဘဝအခြေအနေကြောင့် ချစ်တယ်လို့ပြောဖို့ တွန့်နေတာလား အမွန်”

သံယောဇဉ်ဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး သူမနှလုံးသားကတော့ ဇွဲကို တောင်းဆိုခြင်းမရှိပေ။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းဆိုသော သူသာ မပေါ်ပေါက်ခဲ့ရင် ဇွဲအတွက် ဒီလောက် ကုသိုလ်ကံဆိုးမှာ မဟုတ်ပေ။

“ကောင်းပြီ ဇွဲ၊ ဇွဲ အရမ်းချစ်တယ်လို့ ဟိုတုန်းက အကြိမ်ပေါင်းထပ်မျှ ပြောခဲ့တယ်၊ အမွန် မဖြေခဲ့ဘူး၊ ဇွဲကို သံယောဇဉ် ရှိတယ်၊ ချစ်ဖို့ဆိုတာက မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဖြေခဲ့တာချည်းပဲ၊ အခု ဇွဲပြောတဲ့အချိန်မှာလည်း ချစ်ပါတယ်လို့ အဖြေမပေးနိုင်ဘူး ဇွဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမွန်၊ ချစ်တယ် မချစ်ဘူးဆိုတာလောက်တော့ အမွန် ဖြေနိုင်ရမှာပေါ့၊ ဇွဲတို့ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ သံယောဇဉ်သက်တမ်းက နည်းနည်းနော့နော့မှ

မဟုတ်ကြဘဲ”

“ဒါကြောင့်ပဲ ခက်တာပေါ့ ဇွဲ၊ အခုချိန်မှာ ကွဲကွဲ ပြားပြား တစ်စုံတစ်ခုကို အဖြေပေးလိုက်ရင် ဇွဲနိမ့်ပါး တဲ့အချိန်၊ မပြည့်စုံသေးတဲ့အချိန် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒီတော့ ဇွဲရယ် ဇွဲဖြစ်ချင်တာတွေ ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားပါ။ အဲဒီအချိန်မှာ အမွန်ဆီကနေ ဇွဲ အဖြေတစ်ခုခု ရမှာ ပါ”

“ကောင်းပြီ အမွန်၊ ဇွဲ ကြိုးစားမယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ဇွဲ၊ ဒီစကားကို ဇွဲမှတ်ထား ပါ။ ဇွဲကို ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ တမင်ဖြားယောင်းတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ အဲဒီလိုဖြစ်ရအောင်လည်း ဇွဲနဲ့ အမွန် တို့က အခုမှ တွေ့ကြဆုံကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇွဲ အခု အခြေအနေကနေပြီး မြင့်မားတဲ့ ပြည့်စုံတဲ့အခြေ အနေရောက်ခဲ့မှ အမွန်ဆီက ကြားရမယ့်အဖြေ စကားက အမှန်တရားနဲ့ ပိုနီးမှာမို့ပဲ ဇွဲ၊ ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတာကိုလည်း အဲဒီအချိန်ကျမှ ထပ်ပြီး ဇွဲနဲ့ အမွန်တို့ ဆွေးနွေးအဖြေရှာကြတာပေါ့၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူမ,ပြောသောစကားတွေကို ဇွဲတစ်ယောက် အသေ

အချာနားလည်ပုံမလား။

သံယောဇဉ် ရှိကြရုံမျှဖြင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်
ကူမှန်းကို တစ်နေ့သောအခါတော့ ဇွဲ နားလည်ကောင်းမည် ထင်၏။

ဇွဲလိုချင်တပ်မက်သော ချစ်ခြင်းတရားကို သူမနှလုံးသား
က မပေးစွမ်းနိုင်သည့်အတွက်တော့ ကရုဏာဖြစ်နေမိလေ၏။

① ❦ ①

၃။

ဖွဲ့အတွက်ကတော့ ကောင်းတာတွေ ဆက်တိုက်ဖြစ်ချင်
လာလို့ အဆိုးဆုံးကို တွေ့ကြုံရခြင်းလားတော့ မသိ။

ဖွဲ့တို့ အောင်စာရင်းတွေ ထွက်ခါနီးမှာပင် ဖွဲ့အဖေ ဆုံး
သွားခဲ့၏။ ဖွဲ့နှင့်ထက်ထက်သူတို့အတွက်တော့ ပိုပြီးအကျပ်အတည်း
တွေ တွေ့ရတော့မည်ဆိုတာကို သူမတို့တွေ နားလည်ထားကြသည်။

ဖွဲ့တို့မောင်နှမ၏ အမွေရပိုင်ခွင့် ပြဿနာတွေကလည်း
ပိုမိုရှုပ်ထွေးလို့လာသည်။

အရင်အခြေအနေအတိုင်းသာဆိုရင်တော့ ဖွဲ့တစ်ယောက်
ပွဲကြမ်းမှာသေချာသည်။ သူမရော၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းပါ ဝိုင်းထိန်း

အင် ပါ ယာ ဓာ ဝေ

ပေးကြသောကြောင့် ခြေလွန်လက်လွန်တွေဖြစ်အောင် ဇွဲ မလုပ်
ခြင်းပေပဲ။

ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေထွက်တော့ တကယ်ပင် ဇွဲ
တစ်ယောက် စာမေးပွဲအောင်ခဲ့၏။

“ဟယ် . . . ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ
ရင်း ရုတ်တရက်ဆုံဖြစ်ရင် ဇွဲလို့တောင် ဒေါ်ဒေါ်
မှတ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

သူမအဝတ်အစားလဲနေစဉ်မှာပင် အိမ်ရှေ့ဆီမှ စကား
ပြောသံတွေကို ကြားလိုက်ရ၏။

ဒီနေ့ အောင်စာရင်းထွက်သည်ပဲ၊ အဝတ်အစား အမြန်လဲ
ပြီး ဇွဲကို ထွက်တွေ့လိုက်သည်။

ဇွဲကို မြင်မြင်ချင်းမှာပင် တအံ့တဩဖြင့် ချီးမွမ်းမိသည်။

“စောစောက မေမေပြောတာကို ကြားသာကြား
လိုက်ရတာ၊ အခုမှ အမွန်ကိုယ်တိုင် တွေ့ရတော့တယ်၊
လည်ကတုံးအဖြူ နဲ့ ဂန့်ဂေါအဆင်နဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ၊
ဆံပင်ကို ကြည့်ကောင်းအောင် ညှပ်လိုက်တော့ ဇွဲက
တကယ်သားနားတယ်”

“ဒီနေ့ ဘာနေလဲ အမွန်၊ ပြီးတော့ ဘာအတွက်

ကြောင့် ဆံပင်ညှပ်မယ်လို့ ဘယ်သူ့ကို ပြောခဲ့ဖူးလဲ”

“ဖွဲ့ပြောလိုက်သော စကားကြောင့်ပင် ထခုန်မတတ် ဝမ်းသာသွားမိသည်။

“ဖွဲ့ပြောဖူးသည်ပဲ။ ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ရင် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ဖြစ်စေချင်သလို ဖွဲ့ရဲ့ဆံပင်ရှည်တွေကို ညှပ်ပစ်မယ်ဆိုတဲ့စကား။

“ဒါဆို ဖွဲ့ တကယ်စာမေးပွဲအောင်ပြီပေါ့နော်”

“သမီးရယ် . . . စာမေးပွဲအောင်တယ်ဆိုမှ တကယ်မအောင်ဘဲ ရှိပါ့မလား၊ အေးကွယ် . . . ဖွဲ့ ဖေဖေသာ ရှိနေသေးရင်တော့ မင်းအတွက် ကျိတ်ပြီး ဝမ်းသာစကားပြောမှာ သေချာတယ်”

မေမေကတော့ ဖွဲ့ဖေဖေ ဆုံးသွားသည့်ကိစ္စအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပုံရသည်။ သူမနှင့်ဖွဲ့တို့ကို ထားခဲ့ပြီး မီးဖိုချောင်ထဲ ဝင်သွား၏။

“ဖွဲ့ရဲ့အောင်မြင်မှုအတွက် မုန့်တဝ ဝယ်ကျွေးရမယ်နော် ဖွဲ့”

“ဒီနေ့တော့ မကျွေးနိုင်ဘူး အမွန်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖွဲ့”

“စာမေးပွဲအောင်တဲ့နေ့မှာပဲ ပွဲရုံမှာ အလုပ်

တစ်ခုရဖို့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက ပြောပေးမယ်လို့ ကတိ ပေးထားတယ်။ ဇွဲ အလုပ်ဝင်နိုင်ဖို့ ဒီနေ့ပဲ သွားတွေ့ရ မှာ၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက ပြောပြီးဆိုပြီးသား ဖြစ်နေပြီ။ အမွန် ဝမ်းသာရအောင်လို့ ဝင်ပြောတာလေ။ နောက် နေ့မှ အမွန်ကိုရော ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကိုပါ ဇွဲ ပြုစုပုံ မယ်”

“ဇွဲက စာမေးပွဲအောင်တာနဲ့ အလုပ်ချက်ချင်း ဝင်လုပ်မှာဆိုတော့ တက္ကသိုလ်ဆက်မတက်တော့ ဘူးလား”

“ဇွဲအနေနဲ့ အဝေးသင်ပဲ တက်မယ်၊ ညီမလေး က ဆေးကျောင်းသူ၊ သူ့အတွက် ငဲ့ရမှာပေါ့။ ဇွဲကို လည်း . . . ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက စီးပွားရေးသမား တစ်ယောက် ဖြစ်စေချင်တာလေ”

ဇွဲအသိ၊ ဇွဲဘဝလမ်းတွေကို ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက စေတနာ တွေဖြင့် လမ်းခင်းပေးနေမှန်း သိသာနေ၏။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဇွဲတစ်ယောက် လုပ် တိုင်းဖြစ်ပြီး အောင်မြင်မှုတွေ ရနေမှာပဲလို့ အမွန် ယုံတယ်”

“ဖြစ်ရမယ်ဆိုတဲ့စိတ်နဲ့ ကြိုးစားနေတာပဲ အမွန်ရယ်၊ ဘာအခက်အခဲကိုမဆို ဇွဲကြုံကြုံခံရဲတယ်၊ ဇွဲဘဝမှာ အမွန်တစ်မျက်နှာကိုသာ အမြဲတမ်းတွေ့နေရပါစေ၊ ဇွဲ ဘာကိုမှ ကြောက်ရွံ့မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“အောင်မြင်ပါစေ ဇွဲရယ်”

သူမအတွက် ရည်ရွယ်ပြီး ဇွဲတစ်ယောက် အပြင်းအထန် ကြိုးစားပြုမူနေရ၏။

အချိန်တန်ခွဲရင်တော့ ဇွဲ ရင်ကွဲရကိန်းမျိုးများ ကြုံရလေမလားမသိ။ အခုချိန်ထိတော့ သူမနှင့်ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ အခြေအနေကလည်း ရှေ့မတိုးသာဘဲ ရှိနေသေး၏။

“တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ကျော်ဇင်ငြိမ်း ဘာတွေ လုပ်နေသလဲဆိုတာကို မတွေးတတ်အောင်ပဲ အမွန်၊ ပြီးတော့ ကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့စိတ်ကို နားလည်ရပိုခက်လာတာ အမှန်ပဲ”

သူမနှင့်ဆရာကိုခင်ဝင်း နှစ်ယောက်တည်းအဆိုမှာ ပွင့်

ထွက်လာသောစကား။ ဆရာကိုခင်ဝင်းကတော့ သူမနှင့်ကိုကျေ
ဇင်ငြိမ်းအကြောင်းကို အတွင်းသိသူတစ်ဦးဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ် ဆရာကိုခင်ဝင်း၊ သူ့အမူအရာတွေ
အရရော ဆက်ဆံရင်းနှီးခဲ့တာတွေအရရော၊ ဆရာ
ကိုခင်ဝင်းပြောတဲ့ စကားတွေအရပါ အမွန်စောင့်နေ
ခဲ့ရတာ၊ ကြာလာတော့ သူ . . . တကယ်ပဲ အမွန်ကို
မြတ်နိုးရဲ့လားဆိုတာကိုတောင် သံသယဖြစ်ချင်မိလာ
တယ်”

သူမအနေဖြင့် ရင်ဖွင့်စရာဆိုလို့ ဆရာကိုခင်ဝင်းသာ ရှိ၏။
မိန်းမချင်း မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် သူမတို့အကြောင်းကို သိနေ
နားလည်နေသောကြောင့် ပွင့်လင်းစွာပြောဆိုမိသည်။

“နင့်ကို မြတ်နိုးတာ၊ ချစ်နေတာကတော့
သံသယဖြစ်စရာ မရှိဘူး အမွန်၊ ဒီအကြောင်းတွေကို
ငါ အသိဆုံးပဲ အမွန်”

ဆရာကိုခင်ဝင်းစကားကြောင့်ပင် မဲ့ပြုံးပြုံးပြီးမှ . . .

“ဒါဆိုလည်း . . . ဘာဖြစ်လို့ ကာယကံရှင်
အမွန်ကို ဒီနေ့အထိ ဖွင့်မပြောသေးတာလဲ”

“ငါ့အမြင်ကတော့ ဇွဲထက်ကြောင့်ပဲ သူ့နှုတ်တွေ

အ၊ နေခဲ့တာ”

“ဖွဲ့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ ဆရာကိုခင်ဝင်းရယ်”

ဖွဲ့ကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ သိပ်ပြီးဘဝင်မကျချင်။ သူမနှင့် ဖွဲ့အနေအထားကို စတွေ့ကြကတည်းက မကွယ်မဝှက် ပြောပြခဲ့ပြီး ပြီပဲ။

“ဆိုင်တယ် အမွန် ဆိုင်မှ သိပ်ကိုဆိုင်နေတာ”

“ပြောပြပါလား ဆရာကိုခင်ဝင်း”

“ဖွဲ့ထက်ကြောင့်ပဲ နင်နဲ့ဆုံဖြစ်ခဲ့ကြတာ၊ နင်တို့ အကြောင်းကို သူသိတယ်၊ ပထမတုန်းကတော့ ဖွဲ့ထက် မိုက်ရိုင်းမှာကို သူ မကြောက်ခဲ့ပါဘူး၊ နင့်ကိစ္စကို ဖွဲ့ထက်ကြောင့် နောက်ဆုတ်လိုက်ဖို့ ငါသတိပေးဖူးတယ်၊ သူနောက်မဆုတ်ဘူးလို့ ခါးခါးသီးသီး ငြင်းခဲ့တာပဲ၊ ဖွဲ့ထက်က သူ့ဆီလာတယ်၊ ဖွဲ့ထက်ဘဝကို သိပြီး ဖွဲ့ထက် လိမ္မာလာအောင် သူလုပ်ယူတယ်၊ ငါထင်ထားတာက နင်နဲ့ အနေနီးရဖို့ ဖွဲ့ထက်ကို အရသိမ်းသွင်းတယ်လို့ထင်တာ၊ အခုတော့ဟာ . . ဖွဲ့ထက်ကို လိုတာထက်တောင် သူက ပိုပြီး ပံ့ပိုးမှုတွေ လုပ်ပေးနေတော့တာပဲ”

“ထားပါ။ ဒီအထိ ဘာဆိုင်သေးလို့လဲ”

“ဖွဲ့ထက်ကို နင် သံယောဇဉ်ရှိတယ်၊ နင် ပြန် မချစ်နိုင်တာ က ဖွဲ့ထက်ပေနေဆိုးနေလို့၊ ပြီးတော့ ရေရေရာရာဘဝနဲ့ မဟုတ်လို့ ဆိုပြီး သူပြောဖူးတယ်၊ သံယောဇဉ်ချင်း ယှဉ်ကြတဲ့အခါမှာ သူက ရှုံးမှာတဲ့၊ ပြီးတော့ နင့်စိတ်ကို သူ မယုံတာလည်းပါမယ်၊ ဖွဲ့ထက် အခုလိုလိမ္မာပြီး အခြေတကျဖြစ်လာခဲ့ရင် နင့်အတွင်း စိတ်က ဘာဖြစ်လာမလဲဆိုတာ သူသိချင်တယ်၊ ပြီး တော့လည်း နင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ရှိပြီးသား သံယော ဇဉ်ကို သူက အတင်းဝင်ပြီး နင့်ကို ဆွဲထုတ်သွားသလို မျိုး ဖြစ်မှာကိုလည်း သူကြောက်နေပုံပဲ”

ဒီတစ်ခါ သက်ပြင်းချရသူကတော့ သူမပဲ ဖြစ်တော့၏။

ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေရင်တော့ စိတ်ရှည်နိုင်တော့ မှာ မဟုတ်ပေ။

“အဲဒီအတွေးတွေက တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး ဆရာ ကိုခင်ဝင်း၊ ဘာလဲ . . . အမွန်က မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ချစ်ပါတယ်လို့ စပြီးပြောရတော့မှာလား . . . ဆရာကိုခင်ဝင်း”

“ဟာ . . အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီကောင်က တွေးတာများတယ် အမွန်၊ ဒါကြောင့် စပြောကတည်းက ဒီကောင့်ကို နားမလည်တော့ဘူးလို့ ငါ စကားခံခဲ့တာပေါ့၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း နင်ငြိုငြင်မှာကို မလိုလားပါဘူး”

“အင်းပေါ့လေ . . . လူတစ်ယောက်ဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့ စကားကိုကြားရဖို့ ဝင်ကြွေးအရတော့ အမွန် စောင့်ဆိုင်းရဦးမှာပေါ့”

မိန်းမမာနကို ထိပါးသလိုလို ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ပိုပိုသာသာ ပြောဖြစ်လိုက်သည်။ ဒီလိုပြောမှလည်း ဒီစကားတွေက ဆရာကိုခင်ဝင်းကတစ်ဆင့် ရောက်သွားမှာ သေချာသည်ပဲ။

“ငါကပဲ အကျိုးဆောင်လက်စနဲ့ ဆက်ပြီး ဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်၊ သူ နင့်ကို မကြာခင်မှာ တရားဝင်ဖွင့်ပြောလိမ့်မယ်လို့ ငါ ရဲရဲအာမခံတယ် အမွန်”

“အမွန်ကတော့လေ . . . ဘဝမှာ ဒီတစ်ကြိမ် ပထမဆုံးပဲ ယောက်ျားတစ်ယောက် ပြောလာမယ့် နှုတ်ထွက်စကားကို သည်းခံ စိတ်ရှည်စွာနဲ့ စောင့်ဆိုင်းရတော့မှာပဲ”

သူမ၏ညည်းညူမှုတွေကတော့ ကြားလူမှတစ်ဆင့် သူမသို့ ရောက်သွားမှာ သေချာနေ၏။

အခြေအနေအရ ပေးအပ်သော အခွင့်ရေးတွေကိုတော့ သူမဘက်က အသုံးချခဲ့ပြီးပြီ။ ဖွင့်မပြောဘဲ သိနေပါလျက် သူ့နှုတ်ထွက်စကားတစ်ခွန်းကြောင့်သာ နှလုံးသားချင်း အလှမ်းဝေးနေရခြင်းပါလေ။

① ❦ ①

၄၂

တစ်နေ့နေ့ ပြောလာလေမလား . . . ဟု မျှော်လင့်စောင့်
စားနေစဉ်မှာပင် နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက်ကြောင့် စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်ပြန်သည်။ အလှူကိစ္စကြောင့် မုံရွာသို့ သုံးရက်လောက်
ကို သူပြန်သွားသည်။

မိန်းမသားတစ်ယောက်၏ဘဝကိုတော့ စာနာနားလည်
သင့်လောက်ပြီ။

“မမမွန် . . . မမမွန် . . . ဒေါ်ဒေါ်”

အတွေးတွေဖြင့် တစ်ယောက်တည်း အိပ်ရာထက်မှာ လှဲ
နေတုန်း အလန့်တကြားဖြင့် ထက်ထက်သူ ရောက်လာ၏။

အင် ပါ ယာ ဓာ ပေ

“ဘာဖြစ်လာရတာတုန်း ထက်ထက်ရယ် . . .
မထိတ်သာ မလန့်သာနဲ့ကွယ်”

“ဒုက္ခတွေ များကုန်ပြီ ဒေါ်ဒေါ်ရယ် . . မမမွန်
တစ်ယောက်ရော မရှိဘူးလား”

ကပိုကရိုနှင့်ပင် အိမ်ရှေ့သို့ အမြန်ထွက်လိုက်ရသည်။
ထက်ထက်သူကတော့ စိုးရိမ်ပူပန်ခြင်းနှင့်တကွ မျက်ရည်
တွေ ဝေနေ၏။

“ဘာဖြစ်တာလဲ ထက်ထက်၊ ဇွဲတစ်ယောက် ဘာ
ပြဿနာ ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

ဒီလိုအသံတွေ၊ ဒီလိုမြင်ကွင်းတွေက ဇွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး
ကြုံခဲ့ရပေါင်းများပြီ။ ထက်ထက်သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး ဇွဲ ပြဿနာ
ဖြစ်ပြီဆိုတာကို သိလိုက်၏။

“ကိုကိုဇွဲကို ရဲတွေလာဖမ်းသွားကြပြီ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်သူနဲ့ရန်ဖြစ်လို့လဲ၊ ဒီလိုမျိုး
မဖြစ်တာ ကြာပြီပဲ မဟုတ်လားကွယ်”

မေမေကတော့ ဇွဲလိမ္မာနေပြီမို့ ဝမ်းသာနေသူဖြစ်၏။ ဇွဲ
တစ်ယောက်ကတော့ ရန်ဖြစ်တာ ဝါသနာပါနေတာပဲ ဖြစ်ရမည်။
ချီးမွမ်းလို့မှ မဆုံးခင် ဇွဲတစ်ယောက် ယောက်မမြင်းစီးထွက်ပြန်ပြီ

ထင်၏။

“ရန်ဖြစ်တာတော့ ဟုတ်တယ်၊ ရိုက်လိုက်တာ လည်း ခေါင်းကွဲသွားတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တခြားလူစိမ်း မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်က အစ်ကိုတွေနဲ့ ဖြစ်ကြတာ၊ ကိုကိုဖွဲ့ က တစ်ယောက်တည်း သူတို့က နှစ်ယောက်၊ ကိုကိုဖွဲ့ တုတ်နဲ့ရိုက်လိုက်တာ အစ်ကိုကြီး ခေါင်းကွဲသွားတယ်၊ သူတို့ အမှုသွားဖွင့်လို့ ရဲတွေက လာဖမ်းသွားတာ”

“ဘယ်နေ့ကဖြစ်တာလဲ ထက်ထက်”

“မနေ့ညတုန်းကဖြစ်တာ၊ အခုမနက်မှ စခန်းကို လာခေါ်သွားတာလေ”

“ဘာလဲ . . . မဆုံးနိုင်တဲ့ အမွေကိစ္စနဲ့ပဲ စကား များကြပြန်တာမဟုတ်လား ထက်ထက်၊ ရန်ကြည့် ရှောင်ပါ။ ဘာမှ အလွန်အကျွံ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ငါတို့ တွေ အတန်တန် သတိပေးစကားပြောနေတဲ့ကြားက ဟာ၊ ဒုက္ခပဲ . . . အခုလောလောဆယ်မှာလည်း ဆရာကိုခင်ဝင်းရော ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းပါ မုံရွာ ခဏ သွားကြတာ၊ မနက်ဖြန်လောက်မှ ပြန်ရောက်မယ် ထင်တယ်”

ဖွဲ့တစ်ယောက် ခဏခဏဖြစ်သည်။ အချုပ်ခန်းကို ခဏခဏ ရောက်ဖူး၏။ ဒီတစ်ခါလည်း အရင်အခါတွေလိုပဲ ဘယ်လောက်အချုပ်ခံရဦးမည် မသိပေ။ အရင်တုန်းကတော့ ပြဿနာ မရှိ။ အခုအခြေအနေမှာ ဖွဲ့က အလုပ်နှင့်အကိုင်နှင့် ဖြစ်နေ၏။

“အခုဖြစ်တဲ့ကိစ္စက အမွေနဲ့ တိုက်ရိုက်မဆိုင်ဘူး၊ ထက်ထက်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဖြစ်ရတာ၊ ပြီးတော့လည်း ကိုကိုဖွဲ့ လွန်တာလို့ မမမွန် အရမ်းအပြစ်မတင်ပါနဲ့”

အချုပ်ခန်းသို့ ဖွဲ့တစ်ယောက် ရောက်လေတိုင်း ထက်ထက်သူက အိမ်လာပြီး အကူအညီတောင်းစမြဲ။ ပြီးတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဆိုးကြောင်းကို အပြစ်ဆိုဆဲပင်။ အခုတော့ ထက်ထက်သူက ဖွဲ့ကို အပြစ်တင်မစောဖို့ ပြောနေ၏။

“ဟုတ်သားပဲ သမီးရယ် . . . ဖွဲ့က လိမ္မာနေပြီပဲ၊ အခုကိစ္စဖြစ်ရတာက ဟိုဘက်က ဘယ်လောက်တောင် လွန်လွန်ကဲကဲ လုပ်လာကြလဲမှ မသိတာပဲ”

“ပြောပြပါဦး ထက်ထက် . . . ထက်ထက်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘယ်ကနေ ဘယ်လိုဖြစ်ကြရတာလဲ”

“ဒီလိုဖြစ်တာ မမမွန် . . . အစ်ကိုလတ်ရဲ့”

မိန်းမမွေနေတာ၊ ထက်ထက်တို့ကို အမွေခွဲပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ထက်ထက်က သူ့မောင်တစ်ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ရမယ်၊ ကိုကိုဖွဲ့ကို အနည်းအကျဉ်းပဲပေးပြီး ထက်ထက်က အများကြီးယူပေါ့၊ ထက်ထက်လည်း စိတ်ရှုပ်လာတယ်၊ သူတို့တွေ ဖြစ်စေချင်တာကို မလုပ်မပေးမချင်း ကိုကိုဖွဲ့ကို ပြဿနာရှာနေကြမှာ မဟုတ်လား၊ နောက်ဆုံး အဲဒီလူကို မျက်စိမှိတ်ပြီး ယူတော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာလေ၊ ဒီမှာတင် ကိုကိုဖွဲ့ သိသွားပြီး ပွဲကြမ်းတော့တာလေ”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့လူတွေပါလား၊ တော်တော်လည်း အတ္တကြီးပါလား၊ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဖွဲ့ကိုပါ ဒုက္ခမရောက်ရောက်အောင် လုပ်ကြတော့မယ်နဲ့ တူတယ်၊ အရေးထဲမှာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ကလည်း ပြန်မရောက်လာကြသေးဘူး”

“ဖုန်းတွေ ဘာတွေ လှမ်းဆက်လို့ မရဘူးလား မမမွန်ရယ်၊ ကိုကိုဖွဲ့ကို အချုပ်ကနေ လွတ်အောင် လုပ်ပေးမှ ဖြစ်မယ်”

“ကြိုးစားကြည့်ရမှာပေါ့ ထက်ထက်ရယ်”

ဒီလိုကြားရပြန်တော့လည်း အချုပ်ထဲရောက်နေသေး
ဖွဲ့ကို သနားမိပြန်၏။ ညီမနှင့်ပတ်သက်လာမှတော့ သူ့သူ့ကိုယ်ကိုယ်
အန္တရာယ်မမြင်နိုင်တော့တာ ဓမ္မတာပါပဲလေ . . . ဟု ဖြေ,တွေး
တွေးရ၏။

ဖုန်းအဆက်အသွယ်လုပ်ဖို့ ကြိုးစားလို့မရပေမယ့် ကံ
ကောင်းထောက်မစွာဖြင့် နောက်နေ့ညနေခင်းမှာ ကိုကျော်ဇင်
ငြိမ်းတို့ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

ခရီးရောက်မဆိုက်ဆိုသလို ဖွဲ့အကြောင်းကိုကြားသည်နှင့်
အမောမဖြေနိုင်ကြဘဲ ရဲစခန်းသို့ ပြေးကြရပြန်၏။

ရဲစခန်းထဲသို့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ ဝင်သွားကြပေမယ့် သူမ
နှင့် ထက်ထက်သူတို့ကတော့ စားသောက်ဆိုင်မှာပင် ကျန်နေရစ်ခဲ့
၏။

သူမတို့ရောက်သွားချိန်က ရုံးချိန်ကျော်ပြီး နေဝင်လုနေပြီ
ဖြစ်သည်။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ချည်းပဲ ပြန်ထွက်လာကြ

တယ် မမမွန်၊ အာမခံလုပ်ပြီး လွတ်ဖို့သွားတာ ကိုကိုဖွဲ့
လည်း ပါမလာပါလား”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ လူစုချည်းပဲ ပြန်ထွက်လာကြ၏။

ဒီလောက်အကြာကြီးနေပြီးမှ ဖွဲ့မပါလာရင်တော့ တစ်ခုခု
အမှားအယွင်းဖြစ်တာ သေချာနေပြီ။

စိတ်ထဲမှာ ထင့်သွားသော်လည်း ထက်ထက်သူကို အား
ပေးစကား ပြောလိုက်ရသည်။

“စိတ်အေးအေးထားပါ ထက်ထက်ရယ် . . .

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့က ပြေလည်အောင်လုပ်သွားပေး
မှာပါ။ အခု ဖွဲ့ အချုပ်ထဲက ထွက်ဖို့တင် မဟုတ်ဘူး၊
နောက်နောင် ပြဿနာဆက်မဖြစ်ဖို့နဲ့ ထက်ထက်တို့
ဖြစ်နေတဲ့ အမွေကိစ္စတွေ ပြေလည်သွားအောင်
ရှေ့နေတွေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီး လုပ်မှာကို ထက်ထက် အမြင်
အကြားပဲ မဟုတ်လား”

ဖွဲ့တစ်ယောက် အချုပ်ထဲမှ ဘာကြောင့် လွယ်ကူစွာ ထုတ်
မရခြင်းကို သူမ နားမလည်နိုင်။ ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရသွားတာက
လည်း မဖြစ်စလောက်ပင်။

“ဘယ်လိုလဲ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း . . ဖွဲ့ကို ထုတ်လို့

မရဘူးလားဟင်”

“ဒီအချုပ်ထဲမှာကို ဇွဲမရှိတာ၊ ဒါကြောင့် ဒီနေ့ ဘာမှလုပ်လို့ မရတော့ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ မနေ့ကလည်း ဘာမှ ဇွဲအတွက် လိုက်မလုပ်ပေးနိုင်ဘူး၊ ဒီနေ့ကျတော့ ရုံး ချိန်ကုန်မှ ရောက်လာဖြစ်တာ၊ နာရီပိုင်းလောက်ပဲ နောက်ကျသွားတယ်၊ အချုပ်သားတွေများလို့ အင်းစိန် ပို့လိုက်တဲ့အထဲမှာ ဇွဲပါသွားတာပေါ့”

“ဟာ . . . ဒါဆိုရင် ကိုကိုဇွဲ အချုပ်ထဲကနေ ထောင်ထဲ ရောက်သွားတာပေါ့နော်၊ မကယ်နိုင်ကြ တော့ဘူးလားရှင်”

“သိပ်ပြီးစိုးရိမ်မနေနဲ့ ကလေးမ၊ ဒီနေ့က သောကြာနေ့၊ မနက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလည်း ဦးတို့ အနေနဲ့ ဘာမှလုပ်လို့ မရဘူး၊ စိတ်အေးအေးထားပါ ကွယ်၊ တနင်္လာနေ့ကျရင်တော့ မင်းအစ်ကို အချုပ်က လွတ်ရုံတင်မကဘူး ပြဿနာအားလုံး ပြေလည် အောင် ဦးတို့ ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ။ ဦးတို့ နောက်ကျ

သွားတော့ လက်ဦးမှုရအောင် လုပ်လို့မရတာဘဲ ရှိ
တာပါကွယ်”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းခေါ်လာသော ရှေ့နေကြီးကတော့ ထက်
ထက်သူကို နှစ်သိမ့်စကားပြော၏။

ထက်ထက်သူအလစ်မှာပင် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို စိုးရိမ်စိတ်
ဖြင့် တိုးတိုးကပ်မေးဖြစ်သည်။

“ရှေ့နေကြီးပြောတာ . . . ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့
လား ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ ကိုယ်တို့ နာရီပိုင်းလောက်
နောက်ကျသွားလို့ ဇွဲ အင်းစိန်ပါသွားရတာပဲ”

“ဒါဆို ထက်ထက်ကရော ဘာဆက်လုပ်ရမှာ
လဲ၊ မနေ့ကတောင် အိမ်မပြန်ရဲလို့ အမွန်တို့ဆီမှာ
အိပ်ရတာ”

“ထက်ထက် အိမ်ပြန်မှဖြစ်မယ်၊ ဘာမှမစိုးရိမ်နဲ့
အမွန်၊ မကြာခင်မှာ စခန်းမှူးကြီးလည်း လိုက်လာ
လိမ့်မယ်၊ ဇွဲကိစ္စအတွက်ရော၊ ပြဿနာဖြစ်နေတဲ့
အမွေကိစ္စအတွက်ပါ လူကြီးတွေနဲ့ စကားပြောပြီး
စေ့စပ်ပေးဖို့ လုပ်ကြလိမ့်မယ်၊ အခုလို ပြဿနာဖြစ်ပြီး

ဖွဲ့ အချုပ်ခံလိုက်ရတာက အဆိုးထဲက အကောင်းဖြစ်
လာတာပေါ့ အမွန်ရယ်”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏စကားတွေကြောင့်ပင် ဖွဲ့အတွက်ရော၊
ထက်ထက်သူအတွက်ပါ စိတ်အေးသွားရသည်။ ဒီမောင်နှမ အမွေ
ကိစ္စကို ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတစ်ယောက် တရားဥပဒေအရ ရှေ့နေ
ရှေ့ရပ်တွေနှင့် ဝင်ပြီး အကူအညီပေးဖို့ စီစဉ်နေတာ ကြားလိုက်ရ
သည်။

ဒီပြဿနာဖြစ်တော့မှ သွေးပူသွေးလောဖြင့် အားလုံးကို
စနစ်တကျစီစဉ်လိုက်သလို ဖြစ်နေတော့၏။

① ❧ ❧ ①

၅။

စနေနေ့မှာတော့ ဇွဲအချုပ်ခံနေရသော အင်းစိန်ထောင် အချုပ်သို့ သူမတို့တွေ လိုက်သွားကြ၏။ သူမတို့တစ်တွေ လိုက်တွေ့ ခွင့်မရသော်လည်း ရှေ့နေကြီးနှင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကတော့ ဇွဲနှင့် စကားပြောခွင့်ရခဲ့၏။

ဇွဲကို စားဖို့သောက်ဖို့တွေ စီစဉ်ပေးပြီးတာနှင့် ပြန်ဖြစ်ကြ သည်။ အပြန်မှာတော့ ဆရာကိုခင်ဝင်းနှင့် ထက်ထက်သူတို့က သတ်သတ်ပြန်သည်။ သူမနှင့်ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့က ရှေ့နေကြီးကို လိုက်ပို့ရင်း ဇွဲတို့ကိစ္စကို စကားပြောဖြစ်၏။

ရှေ့နေကြီးကို ပြန်ပို့ပေးပြီးတော့ သူမနှင့်ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း

အင် ပါ ယာ ဓာ ဝေ

တို့ ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ကြ၏။

“ခရီးပန်းတာရော ဇွဲတို့ကိစ္စကို လုံးပန်းရတဲ့ အတွက်ပါ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း အရမ်းပင်ပန်းနေမှာပဲ”

“အဲဒီပင်ပန်းတာတွေ ပြေသွားအောင် အမွန်နဲ့ တစ်ဆိုင်ဆိုင်မှာထိုင်ပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကား ပြောလို့ ဖြစ်မလားဟင်”

“ဒီကိစ္စလောက်လေးအတွက် အမွန်ဆီကနေ ခွင့်တောင်းနေစရာလိုသေးလား ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ရယ်”

ဇွဲကိစ္စ အားချင်းပေါ်လာသောကြောင့်ပင် သူမတို့၏ကိုယ် ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို မေ့လျော့ခဲ့ကြ၏။

ဒီလိုအခြေအနေမျိုးလေးကျတော့လည်း ကြည်နူးချင် စရာ။ အေးအေးဆေးဆေးရှိလှသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်ကို ကိုကျော်ဇင် ငြိမ်း ရွေးချယ်လိုက်၏။

“အမွန်တို့ကသာ ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ သက်သောင့် သက်သာနဲ့ စိတ်အပန်းဖြေနေနိုင်တာနော်၊ ဇွဲကတော့ ဘာမဟုတ်တဲ့ကိစ္စလေးနဲ့ ထောင်ကြီးရဲ့အချုပ်မှာ ငရဲ ကျသလို အခံခက်နေ၊ ဒုက္ခများနေမှာနော်”

“ဒီနေ့ရယ်၊ မနက်ဖြန်ရယ်ပဲ ဇွဲဒုက္ခခံရမှာပါ”

“အဲဒီအချိန်တွေဟာ စက္ကန့်နဲ့အမျှပဲ ဇွဲ စိတ် ကျဉ်းကျပ်နေရမှာ”

“အမွန်က ဇွဲအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးတယ် နော်”

“သံယောဇဉ်ကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာတာပါ။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့တောင် အမွန်လောက် သံယော ဇဉ် မရှိဘဲနဲ့ ဇွဲအပေါ် ကူညီခဲ့တာ မဟုတ်လား”

သူမကို တမင်ပြောနေဆိုနေခြင်းအား ရိပ်စားမိလိုက် သည်။ ဇွဲအပေါ် သာမန်ကြောင့်ကြမိခြင်းအတွက် သူ့စိတ်ထဲမှာ တွန့်တိုပြနေခြင်းလားလေ။

“ဟုတ်ပါတယ် . . . ဘာပဲပြောပြော ဒီရက်ပိုင်း လောက် ဒုက္ခခံရကျိုးနပ်တယ်လို့ ပြောရမယ်အမွန်၊ ဇွဲတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ကြုံရတဲ့အဆိုးတွေက မကြာခင် ကုန်ဆုံးတော့မှာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့များလဲ”

“ရှေ့နေကြီးနဲ့ ပြောနေဆိုနေတဲ့ စကားတွေကို အမွန်လည်း ကြားမှာပါ။ အခုဆိုရင် ဇွဲရဲ့ အဖေတူ

အမေကဲ့ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက ခိုက်ရန်ဖြစ်မှု အတွက်လည်း တရားဝင်ကျေအေးဖို့ ပြောနေပြီ”

“သူတို့ကသာ ကျေအေးပြီး အမှုပိတ်ချင်တာ၊ ဇွဲကတော့ လောလောဆယ် ထောင်ထဲမှာ အချုပ်ခံ နေပြီ”

“ဒါကတော့ အခြေအနေအရ ဖြစ်ရတာပဲ အမွန်ရယ်၊ ရဲစခန်းအချုပ်က ထောင်အချုပ်ကို ရောက်သွားရတာရယ်၊ စနေတနင်္ဂနွေ ရုံးပိတ်ရက်ခံ သွားတာရယ်ကြောင့်ပါ။ အဲဒီဒုက္ခတွေက လွတ်ရင် အားလုံး အိုကေသွားပြီ၊ လူကြီးစုံရာရှေ့မှာ ရှေ့နေက တရားဥပဒေအရ ညှိတာနှိုင်းတာကို သူတို့တွေ လက်ခံလိုက်ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ လပိုင်းအတွင်းမှာ ပဲ ဘာပြဿနာမှ ဆက်မဖြစ်ဘဲ၊ တရားရင်မဆိုင်ရဘဲ ဇွဲတို့မောင်နှမ အမွေတွေရတော့မှာ မဟုတ်လား”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏စကားတွေကို နားထောင်ရင်း ဇွဲတို့ အတွက် စိတ်အေးချမ်းသာရ၏။

ဇွဲတို့ကိစ္စက ပြီးပြတ်လုနီးပါး ဖြစ်နေသော်လည်း သူမတို့ နှစ်ယောက်၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စကတော့ လိပ်ခဲတည်းလည်း

ပင် ရှိနေသေး၏။

“ဟုတ်တယ်နော် အမွေအတွက် အဲဒီအုပ်စုက ဇွဲတို့မောင်နှမကို ညစ်ပြီး ပြဿနာအမျိုးမျိုး ရှာနေကြတာ၊ ဇွဲတို့အဖေကြီး ဆုံးသွားတော့ ပိုဆိုးလာတယ်၊ ဇွဲတို့ဘက်က ရပ်ပေးမယ့် အသိုင်းအဝိုင်း မရှိဘူးဆိုပြီး လက်နိုင်ကျင့်ချင်ကြတာ၊ အခုတော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ကူညီပေးလို့ ပြေလည်သွားတာ၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း အပေါ်မှာတော့ ဇွဲအနေနဲ့ ကျေးဇူးအများကြီးတင်နေရစ်ပြီ”

“ဘာပဲပြောပြော ဇွဲတို့မောင်နှမက ရက်ပိုင်းလပိုင်းမှာ သိန်းသုံးရာလောက်တော့ အနည်းလေး အမွေရမှာ၊ ဇွဲကတော့ သူဌေးလေးတစ်ပိုင်းဖြစ်ပြီလို့ ပြောလို့ရတယ်၊ ဇွဲအနေနဲ့ အခုလောလော ဆယ်စီးပွားရေးလောကထဲမှာ လုပ်တတ်ကိုင်တတ်စ အရှိန်ရယ်၊ ကိုယ်ပိုင်အရင်းအနှီး ရှိလာတာနဲ့ဆိုရင် စီးပွားရေးသမားအဖြစ် အောင်မြင်ဖို့ အလားအလာ တွေ ရှိနေတယ် အမွန်”

ဇွဲ၏ဂုဏ်ပုဒ်တွေ၊ ပိုင်ဆိုင်မှုတွေကို အသားလွတ်ကြီး

လာပြီးချီးမြှောက်ပြနေ၏။ ငြိမ်ပြီးနားထောင်နေရပေမယ့် သူ့ကျေနပ်ပြင်ကို လက်သီးဆုပ်ပြီး ခပ်နာနာလေး ထုလိုက်ချင်သေးသည်။

“ဖွဲက အရင်တုန်းကနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူး၊ ကိုယ်တောင် မယုံနိုင်လောက်အောင်ပဲ အမွန်၊ ကိုယ့် မိဘတွေ အဆက်အသွယ်နဲ့ ပွဲရုံမှာ အလုပ်သွင်းပေး လိုက်မိတယ်၊ ပွဲရုံက လူတွေကရော ပိုင်ရှင်ကပါ ဖွဲကို အရမ်းသဘောကျနေကြတာ၊ အဲဒီလူတွေ ပြောတာ ဆိုတာကို နားထောင်ပြီး ကိုယ်တောင်ပြုံးမိတယ်၊ အရင်အခြေအနေတွေအတိုင်းသာ သူတို့မြင်ရ တွေ့ရ ရင် ဖွဲကို ဒီလိုချီးမွမ်းကြမှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဖွဲတို့ မောင်နှမ ရလိုက်တဲ့ အမွေလေးနဲ့ အရင်းအနှီး လုပ် ရင်လည်း ဖွဲကို အားလုံးက ဝိုင်းကူညီကြမယ့်သဘော ရှိတယ်၊ ဖွဲကတော့ ရှေ့လျှောက်ကံကောင်းတဲ့သူ ဖြစ် တော့မှာ”

“နေပါဦး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ ဖွဲကံကောင်းမှာ

တွေ၊ တော်တာတွေ၊ အမွေရတာတွေကို ဘာကြောင့် များ အမွန်ရှေ့မှာ လာပြီး အပ်ကြောင်းထပ်မျှ ပြော နေရတာလဲ”

စိတ်အချဉ်ဖောက်လာပြီး ဘုပြောပစ်လိုက်သည်။

“အမွန်တို့က သံယောဇဉ်ရှိခဲ့ကြ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ လူတွေပဲ မဟုတ်လား”

“နေပါဦး . . ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကရော ဇွဲအပေါ် သံယောဇဉ်မရှိဘဲ ဒီကိစ္စတွေမှာ ဝင်တာလား၊ အတူ တူပဲဥစ္စာ”

“မတူဘူးလေ အမွန်”

“ဘာလို့မတူရမှာလဲ အတူတူပဲ၊ ဇွဲ မမိုက်တော့ တာ၊ မဆိုးတော့တာတွေရော၊ အခုလို အဆင်ပြေပြေ ဖြစ်တာတွေကိုပါကြည့်ပြီး အမွန်တို့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း တို့က ပီတိဖြစ်ရုံပဲရှိတာ၊ ဇွဲနှင့်ပတ်သက်တဲ့ အကျိုး စီးပွားဖြစ်ထွန်းမှု မှန်သမျှကို ထက်ထက်ခံစားရမယ်၊ ပြီးတော့ . . . ဇွဲနဲ့ပတ်သက်လာမယ့်သူတစ်ယောက် ယောက် ခံစားရမှာပဲ၊ အမွန်ရှေ့မှာ ပြောပြနေလည်း အပိုပဲ၊ အမွန်နဲ့ဇွဲတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲဥစ္စာ”

“အမွန်”

“ဘာလဲ အမွန်ပြောတာ မဟုတ်လို့လား”

သူ့ကို ကြက်တူရွေးလို့ ခွန်းတုံ့မပြန်သင့်ပေမယ့် လက်လွှတ် စပယ်ပြောမိဆိုမိတော့၏။ သူမကိုများ စိတ်ခုသွားလေမည်လား မသိ။

“အမွန်ကို ကိုယ်အရမ်းချစ်မြတ်နိုးတယ်၊ အဲဒီ အတွက် ကိုယ့်ရင်ခုန်သံတွေ အရမ်းမောဟိုက်လွန်းခဲ့ ပါတယ်”

ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ဆိုင်းမဆင့်ဗုံးမဆင့်ဘဲ ကြား လိုက်ရ၏။

သူမ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလောက်အောင် နှုတ်အနေ ဖြစ်သည်။

“စိတ်ဆိုးသွားလား အမွန်၊ ကိုယ်ချစ်မြတ်နိုးမိတဲ့ အတွက် ဘာမှပြန်မပြောတော့ဘူးလား အမွန်ရယ်”

“အမွန်က ဘာကိုမှ ဟန်မဆောင်တတ်ဘူး၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ပြောတာကို နားထောင်နေသားပဲ”

“ဒါဆိုရင် ကိုယ်ရဲ့ချစ်မြတ်နိုးခြင်းကို အမွန် လက်ခံလားဟင်”

“ကျွန်မကိုချစ်ရင် အမေ့ဆီလာပြောပါလို့ ပြော
ရမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် စဉ်းစားပါဦးမယ်၊ မိန်းကလေး
မို့ အချိန်ပေးပါလို့ ပြောရမှာလား”

“အမွန် ဖြေချင်တာကို ဖြေလေ”

“ဘာဖြေချင်သလဲဆိုတာကို သိပြီးသားနေမှာပါ
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရယ်”

“အမွန်အဖြေကို ကိုယ်သိပြီးသားလို့ ယူဆရ
မယ့် သဘောပေါ့ ဟုတ်လား အမွန်”

သူကတော့ အမလိုလိုနှင့် လည်လွန်းပြီထင်၏။

မျက်နှာမှာ ရှက်ရိပ်သန်းနေပေမယ့် သူမရင်ထဲမှာတော့
ပျော်နေမိသည်။

“တော်တော့ကွာ၊ အမွန်ကို ဆက်မမေးနဲ့၊ အမွန်
မဖြေချင်တော့ဘူး”

“အမွန် . . . အရမ်းမြတ်နိုးရသလို၊ အရမ်း
လည်း ချစ်ရပါတယ်ကွယ်”

သူမ၏ ညာလက်ဖမိုးလေးကို သူ့လက်ဝါးက အသာအုပ်
ကိုင်လာ၏။ သူမကလည်း မရုန်းဖယ်မိပေ။

“တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တွေ့ခဲ့ကြတယ်၊

ရင်းနှီးခဲ့ကြတယ်၊ ချစ်တယ်လို့ ကိုယ်ဖွင့်မပြောဖြစ် ပေမယ့် ရင်ချင်းနားလည်နေခဲ့တယ်၊ အခုမှ တကယ် ချစ်သူတွေ ဖြစ်ကြပြီ အမွန်”

“သိရင်ပြီးတာပါပဲ”

“ကိုယ်ပြောချင်သေးတယ် အမွန်၊ တခြား မဟုတ်ပါဘူး ဇွဲအကြောင်းပါပဲ”

“ပြောလေ”

“ဇွဲက အမွန်ကို အရမ်းချစ်တဲ့သူ၊ ကိုယ့်ထက် အရင်ဦးခဲ့တဲ့သူ”

“သံယောဇဉ်အရာမှာသာ ဇွဲက အရင်ဦးတာ ပါနော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အမွန်၊ အမွန်နဲ့ ကိုယ်တို့ ချစ်သူ တွေ ဖြစ်သွားတာကို အခုလောလောဆယ်မှာ ဇွဲကို ပေးမသိစေချင်သေးဘူး၊ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ သူ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က အပိုင်း ပိုင်းကျိုးအောင်ဖျက်ဆီးလိုက်သလို ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ပါ အမွန်”

“သဘောပါပဲလေ၊ ဇွဲမသိတာ တစ်မျိုးတော့

ကောင်းပါတယ်၊ နေပါဦး . . ရောယောင်ပြီး အမွန်က
စကားလိုက်ပြောနေမိတာ၊ သူ့ကိုများ ဘယ်သူက ချစ်
ပါတယ်လို့ ပြောခဲ့ပြီးလို့များလဲ”

“အမွန် ပြောခဲ့ပြီးပြီပဲ”

နှစ်ယောက်မျက်လုံးအဆုံမှာပင် ရယ်သွေးလွှမ်းဖြစ်ကြ ၏။
ချစ်စခင်စကြင်နာစ ဖြစ်သောကြောင့် အရာရာသည်
သာယာမိန်းမောဖွယ်ဖြစ်နေ၏။

ချစ်သူ၏စကားတစ်ခွန်း၊ မျက်လုံးတစ်ကြည့်၊ စကား
တစ်ခွန်းတို့ကပင် တစ်ဘဝစာမက နှစ်သက်စွဲလမ်းစရာတွေပင်။

၆၂

နှစ်ယောက်ကြားမှာ အခေါ်အဝေါ်သစ်တစ်ခု တိုးလာ၏။
သူမကို ‘အမွန်’ ဟု ခေါ်မြဲခေါ်သော်လည်း သူမကတော့ ‘ကိုကျော်
ဇင်ငြိမ်း’ အစား ‘ကိုကို’ ဟု ပြောင်းလဲသုံးစွဲခဲ့၏။

“ဒီအခြေအနေရောက်ပြီးမှ နင်တို့တွေ ပိုသဲလာ
သလိုပဲ၊ အခုဆိုရင် ရက်ခြားလိုလို တွေတွေနေကြ
တော့တာပဲ”

“ဘာလဲ ဆရာကိုခင်ဝင်းက ကိုကိုနဲ့အမွန်တို့ကို
ကြည့်ပြီး မနာလိုဖြစ်နေတာလား”

“ဟုတ်မယ် အမွန်၊ ကိုကို ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေ

ကတည်းက အခုထိ နားပူနားဆာလုပ်နေတာ နား
ညည်းလွန်းတယ်”

“မနာလိုတာ၊ အမြင်ကတ်တာထက်တောင် ပို
သေးတယ်၊ ကိုကိုတွေ အမွန်တွေ ခေါ်တာပြောတာကို
ဟိုလူမိုက်လေးသာ ကြားရင် မလွယ်ဘူး”

ဆရာကိုခင်ဝင်းပြောလိုက်မှ ဇွဲမျက်နှာလေးကို ပြေးမြင်မိ
သည်။

“ငါတော့ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ ဒီချာတိတ်က
စကားပုံထဲကလို သူခိုးကို ဓားရိုးကမ်း၊ ရန်သူကို ဆရာ
တင်၊ ပြီးတော့ မမလေးထဘီဖိုးအတွက်ဆိုပြီး နေ့
မအိပ် ညမအိပ် ကုန်းရုန်းပြီး စီးပွားရှာနေတာ၊
အားလုံးကို သိလိုက်ရတဲ့အချိန်မှာတော့ တကယ့်ကို
ရင်ကွဲပက်လက်ဖြစ်မှာ သေချာတယ်”

ဆရာကိုခင်ဝင်း၏ ညည်းသံကြောင့်ပင် . . . သူမတို့
နှစ်ယောက် ငြိမ်သက်သွားရသည်။ နှစ်ယောက်စလုံး အမူအရာ
ပျက်သွားသောကြောင့် ဆရာကိုခင်ဝင်းက ပြန်ပြီးလေပြေထိုး၏။

“ငါက အလိုက်မသိဘဲ ဇွတ်ပြောတာ အကျင့်ပါ
နေတယ်၊ မင်းတို့ဘာသာမင်းတို့

ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေခဲ့ ကြပေတော့၊ ငါ
အတန်းဝင်စရာ ရှိသေးတယ်”

ဆရာကိုခင်ဝင်းကတော့ ပြောချင်ရာတွေ ပြောပြီးထွက်
သွားသည်။

သူမအာရုံတွေ နောက်ကျိသွားတာကို၊ ကိုကို သိပုံရ၏။
အလိုက်တသိပင် သူမအာရုံတွေ ပြောင်းလဲအောင် ကိုကိုပြု၏။

“ဒီအကြောင်းတွေကို မေ့ထားလိုက်ကြအောင်
အမွန်၊ ချစ်သူတွေဖြစ်ကြကတည်းက ကိုကိုတို့ ဘုရား
သွားကျောင်းတက် လုပ်ဖူးသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊
ဒီနေရာကနေ ထပြီး ရွှေတိဂုံတက်ကြရအောင်၊
အေးအေးဆေးဆေးမှ အိမ်ပြန်ကြတာပေါ့”

“ကောင်းတယ် ကိုကို”

ကိုကိုအကြံကို ရွှင်ပျစွာ သဘောတူမိသည်။
ကိုကိုနှင့်အတူ ဘုရားမှာ ပထမဦးဆုံး ဆုပန်ရဦးမည်ပဲ။

“ဘာဆုတွေများတောင်းလဲ အမွန်”

“ကိုကိုတောင်းတဲ့ဆုကို အရင်ပြောလေ၊ ပြီးမှ အမွန် ဘာဆုတောင်းတယ်ဆိုတာကို ပြောပြမယ်”

အာရုံခံတန်စောင်း၏ လှေကားထစ်များမှာ အတူထိုင်သည်။ ကိုယ်ကိုယ်မ်းပြီး ကိုကိုအား မှီနွဲ့နေမိသည်။

“ကိုကိုနဲ့အမွန်တို့ စိတ်ချမ်းသာမှု ရဖို့ရယ်၊ ဇွဲတစ်ယောက် ကိုကိုတို့အပေါ် နားလည်ကြည်ဖြူနိုင်ဖို့ရယ် နှစ်ခုပေါင်းပြီး ဆု တောင်းတာပေါ့”

“ကိုကိုက အရင်တုန်းကလို့ပဲ ဇွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး တစ်မိမ့်တစ်မိမ့် တွေးကြောက်နေတုန်းပဲနော်”

ကိုကိုလိုတော့ သူမ အကြောက်မကြီး။ သူမမှာတော့ ဇွဲကို ရှင်းပြသည့်နေရာမှာ ခုခံကာကွယ်ဖို့ စကားတွေက အဆင်သင့် ရှိထားသည်ပဲ။

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ အမွန်နဲ့ ချစ်သူမဖြစ်ခင် တုန်းကလည်း အမွန်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ဇွဲရဲ့ မိုက်ရူးရဲဆန်မှုတွေကို ကြောက်ခဲ့ရတယ်၊ အခုကျပြန်တော့လည်း ဇွဲရဲ့ မျှော်လင့်ချက်တွေ၊ ကြိုးစားနေမှုတွေကြောင့် လိပ်ပြာအမြဲလန့်နေရတယ် အမွန်၊ ဒါနဲ့နေပါဦး . . . အမွန်တောင်းတဲ့ဆုကိုလည်း ပြောပြဦးလေ”

“အမွန်တောင်းတဲ့ဆုက အမွန်နဲ့ကိုကိုတို့ နှစ်ယောက်တည်းအတွက်ပဲပါတာ၊ ဒီဘဝမှာ မခွဲမခွာ ဘဲ ရာသက်ပန် စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပေါင်းစည်းရပါစေ လို့ ဆုတောင်းတာပေါ့ ကိုကို”

“ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကိုတော့ နှစ်ဘက်မိဘတွေကို အသိပေးထားရင်ကောင်းမယ် အမွန်”

“ဟုတ်တယ်ကိုကို၊ ကိုကိုကလည်း ကိုကိုမိဘ တွေကို ပြောလေ၊ မေမေက ကိုကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ တစ်ခုခုသိချင်နေတာ၊ အမွန်က စကားအစမခံလို့ အတင်းမမေးတာ ကိုကို”

“နှစ်ဘက်မိဘတွေကတော့ ကြည်ဖြူကြမှာပဲ အမွန်၊ ခက်တာက ဇွဲတစ်ယောက် သိသွားခဲ့ရင် ကိုကို ကိုရော အမွန်ကိုပါ အထင်တွေလွဲကုန်မှာ၊ သူ့မျှော် လင့်ချက်တွေ တစ်စစီ ဖြိုဖျက်ရက်တယ်လို့ စိတ်နာ တော့မှာ သေချာတယ် အမွန်”

“အဲဒီလောက်တော့ မစိုးရိမ်နဲ့ ကိုကို၊ ကိုကိုထား ခဲ့တဲ့ ဖြူစင်တဲ့ စေတနာမေတ္တာတွေက ဇွဲအပေါ်

အများကြီးရှိခဲ့တာပဲ၊ ပြီးတော့ . . . သူ တကယ် စိတ်
မကောင်း ဖြစ်တာပဲရှိမယ်၊ ကိုကိုကိုတော့ ခွင့်လွှတ်
နားလည်မယ်ထင်တယ်လေ”

ကိုကိုကို အားပေးနှစ်သိမ့်နေရပေမယ့် ဇွဲနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည့်
အရေးကိုတော့ နည်းနည်းရှုံ့မိသည်။

သူမနှင့်ပတ်သက်လေသမျှ ဆတ်ဆတ်ထိမခံတာကို အသိ
ဆုံးပေပဲ။ အခုကိစ္စက သူမကို လုံးလုံးလျားလျား လက်လွှတ်ဆုံးရှုံး
ရမည့်အဖြစ်ပဲလေ။

သူမတို့ခြံရှေ့ထိရောက်အောင် တတိယအကြိမ်မြောက်
အဖြစ် ကားနှင့် ကိုကိုလိုက်ပို့ပေး၏။

သူမတို့ပြန်ရောက်လာလေတိုင်း ထက်ထက်သူနှင့်ရင်ဆိုင်
မတိုးတာ ကံကောင်းနေသေး၏။

ခြံရှေ့မှာ ကားရပ်ရင်း ကိုကိုမေးသည်။

“ဇွဲက သူ့ညီမလေးကို အမွန်တို့အိမ်မှာထားပြီး
လုံးဝ ပြန်လာမနေဘူးလားဟင်”

“မေမေက ဇွဲကိုပါ နေဖို့ပြောတာတောင် မရဘူးလေ၊ ဒီကြားထဲ တစ်ခေါက်ပဲ ရောက်လာတယ်၊ တကယ်ခဏဆိုမှ ခဏလေးပဲ”

“ကားသံကြားလို့ အမွန်မေမေတောင် ထွက်ကြည့်နေတယ်”

“အိမ်ထဲဝင်ပါဦးလား ကိုကို”

“မဝင်တော့ပါဘူးကွာ၊ ကိုကို နှုတ်ဆက်သွားတယ်လို့သာ အမွန်မေမေကို ပြောလိုက်ပါ”

ကိုကိုကို နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံထဲဝင်လိုက်သည်။

မေမေကတော့ သူမတို့ အရိပ်အကဲကို အကဲခတ်ရင်း အိမ်ဝမှကြိုနေ၏။

“မောင်ကျော်ဇင်ငြိမ်း လိုက်ပို့တာလား သမီး”

“ဟုတ်တယ် မေမေ”

“သမီးကို မေးစရာလည်း ရှိတယ်၊ ပြောစရာလည်း ရှိတယ်၊ ထက်ထက်ပြန်လာရင် မေးလို့ပြောလို့ မကောင်းဘူးလေ၊ အဝတ်အစား နောက်မှလဲတော့ သမီး”

“ရပါတယ် မေမေ၊ မေမေက ဘာတွေမေးပြီး

ဘာတွေများ ပြောစရာရှိနေလို့လဲ”

မေမေမေးမည့်အကြောင်းက ကိုကိုနှင့်ပတ်သက်တာကို ရိပ်စားမိသည်။ ပြောစရာစကားတွေကလည်း ကိုကိုနှင့်ပတ်သက် လိမ့်မည် ထင်၏။

“မေမေ ပထမဆုံး မေးချင်တာကတော့ မောင် ကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့သမီးတို့ရဲ့အခြေအနေပဲ၊ သမီးတို့ နှစ်ယောက်က . . . ”

“ဒီအကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး မေမေ့ကို ပြောပြ မလို့ပါပဲ၊ ကိုကိုနဲ့သမီးတို့က ချစ်သူတွေဖြစ်နေကြပြီ မေမေ၊ သမီးကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ်ကြမှာပါ မေမေ၊ ကိုကိုတို့မိဘတွေကိုလည်း ကိုကိုက သိပ်မကြာ ခင်မှာပဲ အသိပေးတော့မှာပါ မေမေ”

မေမေကတော့ သက်ပြင်းချနေသေး၏။

မေမေမေးစရာ စကားက ကုန်သွားပြီ။ သူမကလည်း အခြေအနေအားလုံးကို ပြောပြပြီးပြီ။ မေမေပြောမည့် စကားတွေ ကိုသာ နားစွင့်ထားလိုက်မိသည်။

“မောင်ကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုး ဖြစ်နေတာပဲရှိတာ၊ ဒီအခြေအနေထိ ရောက်

လိမ့်မယ်လို့ မေမေ မထင်ထားမိဘူး၊ သမီးတို့ချင်း ခင်ကြတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဇွဲရဲ့ အခက်အခဲတွေကို ဒီသူငယ်က တာဝန်ယူပြီး စေတနာနဲ့ ပြေရှင်းပေးနေ တာပဲလို့ နားလည်ထားတယ်”

“သမီးနဲ့ကိုကိုတို့နှစ်ယောက်ကို မေမေ သဘော မတူလို့များလားဟင်”

မစိုးရိမ်ပေမယ့် သေချာအောင် မေးလိုက်မိသည်။

“သဘောတူတာမှ အတိုင်းထက် အလွန်ပါပဲ သမီး၊ သမီးကို မေးစရာရှိတယ်၊ ပြောစရာတွေလည်း ရှိတယ်လို့ မေမေပြောခဲ့တယ်နော်၊ အခု ပြောစရာရှိ တယ်ဆိုတဲ့စကားတွေက ဇွဲနဲ့ပတ်သက်နေတယ် သမီး”

“ဇွဲနဲ့ ပတ်သက်နေတယ် ဟုတ်လား မေမေ”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ ဇွဲ အိမ်ရောက်လာတာကို သမီးရော ထက်ထက်ပါ မသိကြဘူး၊ မေမေနဲ့ စကား ပြောရင်းကပဲ သမီးကို သူက တင့်တောင့်တင့်တယ် ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေတယ်၊ သူ့ရည်ရွယ်ချက် တွေ အောင်မြင်တာနဲ့ သမီးကို လက်ထပ်ခွင့်ပြုပါလို့ မေမေ့ဆီမှာ ခွင့်တောင်းတယ် သမီး”

“ဟာ . . . ဒါ ဇွဲက အကွက်ကျော်ပြီး လုပ်တာ ပဲ၊ တကယ်ဆို ဇွဲနဲ့အမွန်တို့က အခုချိန်ထိ သူငယ် ချင်းတွေပဲဥစ္စာ၊ သမီးကို အဖြေတောင်းထားတယ် ဆိုပေမယ့် သမီးမှ သူ့ကို အဖြေမပေးရသေးပဲ၊ မေမေ က ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ”

“မေမေက ဘာပြန်ပြောရမှာလဲ၊ သမီးတို့ချင်း သံယောဇဉ် ရှိခဲ့ကြတာကြာပြီပဲ၊ အရင်တုန်းကသာ ဇွဲရဲ့အနေအထိုင်တွေကြောင့် သမီးနဲ့ အနေနီးသွားကြ မှာ အိမ်ထောင်ကျသွားမှာကို စိတ်ထဲက ပူပန်နေရ တာ၊ အခုအနေအထားမှာတော့ မေမေ တစ်ပိုင်း စိတ် အေးရပြီပဲ၊ သမီးတို့လူငယ်ချင်း အဆင်ပြေရင် ကိစ္စပြီး တာပါပဲလို့ မေမေ ဖြေလိုက်ရတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ . . . သမီးနဲ့ မောင်ကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ရဲ့ အခြေအနေကို ဇွဲ တစ်ယောက် လုံးဝမရိပ်စားမိသေးဘူး ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ကိုကိုနဲ့စတွေကတည်းက သမီးတို့ အနေအထိုင်ကို ဇွဲ လုံးဝမသိခဲ့ဘူး၊ အခု အခြေအနေမှာ ပိုဆိုးတာပေါ့ မေမေ၊ ဇွဲက အမွေရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ စီးပွားရေးကို နေ့မအား၊ ညမအား လုပ်နေ

တော့ သမီးတို့တွေနဲ့ အဆက်ပြတ်နေတာလေ၊
ကိုကိုကိုလည်း ဇွဲက ကြည်ညိုပြီးအားကိုးစိတ် ရှိနေ
တော့ ဆက်စပ်မတွေးဖြစ်တာလည်း ပါလိမ့်မယ် ထင်
တယ်”

“မေမေတောင် ပြောပါသေးတယ်၊ ထက်ထက်
ကို မေမေတို့အိမ်မှာထားတာ မကြိုက်လို့ မဟုတ်ဘူး၊
ရပ်ကွက်ထဲမှာ အိမ်နဲ့ခြံနဲ့ ဝယ်ထားဖို့ ပြောတော့
လက်ထဲမှာရှိတဲ့ ငွေကို ပွားအောင်လုပ်ချင်တယ်၊ သူ့
ဘာသာသူ လုပ်ငန်းလုပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားနေ
ရလို့ပါတဲ့၊ အဆင်ပြေပြီဆိုတာနဲ့ အိမ်ဝယ်ဖို့ ချက်ချင်း
လုပ်မှာလို့ ပြောသွားတယ်၊ ထက်ထက်ကို မေမေတို့ဆီ
မှာ ထားတာက သူ့အတွက် နောက်ဆံမတင်းဘဲ
အလုပ်လုပ်လို့ရတယ်တဲ့”

ဇွဲတစ်ယောက်ကတော့ သူ့မျှော်လင့်ချက်တွေ စီမံကိန်း
တွေဖြင့် အားလုံးနှင့်အဆက်ပြတ်နေခဲ့၏။

“သမီးနဲ့ကိုကိုတို့အကြောင်းကို သိရင်တော့ သူ
တော်တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်လိမ့်မယ် မေမေ”

“ဖြစ်မှာပေါ့ သမီး၊ ဇွဲက သမီးကို သံယောဇဉ်

ရှိသလို အရမ်းလည်းချစ်ရှာတာကိုး၊ အရင်အခြေ အနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ သမီး အခုလို လုပ်လိုက်တဲ့ အတွက် မိုးမီးလောင်မယ့်ကိန်းပဲ၊ အခုအခြေအနေ မှာတော့ ဇွဲရဲ့စိတ်က အရင်လို ကလေးဆန်ပြီး မမိုက်မဲ တော့ဘူး သမီး၊ အခုလိုကြားရတဲ့စကားတွေကြောင့် ဇွဲအတွက် မေမေ စိတ်မကောင်းပါဘူး”

“သမီး ဇွဲကို သံယောဇဉ်ပဲထားနိုင်တာ၊ ချစ်လို့ မရခဲ့ဘူး မေမေ၊ သူ့ကို သနားပေမယ့် ကိုကို့မျက်နှာ ကိုပဲ ကြည့်ရမယ်၊ သမီးက ကိုကိုကို ချစ်ရတာကိုး၊ သမီးရှင်းပြတဲ့အချိန်မှာ ဇွဲ နားလည်လိမ့်မယ် ထင်ပါ တယ်”

“ဝေဒနာဆိုတာ အကြာကြီးထားလို့ ကောင်း တာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ထုထည်ကြီးကြီးမားမား မဖြစ်ခင် ကုစားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ ခြေလွန်လက်လွန်တွေ ဖြစ်ကြမှဆိုရင်တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ဒီ တစ်သက် မခေါ်မပြောနိုင်တဲ့ အခြေအနေတွေ ဖြစ် ကုန်ကြလိမ့်မယ် သမီး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေ၊ အမွန့်အနေနဲ့ အတတ်နိုင်

ဆုံးနဲ့ အဆင်ပြေဆုံးဖြစ်အောင် ကြိုးစားပြီး ဇွဲကို ရအောင်နားချဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်”

“အရမ်းတော့ လွယ်လွယ်ကူကူ ဖြစ်လာလိမ့်မှာ မဟုတ်ဘူးနော် သမီး၊ သမီးတို့လူငယ်တွေရဲ့ ကိစ္စ တိုင်းကို မေမေ ဝင်မပါချင်ပါဘူးကွယ်”

မေမေ့စကားတွေကတော့ သူမကို တမင်ခြောက်လှန့်နေ သလိုပင်။

ဇွဲတစ်ယောက် နားလည်နိုင်ပါစေဟု . . . သာ ကြံပြီး ဆုတောင်းရသည်ပဲ။

၇။

“ကိုကိုဖွဲ့ ရောက်လာတယ် မမမွန်ရေ”

သူမရော ထက်ထက်သူတို့ပါ ကျောင်းသွားကြဖို့ ပြင်ဆင်
နေခိုက်မှာ ဖြစ်၏။

ထက်ထက်သူက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်ပေမယ့် သူမ
ကတော့ ဖွဲ့ကို ရင်ဆိုင်ဖို့ ဝန်လေးနေမိသည်။

အဝတ်အစားလဲပြီး အိမ်ရှေ့ကို မဖြစ်မနေ ထွက်လိုက်ရ
သည်။

“ပစ္စည်းတွေက များလှချည်လား၊ ဆီပုံးတွေ
ရော၊ ကြက်သွန်ပြုပ်တွေရော”

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

“နယ်က ပြန်လာလို့ ဝယ်လာခဲ့တာလေ၊ ပစ္စည်းတွေ များလို့ အသိတစ်ယောက်ကားကို ခဏယူလာခဲ့တာ”

“ဇွဲကတော့ အိမ်ဖို့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ချနေ၏။ တွေတွေချင်းမှာပင် ဇွဲကို ပြောလိုက်မိသည်။

“ဇွဲ နည်းနည်းပိန်သွားတယ်၊ အသားတွေလည်း မဲသွားသလိုပဲ”

“ဟုတ်လိမ့်မယ် အမွန်၊ ပဲတွေဝယ်ဖို့ နယ်ထွက်သွားရတာလေ၊ အညာနေကြောင့်တော့ အသားမည်းနေမှာပေါ့”

“ကိုကိုဇွဲရဲ့ အလုပ်တွေ အဆင်ပြေတယ် မဟုတ်လား”

“အရမ်းပြေတယ် ထက်ထက်၊ ထက်ထက်ကို ဖုန်ဖိုးပေးမယ်၊ လက်စွပ်တစ်ကွင်းလည်း ကိုကိုဇွဲ လုပ်လာပေးတယ်”

“လက်စွပ်လို့ချင်နေတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ပိုက်ဆံကိုတော့ ဒေါ်ဒေါ်ကိုပဲ ပေးထားလိုက်ပါ၊ ဒေါ်ဒေါ်ဆီကပဲ လိုမှ ထက်ထက်တောင်းသုံးပါ့မယ်၊ ကိုကိုဇွဲ ပေးထား

တဲ့ပိုက်ဆံတွေ ထက်ထက်ဆီမှာ ရှိပါသေးတယ်”

“ယူထား ထက်ထက်၊ ကိုကိုဖွဲက အလုပ်တွေ ရှုပ်ရင် တော်တော်နဲ့ရောက်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်ဒေါ်ကိုလည်း ပိုက်ဆံသတ်သတ်ပေးမှာပါ။ ဒေါ်ဒေါ်ဖို့ကတော့ အညာထည်တွေ ဝယ်လာခဲ့တယ်။ ဒေါ်ဒေါ်ကို ကန်တော့ပါရစေ၊ ထက်ထက်ရော အမွန်ရော အတူတူလာပြီးကန်တော့ကြရအောင်”

ဖွဲ၏အပြုအမူတွေကြောင့် ရင်ထဲမှာ မကောင်း။ မေမေလည်း သူမနှယ် ခံစားနေရမည် ထင်၏။

ထက်ထက်သူကတော့ သူမတို့အခြေအနေတွေကို မသိထားသူမို့ စိတ်လွတ်ပေါ့ပါးစွာ ရွှင်မြူးနေ၏။

“သာဓုပါကွယ် . . . ဒေါ်ဒေါ်အတွက် ဝယ်လာတဲ့ ပစ္စည်းတွေကိုပဲ လက်ခံပါရစေ ဖွဲ ဒီငွေတွေကိုတော့ ဖွဲပဲ ပြန်ယူထားပါ။ ငွေတွေက မလိုအပ်ပါဘူးကွယ်၊ ထက်ထက်တစ်ယောက်အတွက်က ဒေါ်ဒေါ်တို့အတွက် ဝန်မဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်တာဘဲ ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ဟာ ဖွဲရဲ့ မိဘဆိုလည်း ဟုတ်တယ်၊ ထက်ထက်ကို ဒေါ်ဒေါ်တို့နဲ့

စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့ရလို့ အလုပ်တွေကို နောက်ဆံ
မတင်းဘဲ ဇွဲလုပ်နိုင်တာ၊ ဇွဲကို မိသားစုတစ်ယောက်
လို သဘောမထားရင်တော့ ဒေါ်ဒေါ် ဒီငွေတွေကို
လက်ခံဖို့ ငြင်းနိုင်ပါတယ်”

ဇွဲက စကားပြောလည်း အရင်လိုမဟုတ်။ စီးပွားရေး
သမားပီသစွာ ချည်ပြီးတုတ်ပြီး ပြောဆိုတတ်နေပြီ။ မေမေကတော့
ဆက်ပြီး ငြင်းဖို့ နှုတ်အ၊ သွားရတော့၏။

“ထက်ထက်အတွက်လည်း လက်စွပ်ပါတယ်၊
ဒေါ်ဒေါ်အတွက်လည်း ပစ္စည်းတွေပါတယ်၊ မမမွန်
အတွက်ကျတော့ ဘာမှ ပါမလာဘူးလား ကိုကိုဇွဲ”

“မပါဘဲနေမလား၊ နင်တို့ရှေ့မှာ မပေးချင်လို့၊
အာချောင်မနေနဲ့၊ နင် ကျောင်းသွားမှာ မဟုတ်လား၊
ငါ ကျောင်းလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ ပြီးမှ အမွန်နဲ့ငါ အေး
အေးဆေးဆေး စကားပြောကြမှာ သိရဲ့လား”

သူမရော ထက်ထက်သူပါ ကျောင်းသွားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးနေ
ကြပြီ။ ဇွဲ၏စကားအရဆိုရင်တော့ သူမနှင့်ဇွဲတို့ စကားတွေပြော
ဖြစ်ကြဦးမည်ပဲ။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့ ကျေးဇူးတွေကတော့ တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ များများလာနေတော့တာပဲ အမွန်၊ ဇွဲ ဒီအလုပ်ထဲဝင်ဖြစ်ခဲ့တာရော၊ အခုဆိုရင် ဇွဲဘာသာပဲ လုပ်ငန်းတွေ လုပ်ကိုင်နိုင်တာ ကိုကျော် ဇင်ငြိမ်းရဲ့လောင်းရိပ်က မကင်းဘူး၊ နယ်ရောက်သွား တော့လည်း ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့ ကိုကိုကြီးက အစစ အရာရာ ကူညီပေးတယ်၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ မိသားစု အသိုင်းအဝိုင်းက တော်တော်ချမ်းသာကြပြီး လုပ်ငန်း တွေလည်း အများကြီးလုပ်ကြတာ၊ သူတစ်ယောက် သာ စီးပွားရေးသမားမဖြစ်ဘဲ ကျောင်းဆရာဖြစ်နေ တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကိုတော့ အားလုံးက ဝိုင်းချစ်နေကြတာ အမွန်ရဲ့”

“ဇွဲရဲ့အလုပ်အကိုင်တွေ အဆင်ပြေတယ် ကြား လို့ ဝမ်းသာတာ အမွန်ပဲ၊ ကျန်းမာရေးလည်း ဂရုစိုက် ဦး၊ ပြီးတော့ ကျင်လည်ရတဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာလည်း အဆင်ပြေအောင်နေ၊ စီးပွားရေးလုပ်တာဆိုတော့ အမျက်ဒေါသကိုမပြုမိတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဇွဲ လိမ္မာနေပါပြီ အမွန်ရဲ့၊ အခုလောလော ဆယ်တော့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေတယ်၊ အဆင်ပြေမှာပါ အမွန်၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့ ကိုကိုကြီးရဲ့ အဆက်အသွယ်ကြောင့်ပဲ ပိုအဆင်ပြေမှာ၊ ဒီက ပဲတွေကို အိတ်စပို့လုပ်နိုင်အောင် ဇွဲ ကြိုးစားဆက်သွယ်နေတာလေ၊ ဇွဲမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံက နည်းနေပေမယ့် အဆက်အသွယ်ကောင်းတော့ အဆင်ပြေဖို့များတယ်၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းမျက်နှာကြောင့်ပဲ ဇွဲအတွက် ယုံကြည်မှုတွေရနေတာ”

ဇွဲလုပ်ငန်းကို သူမ နားမလည်။ ကိုကိုမိဘတွေအသိုင်းအဝိုင်းတွေအလုပ်ကိုလည်း အတွင်းကျကျမသိပေ။

“အမွန်တို့လည်း စာမေးပွဲနီးနေပြီ၊ ကျောင်းပြီးရင်တော့ အမွန်လည်း အလုပ်တစ်ခု ရှာဦးမှပဲ”

“အဲဒီအချိန်ဆိုရင် ဇွဲက ကုမ္ပဏီဖြစ်ဖြစ်၊ ပွဲရုံလုပ်ငန်းဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပိုင်ဖြစ်နေမှာ၊ တခြားမှာ အမွန်လုပ်စရာမလိုဘူး၊ ဇွဲဆီမှာပဲ လုပ်ပေါ့၊ အမွန်ကို လခကောင်းကောင်းပေးမှာပေါ့”

ဇွဲစကားကြောင့်ပင် ရယ်မောဖြစ်သေးသည်။ သူမရင်ထဲ

မှာ ပြောချင်သာစကားတွေက ပြည့်နှက်လို့နေ၏။ ပြောမထွက်
ဆိုမထွက်တာလည်း ဇွဲကို သနားနေလို့ပဲ ဖြစ်၏။

“နေပါဦး ဇွဲ . . . အိမ်မှာပြောခဲ့တုန်းက အမွန်
အတွက် ပစ္စည်းပါတယ်ဆို၊ ဇွဲက ဘာများပေးမှာမို့လဲ”

“ဒီမှာကြည့် အမွန်”

သေသပ်လှပသော ဘူးလေးကို ဇွဲထုတ်ပြသည်။

အဖိုးတန်သော ရတနာပစ္စည်းတစ်ခုခုဖြစ်မှာကို သိလိုက်

သည်။

“ဘာတွေများလဲ ဇွဲ၊ တန်ဖိုးကြီးကြီး ပစ္စည်းတွေ
များလား”

“ဒီပစ္စည်းရဲ့တန်ဖိုးထက် ဇွဲရဲ့ချစ်ခြင်းက ပိုပြီး
တန်ဖိုးကြီးပါတယ် အမွန်၊ ဖြစ်နိုင်ရင် အမွန်ကို စိန်စီ
ပေးချင်တယ်၊ ဒီဆွဲကြိုးက ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးပဲ
အမွန်၊ ဒီနေ့ခေတ်စားနေတဲ့ ဖန်စီဆွဲကြိုးမျိုးပဲ၊ အမွန်
အသားအရေနဲ့ လိုက်သလိုပဲ၊ အမွန် ကြိုက်မယ်ဆိုတာ
သိလို့ဝယ်ခဲ့တာလေ”

“ဇွဲရယ်”

“ဇွဲကိုယ်တိုင် ဆွဲပေးမယ်နော် အမွန်၊ အမွန်

ဆွဲကြိုးကို ခဏဖြုတ်သိမ်းပြီးဘူးထဲပြန်ထည့်ထားပေါ့”

မေမေ ဆင်ပေးထားသော ရွှေဆွဲကြိုးကို ဇွဲ အရင်ဖြုတ် သိမ်းပေး၏။

ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးက ချစ်စရာပင်။ ဇွဲကိုယ်တိုင်ပင် သူမလည်ပင်းမှာ ဆွဲပေးရှာ၏။

“ဇွဲ”

“ဘာလဲ အမွန်”

“ဇွဲကို အဖြေပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ထားတာ ရှိ တယ်နော်”

“နေဦး အမွန် . . . ဇွဲဘဝက ပြည့်စုံဖို့ ခြေလှမ်း စနေတုန်းပဲ၊ အခုချိန်မှာ အမွန်ပြောလည်း ဇွဲ နား မထောင်ချင်သေးဘူး၊ အမွန်ပြောရမယ့်အချိန်ကျရင် ဇွဲကိုယ်တိုင် အဲဒီအဖြေကို တောင်းမယ်”

“မဟုတ်သေးဘူး ဇွဲ”

“ကဲ အမွန် . . . ဇွဲတို့ စကားပြောကြတာလည်း ကြာပြီ၊ အမွန်လည်း ကျောင်းတက်စရာ ရှိသေးတယ်၊ ဇွဲလည်း အလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်၊ အမွန်ကို လွမ်းတဲ့ စိတ်နဲ့ပဲ အလုပ်တွေကို ပိုလုပ်ဖြစ်နေတယ်”

အခြေအနေမှန်၊ အဖြစ်မှန်တွေကို ပြောပြဖို့ စကားလုံး
ရှာခဲ့ပေမယ့် အလကားဖြစ်သွားခဲ့၏။

ဖွဲ့တစ်ယောက် စကားစ မခံခဲ့ပေ။ သူမရင်ထဲမှာ စိတ်
မကောင်းခြင်းတွေသာ ကြီးစိုးခဲ့သည်ပဲ။

ဝေဒနာကတော့ အဆောက်အအုံ ပိုပိုကြီးလာနေပြီလား
လေ။ တကယ်တမ်း အခြေအနေအားလုံးကို သိလာချိန်မှာတော့
ဖွဲ့ ပိုလို့ခံစားရမည်ပဲ။

၈၁

“အမှန်တကယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ထမင်းစားပွဲကို ဇွဲကို
ပါ ဖိတ်သင့်တာ အမှန်၊ အခြေအနေအရ မဖိတ်ရတာ၊
ဇွဲက ကိုကိုကြီးနဲ့ အတော်အဆင်ပြေနေပုံပဲ။ ဇွဲ
အကြောင်းကို မေမေတို့ကလည်း ပြောနေကြတာ
သိလား အမှန်”

ကိုကိုမေမေတွေ ရောက်လာသလို၊ ကိုကိုမောင်နှမတွေပါ
ရန်ကုန်ဆင်းလာသည်မို့ ထမင်းစားပွဲကို စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကိုကို စီစဉ်ပြီးသားဖြစ်နေလို့သာ အမှန် လိုက်
လာခဲ့တာ၊ ကိုကိုမိဘတွေ အသိုင်းအဝိုင်းတွေနဲ့

အင် ပါ ယာ ဓာ ဝေ

မျက်နှာချင်းဆိုင်ရမှာကို အမွန် ဒူးတုန်ချင်သလိုပဲ”

“ဘာလို့ ဒူးတုန်ရမှာလဲ အမွန်ရယ်၊ အမွန်က ချစ်မွေးပါပြီးသားပဲ၊ အမွန်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ အားလုံး က သဘောကျသွားမှာ သေချာတယ်၊ အမွန် ဒီနေ့ဆွဲ တဲ့ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးနဲ့က အရမ်းလိုက်တာပဲ၊ အရင်ဝတ်နေကျ ရွှေဆွဲကြိုးထက် ပိုလို့ လိုက်တယ်”

ကိုကိုမိဘတွေနှင့် ထမင်းလက်ဆုံစားမည့်ပွဲမှာ ပလက် တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးကို ဝတ်ခဲ့မိသည်။

ကိုကိုကလည်း မှတ်မှတ်ရရ ချီးကျူးနေ၏။ ဇွဲဝယ်ပေး သည့် ပစ္စည်းလေးဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ မပြောဖြစ်ဘဲ နေလိုက်မိ သည်။

“ရောက်ခါနီးပြီလား ကိုကို”

ကားမောင်းနေသော ကိုကိုပခုံးလေးကို လှမ်းတွယ်ရင်း မေးလိုက်၏။

“ရောက်ပြီ အမွန်၊ ဟော . . . ဟိုမှာ ကိုကိုကြီး တို့ကားတောင် ဆိုင်ထဲဝင်သွားပြီ”

ကိုကိုရှိနေပေမယ့် သူမ လက်ဖျားခြေဖျားတွေ အေးစက် နေ၏။

ဒီလိုဆိုင်မျိုးမှာ တခမ်းတနား ညစာစားဖို့ဆိုတာ အိပ်မက်
မမက်ဖြစ်ခဲ့။

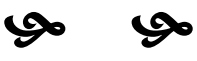
ကိုကိုတို့အသိုင်းအဝိုင်းအလည်မှာ သူမက တင့်တယ်ပျံ့
မလား။

“ကိုကိုမေမေတို့နဲ့ တွေ့ရမှာကို ရင်တွေအရမ်း
ခုန်နေတာ သိလား၊ အဆင်မပြေရင် ဒုက္ခပဲလို့ တွေး
တွေးကြောက်ကြောက်လာတယ်”

“ကြည့်စမ်း . . . အမွန်လက်ဖျားတွေ အေးစက်
နေပါလား၊ ဘာလို့ကြောက်ရမှာလဲ အမွန်၊ အားလုံးကို
ပြောပြီးသားပဲ၊ အမွန်ကို တွေ့ချင်ဆုံချင်လွန်းလို့
သူတို့တွေ ရန်ကုန်ဆင်းလာကြတာလေ၊ အမွန် ဘာမှ
မပူပါနဲ့၊ ကြောက်စရာလည်း မလိုဘူး၊ ကိုကိုအသိုင်း
အဝိုင်းမှာ အမွန်က ပွဲတိုးပြီးသားပါကွယ်”

ကိုကိုက အားပေးစကားတွေ တဖွဖွပြောပြီး ဆိုင်ထဲသို့
ခေါ်လာခဲ့သည်။

မကြုံဖူးသော အတွေ့အကြုံမို့ ကြောက်နေမိတာတော့
အမွန်ပင် ဖြစ်၏။

“လာ သမီးလေး၊ မေမေ့အနားမှာ ကပ်ပြီးထိုင်”

စားပွဲဝိုင်းသို့အရောက်မှာပင် ကိုကိုမေမေက လှိုက်လှဲစွာ ဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။ ကိုကိုကတော့ အားလုံးနှင့် ရင်းနှီးပြီးသားမို့ သူမနှင့် မိတ်ဆက်ပေး၏။

“အမွန် . . . ဒါ ကိုကိုမေမေ၊ ဒါ ကိုကိုရဲ့ ကိုကို ကြီး၊ မမလေးကတော့ ရောက်မလာသေးဘူး အမွန်”

“ငါ့ညီလေးက ရှာတွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ ဣန္ဒြေရရ ချစ်စရာလေးကို ရ အောင်ရှာနိုင်တာပဲ၊ ကိုကိုကြီးဂုဏ်ပြုပါတယ်ညီလေး”

“ဟုတ်တယ် သမီးလေး၊ မမြင်ရမတွေ့ရခင် ကတည်းက ဘယ်လိုပုံစံလေးလည်းဆိုတာကို တွေးနေ မိတာ၊ အခုလို တွေ့လိုက်ရတော့ အပြစ်ပြောစရာ မရှိလောက်အောင်ပါပဲ”

သူမ၏ကြောက်ရွံ့ခြင်းတွေကတော့ တဖြည်းဖြည်း ပြေ ပျောက်လာ၏။

ရင်ထဲမှာရှိသည့်အတိုင်းပင် လူကြီးတွေကို ပြောပြလိုက်မိ သည်။

“ကိုကိုခေါ်လို့သာ လိုက်လာခဲ့ရတာ၊ လူကြီးတွေက အမွန်ကို အသိအမှတ်မပြုရင် ဒုက္ခပဲဆိုပြီး ဒီဆိုင်ထဲဝင်တဲ့အထိ တွေး၊ တွေးကြောက်နေမိတာ”

“အခု အမွန်စိုးရိမ်တာ ကြောက်တာတွေ လွင့်စင်ကုန်ပြီ မဟုတ်လား၊ ဒီနေ့ကတော့ မင်္ဂလာရှိပြီး ဝမ်းသာစရာအကောင်းဆုံး နေ့တစ်နေ့ပါပဲ”

စကားတွေ ပြောနေစဉ်မှာပင် သူမတို့ဝိုင်းသို့ အမျိုးသမီးတစ်ဦးရောက်လာ၏။

ချက်ချင်းပင် ကိုကိုက မိတ်ဆက်ပေး၏။ အမျိုးသမီးက သူမကို သေသေချာချာကြည့်၏။ ကြည့်တာမှ သူမ၏ပလက်တီနမ် ဆွဲကြိုးလေးကို ကိုင်ကြည့်မတတ်ပင်။

“မမလေး . . . ဒါ အမွန်လေ၊ ရည်မွန်ဦးတဲ့”

“ညီမလေးက တကယ့်ကိုချစ်စရာလေးပဲ”

ဝမ်းသာလှိုက်လှဲသော အမူအရာတွေ ပြနေပေမယ့် မျက်လုံးတွေကတော့ စူးစမ်းနေလွန်းသည်။ စားရင်းသောက်ရင်းကပဲ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးကို ကြိမ်ဖန်ထပ်မျှ မျက်စိရောက်နေခဲ့၏။

“ဟော . . . မမမွန် ပြန်လာပြီပဲ၊ ကိုကိုဖွဲ့တောင်
ရောက်လာသေးတယ် မမမွန်”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ သမီးကို စောင့်ဦးမလို့ပဲ၊
ညစာစားပွဲ သွားတာဆိုတော့ မိုးချုပ်မှာပဲဆိုပြီး
မစောင့်ဘဲနဲ့ ပြန်သွားတာ”

ကိုကိုမိဘတွေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေနှင့်တွေ့ခဲ့တာ
အားလုံးအဆင်ပြေ၏။ ဖွဲ့ဆိုသောအသံကို ကြားလိုက်မှပင် ကတုန်
ကယင်ဖြစ်သွားရသည်။

“စောစောက မမမွန်ကို လိုက်ပို့တာ ကိုကျော်
ဇင်ငြိမ်းရဲ့ ကားမဟုတ်လား”

ကိုကိုပြန်လိုက်ပို့တာကို ထက်ထက်သူ တွေသွားပုံရသည်။
မေမေက သူမမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်သည်။ သူမ ဘယ်ကို
သွားပြီး ဘယ်သူတွေနှင့် တွေ့ဆုံသည်ကို မေမေ သိထားသည်ပဲ။

“ဟုတ်တယ် ထက်ထက်၊ အဲဒီပွဲမှာ ကိုကျော်ဇင်
ငြိမ်းနဲ့ သွားဆုံတာလေ၊ လမ်းကြုံတာနဲ့ပဲ သူ့ကားနဲ့
ပြန်လိုက်လာခဲ့တာ”

“ဪ . . . ဪ”

ထက်ထက်သူကတော့ သူမ ပြောသမျှကို ယုံကြည်သွား
ဟန်တူသည်။ စာကြည့်စရာတွေကြောင့်ပင် ထက်ထက်သူ အခန်းထဲ
ဝင်သွား၏။

“အမြဲတမ်းကြီး မုသားသုံးနေတော့မှာလား
သမီးလေး”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူး မေမေ”

မေမေကတော့ ဇွဲကိုရော၊ အားလုံးကိုပါ ပွင့်လင်းစွာ ပြော
စေချင်၏။

“အဆင်ရော ပြေခဲ့ရဲ့လား သမီးလေး”

“ပြေပါတယ် မေမေ၊ ကိုကိုမေမေရော အစ်မနဲ့
အစ်ကိုတွေကပါ သမီးကို မြင်ရုံနဲ့ ဝိုင်းချစ်ကြတော့
တာပဲ”

“မေမေ သိပါတယ်၊ ငါ့သမီးလေးကို မြင်ရင်
တွေ့ရင် သူတို့တွေ သဘောကျမှာပါ။ သူတို့ဘက်က
ဘာတွေများ ပြောကြသေးလဲ”

“သမီး စာမေးပွဲပြီးတာနဲ့ စေ့စပ်တာကို အရင်
လုပ်မယ် မေမေ၊ မစေ့စပ်ခင်မှာ မေမေ့ဆီကို လူကြီး
စုံရာနဲ့ အသိပေးကြမယ် ပြောတယ်၊ စေ့စပ်ပြီးတာနဲ့

ရက်ကောင်းရွေးပြီး မင်္ဂလာဆောင်ပေးမယ် ပြော
တယ် မေမေ”

“မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အထိ ဇွဲကို မပြောဘဲထား
တော့မှာလား သမီး”

“ဒီကြားထဲ . . . ဇွဲနဲ့တွေ့ပြီး သမီးပြောပြဖြစ်
မှာပါ မေမေ”

“သမီးဆန္ဒကိုတော့ ဇွဲလည်း ဘာမှတတ်နိုင်ရှာ
မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဇွဲ ခံစားရမှာတော့ သေချာတယ်”

တကယ်ဆို ဒီအကြောင်းတွေ ဇွဲအား မပြောပေ။ သူ့အလို
လို သိသွားခဲ့ရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ . . . ဟု တွေးမိသည်။ သူမ
ကိုယ်တိုင်က စတင်ပြီးတော့ ရင်နာစရာစကားတို့ကို ပြောမထွက်
ချင်ပေ။

အိမ်ထောင်ရေး (အိမ်ထောင်)

မမြင်မကြားပေမယ့်
သခင်အနားမှာ ရစ်ဝဲ...။
တစ်သက်ကံ မဆုံချင်ရှိစေ
မနက်ဖြန် ကြုံရင် အကြည့်တွေနဲ့
တွယ်ငြိရင်ထဲ...။

၁၂

သူ့အဓိကကျေးဇူးရှင်မှာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းပင် ဖြစ်သည်။
ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ကမောက်ကမတွေဖြစ်နေခဲ့သော
အမွေကိစ္စက လုံးလုံးပြီးပြတ်သွားသည်။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏ ကြားဝင်ဆောင်ရွက်ပေးမှုကြောင့်ပင်
သူ့လက်ထဲတွင် ငွေသားသိန်းသုံးရာလောက် ပိုင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ဖြစ်စေချင်သော စီးပွားရေးသမား
တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ သူ့ အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့၏။

သူ့လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းတွေကလည်း ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏
အသိုင်းအဝိုင်းအရှိန်ဖြင့် အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ အံ့ဩဖွယ်ကောင်း

အောင် တိုးတက်ခဲ့၏။

“ဖွဲ့နဲ့ကိုယ် ပတ်သက်ခဲ့တာတွေအားလုံးကို မပြောထားဘူး၊ ကိုယ်တပည့်ဖြစ်တာပဲ ကိုကိုကြီးတို့ သိထားကြတာ၊ ဆိုးခဲ့ပေခဲ့တာတွေနဲ့ ဖွဲ့အခြေအနေကို ကိုယ်ဘာမှပြောမထားဘူး”

သူများပွဲရုံမှာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကြောင့် အလုပ်ဝင်ဖြစ် သည်။

သူ့လက်ထဲ အရင်းအနှီးလေးရလာတော့ လုပ်ငန်းလုပ်ဖို့ အကဲစမ်းကြည့်သည်။

ကိုကိုကြီးနှင့်မမလေးတို့က အများကြီး အကူအညီပေးခဲ့ သည်။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့်ပတ်သက်ပြီး လူရိုသေ၊ ရှင်ရိုသေ စီးပွားရေးသမားပေါက်စလေးအဖြစ် နေ့ချင်းညချင်း အသိအမှတ် ပြုခံခဲ့ရ၏။

“ဖွဲ့ကြိုးစားပါ။ တတ်နိုင်သလောက်တော့ အမှု အကျင့်တွေကို ရိုးသားပြုပါ ဖွဲ့၊ စီးပွားရေးလုပ်တာ လောဘရှိရမယ်ဆိုပေမယ့် တရားသဖြင့် ရလာတဲ့ အခွင့်ရေးတွေကိုပဲ အသုံးချပါ”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ပြောဆိုခဲ့တာတွေကို သူမမေ့။ မနို့-
သောဝန်ကိုလည်း မထမ်းခဲ့။ သူ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်ဖို့၊
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတင်မကဘဲ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏မိသားစု အသိုင်း
အဝိုင်းကပါ မြေတောင်မြှောက်ပေးခဲ့သည်ပဲ။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက စီးပွားရေးကို လုံးဝ
စိတ်ဝင်စားဟန် မတူဘူး၊ ကိုကိုကြီးတို့နဲ့ ဆုံဖြစ်တော့မှ
ပဲ ဇွဲသိရတာ၊ ကိုကိုကြီးတို့ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်တွေ
ဒီလောက်များပြီး ဒီလောက်ကြီးကျယ်လိမ့်မယ်လို့
မထင်ခဲ့ဘူး၊ သာမန်အကူအညီလောက်နဲ့ နှုတ်၏
စောင်မခြင်းလောက်ပဲ ရလိမ့်မယ် ထင်ခဲ့တာ၊
လုပ်ငန်းတွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက
ရေရေရာရာ ပြောပြခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးလေ”

မမလေးထက်စာရင် ကိုကိုကြီးနှင့်က ယောက်ျားချင်းမို့
ပိုရင်းနှီး၏။

ကိုကိုကြီးနှင့်ဆက်ဆံရေးမှာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိလှသည်။

“ညီလေးက ပညာရေးကိုပဲ စိတ်ဝင်စားတာ ဇွဲ သူ့တပည့်တစ်ယောက်၊ ညီလေးလိုခင်တဲ့ ဇွဲကို အကူ အညီပေးပါလို့ပဲ ပြောတာ၊ ဇွဲက တကယ်တော်ပြီး တကယ်ကြိုးစားလို့ အခုလိုအခြေအနေ ရောက်ခဲ့တာ ပဲ၊ ဇွဲမှာ အစွမ်းအစတွေ ရှိနေတယ်ဆိုတာ တစ်ခါ နှစ်ခါ ဆက်ဆံရုံနဲ့ ကိုကိုကြီးတို့ သိနေပါတယ်”

ကိုကိုကြီးကတော့ ပွင့်လင်းလွန်း၏။ ကိုကိုကြီးတို့ကို အမှီပြု ပြီး စီးပွားရေးလုပ်ငန်းထဲမှာ အလှမ်းကျယ်ခွင့်ရခဲ့ခြင်းပဲ။

“ဇွဲ လုပ်နေကိုင်နေတာတွေ အားလုံးဟာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့ သွန်သင်ဆုံးမမှုတွေ၊ ကျေးဇူး တရားတွေနဲ့ လုံးလုံးမကင်းဘူး၊ ဆရာကောင်း တပည့်မှီ ပန်းကောင်းပန်ခွင့်ရတဲ့သဘောပါပဲ ကိုကို ကြီးရာ”

ကိုကိုကြီးနှင့်မမလေးတင်မက ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏ မေမေ ကပါ သူ့ကို ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့၏။

“ဒါတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဇွဲ၊ စီးပွားရေးနဲ့ လုပ် ငန်းကိုင်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်လို့တော့ ဇွဲဟာ ညီလေးရဲ့ တပည့်မဟုတ်ဘူး၊ ညီလေးက ပညာရေးကိုပဲ စိတ်ဝင်

စားတာ၊ ကိုကိုကြီးတို့လည်း ဘွဲ့အသီးသီးရခဲ့တာပဲ၊
 ဘွဲ့ရရင်ပြီးရောဆိုတဲ့ အသိပဲ ရှိခဲ့ကြတာ၊ ညီလေးက
 စီးပွားရေးကို လုံးဝမျက်ကွယ်ပြုပြီး မဟာဆက်တက်
 တယ်၊ ဆရာဝင်လုပ်နေတာကြည့်ပါလား၊ အခု ကိုကို
 ကြီးတို့ လုပ်နေကြတဲ့ ပဲ၊ ငြုပ်၊ ကြက်သွန်ဈေးကွက်
 တွေကို သူ ဘာမှသိတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဇွဲလုပ်တတ်
 ကိုင်တတ်တာက စိတ်ဝင်စားတာရယ် အရည်အချင်း
 ကြောင့်ရယ်ပဲ”

ကိုကိုကြီးပြောတာလည်း သဘာဝကျနေပြန်၏။

“ဒါဆိုရင်တော့ အခုလိုလုပ်ငန်းတွေနဲ့ အခြေ
 ကျတာ၊ ဇွဲ ရပ်တည်နိုင်တာဟာ သူ့ရဲ့အကူအညီ
 တွေတော့ အများကြီးပါတယ်၊ လုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး
 ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက ဆရာအရင်း မဖြစ်ခဲ့ဘူးဆိုရင်
 ကိုကိုကြီးတို့ မမလေးတို့ ကြီးမေတို့ဟာ ဇွဲရဲ့ ဆရာ
 အရင်းအစစ်တွေပဲပေါ့”

သူ့စကားကြောင့်ပင် ကိုကိုကြီး ပြုံး၏။

သူတို့စကားပြောနေစဉ်မှာပင် ကြီးမေနှင့်မမလေးတို့
 အပြင်မှ ပြန်ရောက်လာကြ၏။

“ဇွဲ ရန်ကုန်ဆင်းရင် သားလေးအတွက် ပစ္စည်းတွေ ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန် ဆင်းမှာဆို”

“ဟုတ်ကဲ့ ကြီးမေ”

ကြီးမေကအစ ကိုကိုကြီးအဆုံး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို ယုယပြီး ချစ်နေကြ၏။

“ဇွဲ ရန်ကုန်ရောက်ရင်တော့ ပွဲရုံခွဲလေးတစ်ခု ကိုယ်ပိုင် ဖွင့်နိုင်အောင် လုပ်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမလေး”

မမလေးတို့၏ ခွင့်ပြုချက်အတိုင်းပင် ဖြစ်မြောက်အောင် လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၏။

“မမလေးရေ . . . ဒီမှာ ဇွဲက မမလေးကို အပူကပ်စရာ ရှိလို့တဲ့”

“ဘာများလဲ ဇွဲ”

“တခြားမဟုတ်ဘူး မမလေး၊ မမလေး ဝယ်နေကျဆိုင်က ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးတစ်ကုံးလောက် လိုက်ဝယ်ခိုင်းမလို့တဲ့လေ”

“ဇွဲအတွက်လား၊ မမလေး ဝယ်နေကျဆိုင်က စိတ်ချရတယ်၊ ဈေးမှန်တယ် ဆိုပေမယ့် မိန်းမဝတ်

ဒီဇိုင်းဆန်းတွေပဲ များတာနော်”

“သူ့အတွက် မဟုတ်ဘူး မမလေးရေ၊ သူ့
ကောင်မလေးအတွက် လက်ဆောင်ပေးမှာ၊ သိပ်
မကြာခင်မှာ ယူဖြစ်ကြမှာမို့လို့လေ၊ ဝယ်ပေးစရာ
ရှိတာကို ဝယ်ပေးထားတာနေမှာပေါ့”

အမွန်နှင့်ပတ်သက်ပြီးတော့ အနည်းအကျဉ်းလောက်ကို
ကိုကိုကြီး သိထား၏။ သူ့အလုပ်တွေ အခြေတကျဖြစ်သည့်အခါ
လက်ထပ်မည့်အကြောင်းကိုတော့ စကားစပ်မိ၏။

“နေပါဦး ဇွဲ . . . အခု ဇွဲဝယ်ပေးရမယ့်သူက
ဇွဲထက် အသက်ကြီးလား၊ ဘာရယ်မဟုတ်ဘူးနော်၊
အရွယ်နဲ့လိုက်ဖက်မယ့် ဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းလေးကို မမ
လေး ရွေးပေးချင်လို့”

“ဇွဲနဲ့ အသက်အတူတူပါပဲ မမလေး”

မမလေးနှင့်စကားတွေပြောရင်း ဆိုင်ထဲဝင်လိုက်ကြသည်။
မမလေးလိုလူမျိုးသာ မရှိပါက ဒီလိုပစ္စည်းမျိုးကို သူ

ရှာနိုင်မည် မထင်ပေ။

“မမလေးပါလား၊ အရင်တစ်ခေါက်ကြည့်ထား တဲ့ကြိုးလေး ရှိသေးတယ်၊ ဈေးက မြင့်တာရယ်၊ မမ လေးများ ယူမလားဆိုပြီး ဖယ်ထားပေးတာ၊ ဒီလို ဒီဇိုင်းအသစ်အဆန်းကို ဝတ်လိုက်လို့ မမလေးအနေနဲ့ သိပ်မကလက်သွားပါဘူး”

ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီးကတော့ မမလေးကို မြင်သည်နှင့် အရောင်းအဝယ်ဖြစ်အောင် ဆွယ်နေ၏။

“ဒီကြိုးလေး မရှိတော့ဘူးလို့ ထင်နေတာ၊ ရှိတော့ အတော်ပဲပေါ့”

“မမလေးကြိုက်တာ သိနေမှတော့ တခြားသူကို ဘယ်ရောင်းပါ့မလဲ၊ ရက်ခြားသွားလို့ ဈေးပိုမယူဘူး၊ အရင်ပြောထားတဲ့ ဈေးအတိုင်းပဲ ယူပါ၊ ဒီပြင်လူတွေ ဆိုရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ မမလေးရယ်”

သူကတော့ ဘာမှမပြောဘဲ ဒီတိုင်းကြည့်နေမိသည်။ ပလက်တီနမ်ပစ္စည်းတွေက အမျိုးစုံနေ၏။

“ကျွန်မအတွက်တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မ ညီမ လေးတစ်ယောက်အတွက် လိုက်ဝယ်ပေးတာလေ”

အမျိုးပေါင်းများစွာရှိသည့်အထဲက ဆိုင်ရှင်ထုတ်ပေး သေး
ဆွဲကြိုးလေးမှာ အမြင်ဆန်းပြီး ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည်။
မမလေးသဘောကျမည်ဆိုလည်း သဘောကျလောက်သည်။

အများသူငှာတွေ ဝတ်တာတွေတော့ “အရမ်းဝတ်ချင်တာ
ပဲ” ဟု အမွန် ပြောခဲ့ဖူးသည်။ အဲဒီအခါက အမွန်ကို ဝယ်ပေးဖို့
ဖြစ်လိမ့်မည် . . . ဟု အိပ်မက်ပင် မမက်ရဲခဲ့။

“ဒီကြိုးလေး စ,ရောက်ကတည်းက မမလေး
သဘောကျနေခဲ့တာ၊ အသက်နည်းနည်းကြီးသွား
တော့ ကလက်သလိုဖြစ်မှာစိုးလို့၊ ကိုယ်နှစ်သက်လွန်း
တဲ့ ပစ္စည်းလေး တခြားသူလက်ထဲ ရောက်မသွားဘဲ
ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်မှာ ရှိ
နေမှာဆိုတော့ တစ်မျိုးကျေနပ်ရသေးတယ် ဇွဲ”

နှစ်သက်စရာ ပစ္စည်းလေးများကို မြတ်နိုးခုံမင်တတ်သော
မိန်းကလေးစရိုက်ကတော့ မမလေးမှာ ရှိနေသည်ပဲ။

ဒီဆွဲကြိုးလေးကို အမွန်တွေ့ရင်လည်း သဘောကျ
နှစ်သက်မှာ သေချာ၏။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအတွက် ပစ္စည်းတွေ ပေး
လိုက်မယ်ဆို မမလေး”

“ကားပေါ်မှာပါတယ် ဇွဲ၊ မမလေးတို့လည်း ဇွဲနဲ့ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ရန်ကုန်ဆင်းဖြစ်ဦးမှာ၊ မောင်လေးက သူ့အမျိုးသမီးနဲ့ တွေ့ပေးမလို့တဲ့လေ၊ အခုလို ကြားရမှပဲ မမလေးတို့လည်း စိတ်အေးရတော့တယ်”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ ပတ်သက်ခွင့်ရတဲ့ အမျိုးသမီးကတော့ မမလေးတို့အတွက် စိတ်ကျေနပ်ရမှာ သေချာတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီအမျိုးသမီးကလည်း အရမ်းကံကောင်းတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေမှာပဲ”

သူ့ကိစ္စတွေကိုချည်း ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ကြားရလုပ်ပေးခဲ့သည်။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်သော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို သူ မစပ်စုဖြစ်ခဲ့ပေ။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏အရွယ်နှင့် အနေအထားကလည်း အိမ်ထောင်ပြုသင့်နေပြီပဲလေ။

၂။

ပွဲရုံဖွင့်နိုင်ဖို့ ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင် သူလုံးပန်းခွဲရသည်။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် မဆုံဖြစ်ခဲ့ကြ။ သူ့အစီအစဉ်တွေ အားလုံး ပြည့်စုံပြီးမှ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် လူချင်းဆုံဖြစ်၏။

“အခုအခြေအနေမှာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်တည်နိုင်ပြီလို့ ကြွေးကြော်ရဲပြီ ကိုကျော်ဇင် ငြိမ်း၊ မမလေးတို့ ပွဲရုံဖွင့်ခိုင်းတာကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် အားချင်းလုပ်ဖြစ်လိုက်တာ”

“ဝမ်းသာတယ် ဇွဲ၊ အချိန်တိုတိုအတွင်းမှာ ဒီ အခြေအနေအထိ အောင်မြင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ထား

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

မိတာ အမှန်ပဲ၊ ကိုကိုကြီးတို့ မမလေးတို့ ပြောပြ တော့မှ ကိုယ် တကယ်အံ့သြခဲ့ရတာ”

သူ့အောင်မြင်မှုတွေအတွက် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းက လှိုက် လှိုက်လဲ့လဲ့ ပီတိဖြစ်ပြနေ၏။

“ရှေ့အပတ်ရုံးပိတ်ရက်မှာ ဇွဲရဲ့ ပွဲရုံဖွင့်ပွဲ လုပ် မယ်၊ ပွဲရုံ နာမည်ကိုတော့ ‘ဇွဲမွန်ငြိမ်း’ လို့ ပေးထား တယ်၊ ဇွဲနာမည် အမွန်နာမည် ပြီးတော့ ကိုကျော်ဇင် ငြိမ်းရဲ့ နာမည်တွေပါ ပါအောင် ပေးလိုက်တာ၊ ကိုယ့်စိတ်ကူးနဲ့ကိုယ် လျှောက်လုပ်ပြီး၊ ဆိုင်းဘုတ်တွေ ဘာတွေ အပ်ပြီးမှ ဗေဒင်မေးဖြစ်တော့တယ်၊ ဗေဒင် ဆရာက ကောင်းတယ် အောင်မြင်မယ်ပြောမှ သက်ပြင်းချရတာ၊ ဇွဲပေးထားတဲ့ နာမည်ကို ဘာဖြစ် တယ် ညာဖြစ်တယ်ပြောပြီး အတင်းပြောင်းခိုင်းမှာကို စိုးရိမ်နေခဲ့ရတာလေ”

“ဇွဲကတော့ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာတွေကို မဖြစ် ဖြစ်အောင် ကြိုးစားနိုင်ခဲ့တယ်”

“ပထမဆုံး ကျေးဇူးရှင်က ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းပဲ၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကြောင့်ပဲ ကိုကိုကြီးတို့က ဇွဲကို ယုံယုံ

ကြည်ကြည်နဲ့ အကူအညီပေးခဲ့ကြလို့ အခုလိုအခြေ
အနေ ဖြစ်လာတာပဲ”

သူ့စကားတွေကတော့ ရင်တွင်းမှလာသော စကားတွေ
ပင်။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းသာ သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်မဖြစ်ဘဲ
မပတ်သက်ဖြစ်ခဲ့ရင် သူ့ဘဝသည် ရေရေရာရာရှိဦးမှာ မဟုတ်ပေ။

“ဘယ်သူကပဲ အကူအညီပေးပေး၊ ဘယ်သူကပဲ
ကျေးဇူးတင်စရာဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့လုပ်ခဲ့ ကိုယ်ကိုယ်
တိုင်က အကောင်အထည်မဖော်ရင်တော့ ဘာတစ်ခုမှ
ဖြစ်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ဇွဲ၊ ကိုယ့်အမြင်ပြောရရင်တော့
လူငယ်တော်တော်များများဟာ အရည်အချင်းတွေ
ရှိနေကြတယ်၊ သူတို့အတွက် ကောင်းသောပတ်ဝန်း
ကျင်၊ ကောင်းသောအခြေအနေတွေ မရှိလို့သာ အလ
ကားသက်သက်မဲ့ အစွမ်းအစတွေ အချိန်တွေကို
ဖြုန်းတီးပစ်သလိုမျိုး ဖြစ်နေခဲ့တာပဲ”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းဆီမှာ စီးပွားရေးအမြင် မရှိပေမယ့် လူ
ငယ်တွေအပေါ်ထားသော စိတ်ထားကောင်းတွေက ပြည့်လျှံနေ၏။

သူ့ကိုယ်တိုင်ကပင် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ဖြစ်စေချင်သည်များ

ကို ပုံဖော်နိုင်ခဲ့ခြင်းကြောင့် ကျေနပ်မိသည်။

“ပွဲရုံဖွင့်ပွဲကိုတော့ ကြီးမေတစ်ယောက်ပဲ ရောက်မလာမှာ၊ ကိုကိုကြီးနဲ့ မမလေးတို့တော့ ရောက် လာကြလိမ့်မယ်၊ အဲဒီနေ့ပွဲကို အမွန်ကိုပါ ခေါ်ရလိမ့် မယ်၊ ဇွဲရဲ့အစွမ်းအစတွေအားလုံးကို မျက်ဝါးထင်ထင် အမွန် မြင်ရစေမယ်”

သူကတော့ သူ့စိတ်ကူးတွေ မျှော်လင့်ချက်တွေဖြင့် အတော်လေး တက်ကြွနေ၏။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ပြောလိုက်သောစကားကြောင့် သူ့အား အင်တွေ ယုတ်လျော့သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“နေဦး ဇွဲ . . . အဲဒီပွဲကိုတော့ ကိုယ် တက်နိုင် တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

“လူချင်းမတွေ့ဖြစ်ကြလို့ ဇွဲ မသိသေးတာပါ။ ပညာရေးအဖွဲ့နဲ့ ကမ္ဘောဒီယားကို နှစ်ပတ်လေ့လာ ရေးသွားဖို့ ကိုယ်အရွေးခံရတယ်၊ ဇွဲရဲ့ပွဲရုံဖွင့်ပွဲအတွက် ရော၊ ကိုယ်ခရီးသွားဖို့အတွက်ပါ မမလေးတို့ ရန်ကုန် ကို ဆင်းလာကြလိမ့်မယ်”

ကြားရသောစကားက သူ့အတွက် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းစရာ...
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ကမ္ဘာဒီယားသွားရမည်ဆိုသောကြောင့်
ဝမ်းသာရသည်။ သူ့ပွဲရုံဖွင့်ပွဲကို မတက်ရောက်နိုင်ခြင်းကြောင့်
ဝမ်းနည်းရ၏။

“ကြိုသိခဲ့ရင်တော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ပြန်လာမှ
စီစဉ်ပါတယ်၊ အဲဒီလိုပဲ ရက်ရွှေ့လိုက်ရင်ကောင်းမယ်
ထင်တယ်”

ပွဲရုံဖွင့်ပွဲအထိမ်းအမှတ်အနေဖြင့် စုံစုံလင်လင် ရှိစေချင်
၏။

“အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ ဇွဲ၊ ဇွဲက စီးပွားရေးလုပ်နေ
တာ၊ ကိုယ်တစ်ယောက်မရှိတာနဲ့ စီစဉ်ထားတာတွေ
ကို ဖျက်လို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ အမွန်လည်း ရှိနေတယ်၊
မမလေးတို့ ကိုကိုကြီးတို့လည်း ရောက်လာကြမှာပဲ ဇွဲ၊
စီစဉ်ပြီးထားတဲ့အတိုင်းပဲ ဇွဲဆက်လုပ်ပါ”

သူလုပ်တာတွေ လောသွားခဲ့သည်။ အားလုံးနှင့် တိုင်ပင်
ပြီးမှ ဒီပွဲရုံဖွင့်ပွဲလေးကို တခမ်းတနား လုပ်သင့်သည်။ အခုတော့
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတစ်ယောက် သူ့အနားမှာ မရှိနိုင်တော့သည်ပဲ။

“ကိုကိုဖွဲ့”

ပွဲရုံအတွက် အပြင်အဆင်တွေကို သူကြီးကြပ်နေတုန်းမှာ ပင် ထက်ထက်သူ ရောက်လာ၏။ အလုပ်သမားတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ နှင့် ပွဲနေသည်မို့ အဝင်ဝမှာတင် ထက်ထက်သူ ရပ်နေ၏။

“ဝင်ခဲ့လေ ထက်ထက်”

“မဝင်တော့ဘူး ကိုကိုဖွဲ့၊ ဧည့်သည်တစ်ယောက် လည်း ပါလာတယ်၊ ပြီးတော့ ကိုကိုဖွဲ့နဲ့ ဧည့်သည်ကို မိတ်ဆက်ပေးချင်လို့”

ထက်ထက်သူ၏ စကားပြီးတော့ တစ်နေ့က မြို့ထဲမှာ ကားချင်းယှဉ်ပြီး ဆုံဖြစ်လိုက်ခြင်းတို့အား ဆက်စပ်ပြီး သူ သဘော ပေါက်သွား၏။

ဆေးသုတ်စရာရှိသည်များကို သေသေချာချာ မှာထားခဲ့ ပြီး ထက်ထက်သူနှင့် လိုက်ခဲ့ရသည်။

“ညီမလေးတွေပေးမယ်ဆိုတဲ့ ဧည့်သည်က ယောက်ျား လေး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုဖွဲ့”

ထက်ထက်သူအသံတွေပြောင်းသွားသလို သူ့ကိုလည်း

မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ဝန်လေးနေ၏။

“တစ်နေ့က ရွှေဘုံသာလမ်းမီးပွိုင့်စိမ်းခါနီး
လေးမှာ ထက်ထက်နဲ့အတူတွေ့လိုက်ရတဲ့ကောင်လေး
လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကိုကိုနဲ့ အလုပ်တွေရှုပ်နေမယ်
ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပြစ်ရှိတယ်လို့ ယူဆပြီး
ညီမလေးတို့ လာတွေ့တာပါ”

သူ့အလုပ်တွေနှင့်သူ ရှုပ်နေပြီး ထက်ထက်သူကို သူစိမ်း
ယောက်ျားလေးနှင့် ကားတစ်စီးပေါ်မှာ တွေ့လိုက်ရတော့ စိုးရိမ်
စိတ်ဖြစ်သွားမိသည်။

အခုအခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ . . .

ထက်ထက်သူ ဦးဆောင်ခေါ်သွားသော ဆိုင်ထဲသို့ သူ
လိုက်ဝင်လိုက်ရသည်။

ဖျတ်ခနဲတွေ့လိုက်ရသည်မို့ ရုပ်ကိုတော့ အသေအချာ
မမှတ်မိ။ ထက်ထက်သူတို့နှင့် ရွယ်တူလောက်ပဲ ရှိဦးမည်ထင်၏။

“အစ်ကိုကြီး အအေးပဲ သောက်မှာလား”

“ရပါတယ် အဆင်ပြေတာ တစ်ခုခုပေါ့”

‘န့မလင်နေတော့ မောင်ဘာဖြစ်သည်’ . . . ဆိုသော

စကားပုံအတိုင်းပင် အနေအထိုင် ကျပ်နေသည်။ ကောင်လေးက
တော့ ရည်ရည်မွန်မွန်လေးပဲ ဖြစ်၏။

ကောင်လေးမှာပေးသော အအေးရောက်လာချိန်အထိ
ညီမလေးနှင့်ကောင်လေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်
ကြည့်နေကြတုန်းပင် ရှိသေး၏။

ထက်ထက်သူက အတင်းမျက်နှာရိပ်ပြတော့မှ . . .

“အစ်ကိုကြီးကို လာတွေ့ရတဲ့အတွက်ရော၊ အခု
လိုပြောရတဲ့အတွက်ပါ ကျွန်တော် ကြိုတောင်းပန်ပါရ
စေ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ထက်ထက်တို့ ချစ်သူတွေ စဖြစ်တာ
အစ်ကိုကြီးနဲ့ဆုံတဲ့နေ့ကပါပဲ၊ ထက်ထက်နဲ့ ကျွန်တော်
တစ်တန်းတည်းသားတွေပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က
လည်း မိကောင်းဖခင်သားသမီးတစ်ယောက်ပါ
အစ်ကိုကြီး၊ အစ်ကိုကြီး တွေသွားတာကို ထက်ထက်
က အရမ်းကြောက်နေတာ၊ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် . .
ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် အစ်ကိုကြီးဆီ ရောက်လာပြီး
အသိပေးတာပါ”

လူငယ်သဘာဝ ချစ်ကြကြိုက်ကြတာ မဆန်းပေ။ ပြီးတော့
ဆေးကျောင်းသူ ဆေးကျောင်းသားချင်းဖြစ်ရုံမက ကောင်လေးက

လည်း သူ့အဆင့်နှင့်သူ ရှိနေသူဖြစ်၏။

“ဒါနဲ့ နာမည်က”

“ဟိန်းစိုးအောင်ပါ အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်တော့်မိဘ တွေနဲ့လည်း ထက်ထက်ကို တွေပေးဖို့စဉ်နေပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ကျောင်းပြီးတာနဲ့ လက်ထပ် ကြမှာပါ”

“ငါကလည်း ထက်ထက်နဲ့ပတ်သက်ရင် အစ်ကို ဆိုတဲ့နေရာထက် အဖေနဲ့အမေနေရာမှာ နေရတာ ဆိုရင် ပိုမှန်မယ်၊ အခုလောလောဆယ်အနေအထား မှာတော့ ငါ့အနေနဲ့ လက်လွတ်စပယ်လိုမျိုး ဖြစ်နေ တယ်၊ သူ့နှမကိုယ့်နှမပဲ ဟိန်းစိုးအောင်၊ မင်း သစ္စာရှိ ဖို့ပဲ လိုတယ်၊ သစ္စာမဲ့ခဲ့ရင်တော့ ငါ ဘယ်လိုလူစားမျိုး လဲဆိုတာကို ထက်ထက်ကိုသာ မေးကြည့်ပေတော့၊ ငါ့ဘဝမှာ ငါ့အနီးအနားမှာ ငါ့ညီမလေးတစ်ယောက် ပဲ ရှိတာနော်”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုကြီးရာ၊ ထက်ထက်အပေါ်မှာ သေတစ်ပန်သက်တစ်ဆုံး သစ္စာမြဲပါ့မယ်”

ထက်ထက်သူကတော့ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောပေ။

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်၏ ကံဇာတာကတော့
အကောင်းဘက်ကို ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ညီမလေးအတွက် ဝမ်းသာရ
သလို၊ စိတ်လည်းချရတော့၏။

① ♪ ①

၃။

ပထမအစီအစဉ်က သူ့ပွဲရုံသို့ အမွန်နှင့်ထက်ထက်သူတို့
ကားငှားပြီး လာကြဖို့ပဲ ဖြစ်၏။

ဘုန်းတော်ကြီးများ၏အချို့ပွဲအတွက် မုန့်ဝယ်စရာပေါ်
လာသည်မို့ အသိကားကိုယူပြီး ထွက်လာရင်းက အမွန်တို့ကို
ဝင်ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏။

သူရောက်သွားတော့ အမွန်တို့ခြံရှေ့မှာ ဟိန်းစိုးအောင်
ကားရပ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

“အစ်ကိုကြီးပါလား”

သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် ထိုင်ရာမှထပြီး ဟိန်းစိုး

အင် ပါ ယာ ဓာ ဝေ

အောင် နှုတ်ဆက်၏။

ပွဲရုံဖွင့်ပွဲနှင့်ပတ်သက်ပြီး ဟိန်းစိုးအောင်ကို ဖိတ်ဖို့ မေ့လျော့သွားခဲ့၏။

“အမွန်တို့ရော . . . သူတို့ကို လမ်းကြုံတာနဲ့ လှည့်ပြီး ဝင်ခေါ်တာ”

“ထက်ထက်တို့က သူတို့ဘာသာ ကားငှားသွားမလို့ပဲ၊ ကျွန်တော်လိုက်ပို့ပေးမယ်လို့ ကတိပေးထားလို့လေ အစ်ကိုကြီး”

“အေးကွာ . . . ငါလည်း မင်းကို ဖိတ်ဖို့မေ့သွားတယ်၊ မင်းလိုက်ပို့မယ်မှန်းသိရင် ဝင်မခေါ်ပါဘူး”

အမွန်နှင့်ညီမလေးတို့ကတော့ ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်ဖြင့် အခန်းထဲမှ ထွက်လာကြ၏။

“ဒေါ်ဒေါ်က အဝတ်မလဲသေးပါလား၊ ဘာလဲ ဒေါ်ဒေါ် မလိုက်ဖြစ်တာလား”

“မလိုက်တော့ပါဘူး၊ သမီးနဲ့ထက်ထက်တို့ လိုက်ရင် ပြီးတယ် မဟုတ်လား ဇွဲရယ်”

“မေမေက သိပ်နေမကောင်းဖြစ်ချင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် အမွန်တို့ကလည်း အတင်းအကျပ် မခေါ်

တော့တာ”

ဒီပုံစံဆိုရင်တော့ အမွန်က သူမောင်းလာသောကားနှင့် လိုက်ပြီး ထက်ထက်သူက ဟိန်းစိုးအောင်ကားနှင့် လိုက်ဖို့သာ ရှိ တော့၏။

“ဒါဆိုလည်း သွားကြတာပေါ့၊ အမွန်က ဇွဲရဲ့ ကားနဲ့ လိုက်ပေါ့”

“ကောင်းတယ် ဇွဲ”

ကားပေါ်ရောက်မှပင် အမွန်ကို အသေအချာကြည့်ဖြစ် သည်။

သူဝယ်ပေးထားသော ပလက်တီနမ်၊ ဆွဲကြိုးလေးကတော့ အမွန်အပြင်အဆင်ကြားမှာ ထင်းခနဲပေါ်နေ၏။

“ကားကို ဂရုတစိုက် မမောင်းဘဲ ဘာလို့ အမွန် ကိုချည်း ကြည့်ကြည့်နေရတာလဲ ဇွဲ”

“အမွန်က လှလို့လေ၊ ဒီလိုပွဲမျိုးမှာ ဒီပလက်တီ နမ်ကြိုးလေးနဲ့ အရမ်းလိုက်ဖက်တာပဲ”

“သိပ်မြောက်မနေနဲ့ ဇွဲ”

အမွန်အလှ၊ အမွန်သံယောဇဉ်များကတော့ သူ့ရင်ကို ထုထည်ကြီးမားစွာ ရစ်ပတ်နှောင်ချည်ဆဲ။ သူ့နှလုံးသားကလည်း

အမွန်တစ်ယောက်တည်းကိုပင် အခါမလပ် တမ်းတနေဖြစ်ခဲ့၏။

“ဒါနဲ့ အမွန် . . . ဟိန်းစိုးအောင်ဆိုတဲ့ ငနဲလေးက အမွန်တို့အိမ်ကို အဝင်အထွက် ရှိနေတာပေါ့ဟုတ်လား၊ ဇွဲကတော့ ထက်ထက်တို့ကိစ္စကို အမွန်တို့ မသိသေးဘူး ထင်နေတာ”

“သိပ်သိတာပေါ့ ဇွဲ ထက်ထက် အဖြေမပေးခင်ကတည်းက ဟိန်းစိုးအောင်က အိမ်ကိုရောက်ဖူးနေတာ၊ ထက်ထက်ကလည်း ကိစ္စအားလုံးအတွက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ တိုင်ပင်တယ် ဇွဲ”

“ဟုတ်တယ် . . . ဇွဲကလည်း ညီမလေးကို အမွန်တို့လက်ထဲမှာ စိတ်ချလက်ချထားခဲ့တာလေ”

“ဇွဲက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ရုတ်တရက်တွေ့သွားတဲ့ကိစ္စမှာလည်း ဟိန်းစိုးအောင်ကိုယ်တိုင် ဇွဲဆီသွားပြီး ဖွင့်ပြောဖို့ကို အမွန်ကပဲ အကြံပေးလိုက်တာလေ”

အမွန်တစ်ယောက်ကတော့ တကယ်အားကိုးရသည်။

သူ့ကိစ္စကိုသာမက ညီမလေးကိစ္စမှာလည်း ဝင်ပြီးဖြေရှင်း

ပေး၏။

“ညီမလေးကို အခုလို သွေးသားရင်းမခြား
စောင့်ရှောက်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တယ်
အမွန်”

“ထက်ထက်တို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဇွဲကို ပြောပြ
မလို့ပါပဲ၊ ဇွဲကလည်း ဇွဲအလုပ်နဲ့ဇွဲ ရှုပ်နေတာ မဟုတ်
လား၊ အေးအေးဆေးဆေးလည်း စကားပြောဖြစ်ချိန်
လည်း မရှိခဲ့ဘူး၊ ဒီလိုဖြစ်နေတုန်းမှာပဲ ထက်ထက်တို့
ကို ဇွဲက တွေ့သွားခဲ့တာပဲ”

သူ့ဘဝကတော့ အတော်လေးကို ပြည့်စုံနေပြီ . . . ဟု
ဆိုချင်သည်။

ညီမလေးအတွက်လည်း နောက်ဆံတင်းစရာ မလိုတော့
ပေ။ သူလိုချင်သော အဖြေအတွက်လည်း အမွန်ဆီက ကြားရဖို့
မဝေးတော့ပြီ . . . ဟု တွေးရင်း ပျော်နေမိပြန်သည်။

သူ့ပွဲရုံ ဖွင့်ပွဲလေးက မထင်မှတ်ဘဲ စည်ကားသွားခဲ့တာ
သူနှင့်လုပ်ငန်းအတူ လုပ်ဖူးဆက်ဆံဖူးကြသူများအားလုံး ပွဲရုံဖွင့်ပွဲ

သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ သူ့အနားမှာလည်း အမွန်ရှိနေ၏။ ညီလေးအပြင် ဟိန်းစိုးအောင်ပါ ရှိနေသည်။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း တစ်ယောက်သာ နိုင်ငံရပ်ခြားရောက်နေသည်မို့ သူ့ပွဲရုံဖွင့်ပွဲကို မတက်ရောက်နိုင်ရှာပေ။

“အမွန် . . . ဟိုမှာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့ ကိုကို ကြီးနဲ့ မမလေးတို့ လာနေကြပြီ”

အမွန်ကိုတော့ ကိုကိုကြီးတို့က မရင်းနှီးကြ။ သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူပြောထားသမျှတွေနှင့်သာ အမွန်ကို မမလေးတို့ သိထားကြ၏။

“ဇွဲရဲ့ ပွဲရုံဖွင့်ပွဲက မမလေးတို့ ထင်ထားတာ ထက်တောင် လူစည်နေသေးတယ်”

“မမလေးတို့ အေးအေးဆေးဆေးမှပြန်နော်၊ မမလေးတို့က ဇွဲရဲ့ လူရင်းတွေ မဟုတ်လား”

မမလေးတို့ ကိုကိုကြီးတို့ကတော့ သူနှင့်ပတ်သက်သော ကောင်မလေးကို သိချင်နေပုံရ၏။

အမွန်နှင့်ညီမလေးတို့နှစ်ယောက်ကို မမလေးတို့က အသေအချာ အကဲခတ်နေ၏။

အမွန်နှင့်ညီမလေးတို့အလစ်တွင် ကိုကိုကြီးနှင့်မမလေးတို့

က သူ့ကို တိုးတိုးလေး ကပ်မေး၏။

“ဒါနဲ့ ဇွဲ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးဝယ်ပေးဖူးတဲ့ ကောင်မလေးရော ဒီပွဲကို မလာဘူးလား”

“မမလေးကလည်း မမလေးတို့ကို ဧည့်ခံနေတဲ့ နှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်လေ၊ ဇွဲကတော့ အမွန် လို့ပဲ ခေါ်တယ်၊ သူ့နာမည်က ရည်မွန်ဦးတဲ့၊ အမွန် လည်ပင်းမှာ အဲဒီဆွဲကြိုးလေး ဆွဲထားတယ်၊ ကျန်တဲ့ တစ်ယောက်က ဇွဲရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော ညီမလေး ထက်ထက်သူတဲ့”

အမွန်နှင့်ထက်ထက်သူတို့ကို မျက်နှာချင်းဆိုင် မိတ်ဆက် မပေးမိပြန်။ သူ့ဘက်က အမွန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး အခိုင်အမာတွေ ပြောထားလေတော့ မမလေးတို့ ကိုကိုကြီးတို့ လူသူရှေ့မှာ စကား ပြောတာတွေ လက်လွန်ခြေလွန်ဖြစ်သွားမည်ကို သူစိုးရိမ်၍ ဖြစ်၏။ အခန့်မသင့်ရင် ကိုကိုကြီးနှင့်မမလေးတို့၏စကားတွေကြောင့် သူ့ကို အမွန် စိတ်ခုသွားနိုင်၏။

“ဟုတ်လား၊ ဇွဲ ဆွဲကြိုးဝယ်ပေးတဲ့သူက အမွန် တဲ့လား၊ ဇွဲနဲ့ လက်ထပ်မယ်ဆိုတာ သူပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် မမလေး၊ အမွန်က သိပ်ရှက်တတ်

တာ အထူးသဖြင့် ဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရှက်တတ်တာလွန်
ရော၊ မမလေးတို့ သူ့ကို အရမ်းမနောက်ကြနဲဦးနော်”

သူ့စကားတွေကြောင့်ပဲလား၊ ဒါမှမဟုတ် အမွန်၏လှပ
ခြင်းတွေကြောင့် သူနှင့်မထိုက်တန်လိုက်တာဟု . . အံ့ဩ၍လားမသိ
ကိုကိုကြီးနှင့်မမလေးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်နေ
ကြ၏။

အမွန်နှင့်ထက်ထက်သူတို့ စားစရာတွေဖြင့် ဝိုင်းဆီသို့
ပြန်အရောက်မှာပင် ဧည့်သည်တွေ ထပ်ရောက်လာသည်မို့ မမ
လေးတို့ကို ခွင့်တောင်းပြီး သူ ဧည့်ခံနေရပြန်၏။

သူကြိုးစားခဲ့သော အလုပ်များကို ကင်ပွန်းတပ်ခွင့်ရသော
ပွဲလေး။ ရှေ့လျှောက်ပြီး အောင်မြင်မှုတွေရဖို့အတွက် လူတွေအား
အသိပေးခဲ့သော ပွဲလေးကတော့ အောင်အောင်မြင်မြင်နှင့် ပြီး
မြောက်ခဲ့၏။ မမလေးတို့အပါအဝင် သူ့လုပ်ငန်းခွင်မှအသိအကျွမ်း
များရှေ့မှာ အမွန်ကို ကြွားဝါပြနိုင်ခဲ့သည်။ အမွန်ကတော့
ဧည့်သည်တွေကို သူအပင်ပန်းခံပြီး ဧည့်ခံရှာသည်ဟုသာ ထင်ပေ

မည်။ တက်ရောက်လာကြသူများကို ဧည့်ဝတ်ပြုရင်း အမွန်နှင့် ပတ်သက်၍ ကြားခဲ့သည်ကိုတော့ အလုံးစုံ မသိနိုင်ရှာခဲ့ပေ။

“ကိုကိုကြီးနဲ့ မမလေးတို့က ဇွဲကို အတော်လေး ခင်မင်ကြတာပဲနော်၊ အမွန်က အဲဒီလောက်ထိ မထင် ထားမိတာ အမှန်ပဲ ဇွဲ”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ ပတ် သက်ပြီး မမလေးတို့မိသားစုက ဇွဲကို သွေးသားရင်းလို ပဲ စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ကြတာ၊ သူတို့ရဲ့ အရိပ်အာဝါသ ကြောင့်ပဲ ဒီအခြေအနေအထိ ဇွဲဖြစ်လာခဲ့တာလေ အမွန်”

သူကြိုတင်ကာထားသော စကားတွေကြောင့်ပင် အမွန် ကို မမလေးတို့က အရမ်းကြီး စပ်စုကြမှာ မဟုတ်ပေ။

အမွန်ကလည်း မမလေးတို့နှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသည့်အတွက် ကျေနပ်နေ၏။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရှိရင် အရမ်းကံကောင်းမှာပဲ လို့ ဆရာကိုခင်ဝင်းကတောင် ပြောသွားသေးတယ် ဇွဲ”

“ဟုတ်တယ် အမွန်၊ အခုနောက်ပိုင်း စီးပွားရေး

ကို အရမ်းလောက်ခွဲတာကို ဝန်ခံပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ ဇွဲ အနီးနားက အမွန်တို့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း တို့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို ဇွဲ လျစ်လျူရှု သလိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ တကယ်ဆို ဒီပွဲလေးလုပ်တာကို အားလုံးနဲ့ တိုင်ပင်ပြောဆိုပြီးမှ လုပ်သင့်တာလေ။ အခု တော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတစ်ယောက် ဒီပွဲကို လုံးဝ မတက်နိုင်ခဲ့ဘူး။”

“ဖြစ်တတ်ပါတယ် ဇွဲ။ ဒီအတွက် အမွန်တို့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့က ဇွဲကို အပြစ်မတင်ပါဘူး။ ဇွဲရဲ့ အောင်မြင်မှုတွေအတွက် ပီတိဖြစ်လို့ မဆုံးဘူးလေ”

ပွဲရုံဖွင့်ပွဲလေးပြီးတော့ အမွန်နှင့်အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖို့ သူစဉ်းစားမိသည်။

ဒါပေမဲ့ အခြေအနေက မပေးခဲ့ပြန်။

“အမွန် ထက်ထက်တို့ သူတို့ဘာသာပြန်ပစေ၊ အမွန်နဲ့ဇွဲလည်း တစ်နေရာရာမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြရအောင်နော်”

“နောက်မှပြောကြတာပေါ့ ဇွဲ။ ဒီကအပြန် ဟိန်းစိုးအောင်ရဲ့အိမ်ကိုသွားဖို့ ပြောပြီးဆိုပြီးသား

ဖြစ်နေတယ်၊ ထက်ထက်နဲ့ ဟိန်းစိုးအောင်မိဘတွေနဲ့
တွေ့ကြမှာ၊ အမွန်က ထက်ထက်အတွက် အဖော်လိုက်
ပေးရမှာ ဇွဲ”

အမွန်စကားကြောင့်ပင် သူ့ဆန္ဒတို့ ပျက်ပြယ်ခဲ့ရ၏။

ညီမလေး၏အရေးကိစ္စမို့ အတင်းအကျပ် တောင်းဆိုလို့
မဖြစ်ပြန်။ ကာလများစွာ စိတ်ရှည်ခဲ့ပြီးမှတော့ ဒီတစ်ကြိမ်ကိုလည်း
သူ စိတ်ရှည်ပေးရဦးမည်ပဲ။ မကြာခင်သောကာလများမှာ အမွန်နှင့်
သူတို့၏အိပ်မက်တွေက တကယ်ပင် ဖြစ်လာတော့မည်လေ။

၄။

ပွဲရုံဖြစ်ပြန်တော့ အရင်ထက်ပိုပြီး သူ့အလုပ်ရှုပ်လာသည်။
အရင်တုန်းကမှ သူတစ်ယောက်တည်းလိုလို အလုပ်တွေ လုပ်ရတာ
ပဲ ရှိသည်။ အလုပ်သမားတွေ ခန့်ထားဖြစ်တော့ သူတို့တွေကို
ထိန်းသိမ်းရသည့်အလုပ်၊ ပြီးတော့ စီမံခန့်ခွဲပေးရသည်များက
ပိုလာခဲ့သည်။

“ဖွဲ့ကတော့ အလုပ်တွေနဲ့ လက်မလည်ဘူးနဲ့
တူတယ်”

သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ မမလေးတို့မောင်နှမ ရန်ကုန်မှပြန်
သွားကြပြီ . . . ဟု အောက်မေ့မိသည်။

မမလေးတို့ ရုတ်တရက်ရောက်လာရုံတင်မကဘဲ ကြီးမား ကိုပါ မမလေးတို့နှင့် အတူတွေ့လိုက်ရသည်။

“မမလေးတို့ကို ပြန်သွားကြပြီလို့ ထင်နေတာ၊ ဘာလဲ နောက်တစ်ခေါက် ရန်ကုန်ကို ပြန်ဆင်းလာ ကြတာလား”

သူ့အဖို့ အလုပ်တွေ ရှုပ်နေသော်လည်း မမလေးတို့ အတွက်ဆိုရင်တော့ အချိန်မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပေးရမည်ပဲ။

“မပြန်ဖြစ်သေးတာပဲ ဇွဲ၊ မမလေးတို့ရဲ့ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာ အရေးကြီးကိစ္စရှိနေတာနဲ့ မပြန်ဖြစ်ကြ တာလေ၊ မေမေ့ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာ၊ မောင် လေးကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ လူချင်းတွေပြီးကြမှပဲ မမလေး တို့ ပြန်ဖြစ်မှာ”

“ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အရေးကြီးကိစ္စဆိုတာ အလုပ်ကိစ္စလား”

မမလေးရော၊ ကြီးမေကပါ သူ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ ကြည့် နေကြ၏။ သူနှင့်ပတ်သက်နေသောကိစ္စများလား . . . ဟု မလုံမလဲ ဖြစ်ရသေးသည်။

သူ့ပခုံးကို အသာဖက်ပြီး ကိုကိုကြီး ပြော၏။

“အလုပ်ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး ဇွဲ၊ လူမှုရေးကိစ္စပဲ၊
ညီလေးကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ကိစ္စကြောင့်
ပဲ၊ ကိုကိုကြီးတို့ မပြန်ဖြစ်ကြသေးတာ”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်သည်ပြောမှ သက်ပြင်းချမိ
၏။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်သည့် လူမှုရေးကိစ္စဆိုမှ သူသိ
ထားတာတစ်ခုပဲရှိ၏။ ဟိုတလောတုန်းက ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း လက်
ထပ်မည့် အမျိုးသမီးကိစ္စပဲဖြစ်မည် ထင်သည်။

“ဘာလဲ ကိုကိုကြီး . . . ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့
ကောင်မလေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စလား၊ အရေးတကြီး
ကိစ္စဆိုတော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ပြန်ရောက်တာနဲ့ လက်
ထပ်ဖြစ်ကြတော့မှာလား ကိုကိုကြီး”

“အရင်အခြေအနေအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဇွဲ
ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်နိုင်ကောင်းတာပေါ့ ဇွဲ၊
အခုအခြေအနေမှာတော့ တော်တော်လေးကို မထင်
မှတ်ထားဘဲ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်သွားခဲ့တာပဲ၊
အလိမ်ညာခံနေရတာ၊ မရိုးမဖြောင့် သစ္စာမထားတတ်
တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေတာကို မထင်
မှတ်ဘဲ ကိုကိုကြီးတို့ သိခဲ့ရတယ် ဇွဲ”

သူ့ကိုပြောပြရင်းကပင် ကိုကိုကြီးလေသံတွေမှာ ဝမ်းနည်းခြင်းတွေရော၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတွေပါ စွက်ဖက်နေလေတော့သည်။

ကြားရသော အမင်္ဂလာစကားကြောင့်ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ၏။

သူ တွေးထင်ထားသည်က ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်္ဂလာစကား . . . ဟု ထင်ခဲ့၏။

“ဟုတ်လား . . . ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းလို လူစားမျိုးကို ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးက လှည့်ဖြားဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာတုန်း၊ နေပါဦး အဲဒီအမျိုးသမီးနဲ့ကိုကိုကြီးတို့ ဟိုတစ်ခါတုန်းက တွေ့ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား”

“တွေ့ခဲ့ကြတာပေါ့ ဇွဲ အပေါ်ယံအမြင်မှတော့ မမလေးတို့အတွက်ရော မောင်လေးအတွက်ပါ မင်္ဂလာကျက်သရေနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ အမျိုးသမီးလေး တစ်ယောက်ပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ကွယ် မိန်းမယုတ် တစ်ယောက်ရဲ့ ကောက်ကျစ်တတ်တဲ့မာယာက သဲကိုးဖြာမက ရှိနေတာ မဟုတ်လား၊ မမလေးတို့ကတော့လေ မောင်လေးမှာ ချစ်ရေးချစ်ရာ မကောင်းဘူးလို့ပဲ ဖြေရမလိုဖြစ်နေပြီ”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း အလှည့်စားခံရပြီတဲ့။ ရိုးသားပြီး စိတ်
သဘောထားပြည့်စုံသူကိုမှ ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးက လှည့်စားခဲ့
ပါသလဲ။ မိန်းမတစ်ယောက်၏လှည့်စားမှုကို မခံရဖူးသော်လည်း
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအတွက် ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြစ်မိပြန်သည်။

“သားလေးကတော့ ဒီအကြောင်းတွေ မသိ
သေးပါဘူးကွယ်၊ သားလေးသာသိရင် တော်တော်
လေး ရှက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်သွားမှာတောင် ကြီးမေတို့
စိုးရိမ်နေတာပေါ့ ဇွဲ”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း မသိသေးဘူး၊ ဒီရက်ပိုင်းမှာ
ကြီးမေတို့ သိခဲ့တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဇွဲ ဇွဲ အချိန်ရရဲ့လား၊ ကိုကိုကြီးတို့
အေးအေးဆေးဆေး တစ်နေရာရာသွားပြီး စကား
ပြောကြရအောင်”

“ရပါတယ် ကိုကိုကြီး၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအတွက်
အခုလို ကြားရတာ တကယ်စိတ်မကောင်းဘူး၊ အဲဒီ
အမျိုးသမီး ဘယ်သူ ဘယ်ဝါဆိုတာကိုလည်း ဇွဲ
သိချင် တယ်၊ ရန်ကုန်ဇာတိပဲလား”

“ကဲ ပါ ဇွဲ ရယ်၊ စွပ် ကျယ် ကြီးနဲ့တော့

အပြင်ထွက် မလိုက်ပါနဲ့၊ ချွေးတွေသံတွေနဲ့ဆိုတော့
ရေမိုးချိုး အဝတ်လဲလိုက်ဦး၊ ကြီးမေတို့တစ်တွေ
ကားပေါ်ကပဲ ဇွဲကို စောင့်နေပါမယ်”

အပြင် အေးအေးဆေးဆေးသွားဖို့ ကြီးမေတို့ ဖိတ်ခေါ်
နေသည်။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စမို့ သူ့ကို တရင်း
တနှီး တိုင်ပင်ချင်ပုံရ၏။

“အဲဒီအမျိုးသမီးလေးက ရန်ကုန်ဇာတိပါပဲ ဇွဲ
ဘယ်သူဘယ်ဝါဖြစ်တယ်ဆိုတာကို မမလေးတို့ ပြောပြ
လိုက်ရင် ဇွဲ အံ့ဩပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ သေချာ
တယ်၊ အဲဒီအမျိုးသမီးလေးကြောင့်ပဲ မောင်လေးပြီး
ရင် ဇွဲ ဒုတိယလူအဖြစ် စိတ်မကောင်းခြင်းကို ခံစား
ရမှာ”

မမလေးစကားက တကယ့်ကို အထူးအဆန်းပင်။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို လှည့်ဖျားနေသူ မိန်းကလေးက သူနှင့်
သိနေ ပတ်သက်နေသည်ဟူသောသဘော ရောက်နေ၏။

“ဖွဲ့တို့ စီးပွားရေးပတ်ဝန်းကျင်ကပဲလား . . .
ဘယ်သူ့ရဲ့သမီးများလဲ”

“တခြားက မဟုတ်ဘူး၊ ဖွဲ့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကပဲ”

“ဖွဲ့ရဲ့ပတ်ဝန်းကျင်က”

ကြီးမေစကားကြောင့်ပင် ခေါင်းရှုပ်သွားရသည်။ သူ့ပတ်
ဝန်းကျင်မှာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနှင့် ပတ်သက်နိုင်စရာဆိုလို့ . . .

“ဖွဲ့ရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကဆိုတာထက် ဖွဲ့ရဲ့အနီး
နားကဆိုရင် ပိုမှန်လိမ့်မယ်၊ ဒီနေ့ ဖွဲ့ကို လာတွေ့ပြီး
ပြောရတာကလည်း ဖွဲ့အတွက်ပါပဲ၊ မောင်လေး
အတွက်ကတော့ မမလေးတို့ ရှင်းခဲ့လင်းခဲ့ပြီးပြီ၊ ဖွဲ့ကိစ္စ
ကတော့ ကာယကံရှင်ဖြစ်တဲ့ ဖွဲ့ကိုယ်တိုင် ရှင်းမှလင်းမှ
ဖြစ်မှာလေ”

“ဘယ်သူလဲ မမလေး၊ ဖွဲ့ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
သာ ပြောပြလိုက်စမ်းပါ”

သူ့ပတ်ဝန်းကျင် ပြီးတော့ သူ့အနီးအနားကတဲ့။

သူ့ရင်တွေ ပူလောင်စေမည့်စကား။ သူ့နားတို့သည်ပင်
ကြားရသည်များကို ယုံကြည်ဖို့ ခဲယဉ်းနေ၏။

“ဖွဲ့မှာ လက်ထပ်ရမယ့်သူ ရှိတယ်၊ ဘယ်သူ

ဘယ်ဝါဆိုတာ မမလေးတို့ မသိခဲ့ဘူး၊ ဇွဲပြောလို့သာ ကြားခဲ့ရတာ၊ နာမည်ကိုတောင် စကားစပ်ပြီး မမလေးတို့ ပြောဖူးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒါနဲ့ဇွဲ အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ဇွဲက တွေ့ကြတာ ကြာရောကြာပြီလား”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို လှည့်စားနေသည် . . . ဟု စွပ်စွဲခံ အမျိုးသမီးအကြောင်းကို ပြောနေဆိုနေရင်းကပင် အမွန် အကြောင်းကို ရုတ်တရက်ရောက်သွား၏။

“အမွန်နဲ့ သံယောဇဉ်ဖြစ်တာ နှစ်တွေနဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီ မမလေး၊ ဘာလဲ အမွန်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ဖြစ်နေလို့များလား”

“ထားပါလေ၊ ဇွဲနဲ့ ဇွဲကောင်မလေးတို့ အခြေအနေက ဘာပဲဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ပါ၊ ဇွဲကောင်မလေးအတွက် ပလက်တီနမ်ကြိုးတစ်ကုံးကို မမလေးကိုယ်တိုင် လိုက်ဝယ်ပေးခဲ့တယ်ဆိုတာ ဇွဲ မှတ်မိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မမလေး”

“အဲဒီဆွဲကြိုးလေးကို မမလေးသာ အရင်မတွေ့ခဲ့ရင်၊ ပြီးတော့ မှတ်မိနေလောက်အောင်ကို မနှစ်သက်ခဲ့ရင် ဒီပြဿနာက ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး

ဖြစ်ပျက်ခဲ့မှာ မဟုတ်ဘူး ဇွဲ”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း လှည့်ဖြားခံရမှုတွင် အမွန်အမည်သာ မက၊ ပလက်တီနမ်ဆွဲကြိုးလေးပါ တရားခံအဖြစ် ဘယ်လို ပတ်သက်နေမှန်း သူ မသိနိုင်တော့ပြီပဲ။

မမလေးကို ခွန်းတုံ့ပြန်စကား မပြောနိုင်လောက်အောင် ပင် သူ့နှုတ်တို့ ဆွဲအခဲ့ရ၏။ မမလေး ဆက်ပြောသည့် စကားတွေ ကြောင့်ပင် သူ့ရင်ထဲမှာ မုန်တိုင်းဆင်ခဲ့ရတော့သည်။

“ဇွဲ အံ့ဩနေတာ မဟုတ်လား . . . မမလေး ပြောပြပါ့မယ်၊ မောင်လေးရဲ့အမျိုးသမီးနဲ့ မမလေး တို့မိသားစု ရန်ကုန်မှာ တွေ့ခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒီအမျိုး သမီးလည်ပင်းမှာ ဆွဲလာတဲ့ ဆွဲကြိုးလေးကို မြင်တာ နဲ့ မမလေး ကြောင်သွားမိတယ်၊ စိတ်ထဲမှာ သင်္ကာ မကင်း ဖြစ်မိပေမယ့် ဒီဇိုင်းတူတာ၊ မဟုတ်လောက် နိုင်ပါဘူးလို့ မနည်းဖြေခဲ့ရတယ် ဇွဲ ဒါပေမဲ့ကွယ် ဇွဲရဲ့ ပွဲရုံဖွင့်ပွဲနေ့မှာ အဲဒီဆွဲကြိုးကိုရော အဲဒီအမျိုးသမီး လေးကိုပါ ထပ်တွေ့လိုက်ရပြန်တော့ အားလုံးဟာ လုံးဝသေချာသွားခဲ့တာပေါ့ ဇွဲ”

“ဘာရယ် . . ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း လက်ထပ်မယ့်

အမျိုးသမီးဟာ ‘အမွန်’ ပဲ . . . ဟုတ်ရဲ့လား”

ဝမ်းနည်းခြင်း ရှက်ကြောက်ခြင်းတို့ ရင်မှာကြီးစိုးလေ၏။

သူ့နှလုံးခုန်သံတို့သည် မူမမှန်ချင်တော့။ လောကကြီးကို ဘယ်လိုနားလည်ပြီး ဘယ်လိုသဘောပေါက်ရမှန်း မသိအောင်ဖြစ် ရ၏။

“ဟုတ်တယ် ဇွဲ ညီလေး လက်ထပ်မယ့်သူရော၊ ကိုကိုကြီးတို့မိသားစုနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ အမျိုးသမီးလေး ဟာ အမွန်လို့ခေါ်တဲ့ ရည်မွန်ဦးတစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေတယ် ဇွဲ”

“ဒီသတင်းကြားရတော့ သားလေးအတွက် စိတ် မကောင်း ဖြစ်ရသလို ဇွဲအတွက်ပါ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်၊ တခြားမိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ရင် သိကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူလေးက . . . မိန်းမလည် တစ်ယောက်ပဲ၊ ဇွဲကိုရော သားလေးကိုပါ မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ရလို့မတွေ့အတွက်ပဲသူလေးက ဇွဲတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို အသုံးချနေတာ ရှင်းနေတာ ပဲ”

“မမလေးတို့ အပိုင်းကတော့ မောင်လေး

ပြန်မလာခင် မောင်လေးနဲ့ကိစ္စ ရှေ့ဆက်မရအောင်
 အပြတ်ပြောဆိုခဲ့ပြီးပြီ၊ ဇွဲ စဉ်းစားပါ။ ဒီအခြေအနေ
 အတိုင်းတော့ အဲဒီမိန်းမလည်လေးကို ဇွဲ ဆက်ပြီး
 မတွယ်ဖက်စေချင်ဘူး၊ လုံးဝမေ့ပစ်လိုက်ပါ။ အဆက်
 ဖြတ်လိုက်ပါ ဇွဲ၊ ဇွဲအပေါ် သစ္စာရှိရှိနဲ့ သေတစ်ပန်
 သက်တစ်ဆုံး ပေါင်းသင်းမယ့် မိန်းကလေးမျိုးကို
 မမလေးတို့ ရအောင်ရှာပေးမယ်၊ သူ့ထက် ရုပ်ရည်
 မသာပေမယ့် အသိုင်းအဝိုင်းရော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရော၊
 အကျင့်စာရိတ္တပါ လုံးဝသာစေရမယ်လို့ မမလေးတို့
 အာမခံတယ် ဇွဲ”

ကံကြမ္မာကတော့ မထင်မှတ်ထားဘဲ သူ့ကို အလူးအလဲ
 တိုက်ခိုက်လေ၏။ အမွန်နှင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ ဒီလောက်ထိ
 သံယောဇဉ်တွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတာကို သူ၊ မသိရိုး မှန်ခဲ့တာ ရှက်ဖို့
 ကောင်းနေ၏။

၅။

သွေးပူပူနှင့်မို့ မမလေးတို့သုံးယောက်ပြောသောစကား
များကို ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်ခဲ့ပေ။ သူဝယ်ပေးဖြစ်ခဲ့သော ပလက်တီနမ်
ဆွဲကြိုးလေးကတော့ တရားခံအဖြစ် ရာဇဝင်တွင်ရစ်ပြီထင်၏။

မမလေးတို့ရှေ့မှာ ပြောခဲ့သော စကားတွေက အမွန်နှင့်
ပတ်သက်ပြီး ခြေလွန်လက်လွန်တွေ များခဲ့၏။ သူ့စကားတွေကို
အကြွင်းမဲ့ယုံပြီး မမလေးတို့မိသားစုက အမွန်ကို မာယာသည် အဖြစ်
စွဲချက်တင်၏။

အမွန်ကို သူ ရင်မဆိုင်ဝံ့ပြီ။

အမွန်နှုတ်မှ ဒီအဖြစ်အပျက်တွေ မှန်ကန်ကြောင်းကို

အင် ပါ ယာ ဓာ ဝေ

ပြောမည့်စကားသံတွေကိုလည်း သူ မကြားဝံ့ပြီ။
 မမလေးတို့ကတော့ အားလုံးကို ရှင်းပြခဲ့ပြီ။
 တစ်ပူပေါ်နှစ်ပူဆင့်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။
 အမွန်ကို ရင်မဆိုင်ရဲပေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ပိုပြီး
 တိကျအောင်တော့ သူသိချင်သေး၏။
 ဒီအကြောင်းတွေကို အသိနိုင်ဆုံးနှင့်သူရင်ဖွင့်နိုင်သောသူ
 ဟူ၍ ထက်ထက်သူတစ်ယောက်သာ ရှိလေ၏။

ထက်ထက်သူတို့ ဆေးကျောင်းကို နှစ်ခေါက်သုံးခေါက်
 လောက်တော့ သူရောက်ဖူးသည်။
 သူရောက်သွားချိန်မှာတော့ ထက်ထက်သူတို့ စာသင်နေ
 တာ မပြီးသေးပေ။ သူလာရှာတာကို ထက်ထက်သူ တွေ့သွား၏။
 ထက်ထက်သူ ထွက်မလာဘဲ ဟိန်းစိုးအောင်က ထွက်တွေ့၏။
 “အစ်ကိုကြီး ထက်ထက်ဆီ လာတာလား”
 “ဟုတ်တယ် ဟိန်းစိုးအောင်၊ သူနဲ့ငါ ပြောစရာ
 စကား နည်းနည်းရှိလို့၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပဲ ငါ

ထိုင်စောင့်နေမယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

ဟိန်းစိုးအောင်ကိုပြောပြီး ဆိုင်မှာပင် သူထိုင်စောင့်နေ၏။

သူ ရုတ်တရက်ရောက်လာသည့်အတွက် တစ်စုံတစ်ရာ အရေးကြီးပြီဆိုတာကို ဟိန်းစိုးအောင် ရိပ်မိသည်။ သူနှင့်ထက်ထက် သူတို့ နှစ်ယောက်ချင်း စကားပြောသည့်နေရာမှာတော့ ဟိန်းစိုး အောင်ကို ရှိမနေစေချင်ပေ။

အတန်းပြီးသွားတော့ သူရှိရာသို့ ဟိန်းစိုးအောင်နှင့်ထက် ထက်သူတို့ နှစ်ယောက် ရောက်လာကြသည်။

ထက်ထက်သူကို အမွန်တို့အိမ်မှာ သွားတွေ့လို့ လွယ်ကူ သော်လည်း အမွန်နှင့် ရင်မဆိုင်ရဲသည်မို့ ကျောင်းမှာ လာတွေ့ ခြင်း ဖြစ်သည်။

“နင်နဲ့ငါ စကားအေးအေးဆေးဆေး ပြောချင် တယ် ညီမလေး၊ သိပ်လည်း အရေးကြီးတယ်”

တွေ့တွေ့ချင်းမှာပင် စိုးရိမ်တကြီးဟန်ဖြင့် သူပြောလိုက် မိသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ ကိုကိုဖွဲ့”

“နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်ချင်းပြောမှဖြစ်မယ် ထက်ထက်၊ ဒီနေရာမှာလည်း ပြောလို့မကောင်းဘူး၊

ဒီတော့ ငါယူလာတဲ့ကားနဲ့ပဲ တစ်နေရာရာကို သွား
ကြတာပေါ့”

“အစ်ကိုကြီး ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် သိချင်
လို့”

အရေးထဲမှာ ဟိန်းစိုးအောင်က တမောင့်။

“တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုကြီးပြောမယ်
ဆိုတဲ့စကားက ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်နေလားလို့ပါ”

ဟိန်းစိုးအောင်က ဘာတွေများ မလုံမလဲဖြစ်နေသည်မသိ။

“မင်းနဲ့ မပတ်သက်ပါဘူး၊ ငါတို့မောင်နှမချင်း
ပြောရမယ့်ကိစ္စပဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ အစ်ကိုကြီး ကြား
ထားတာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ကြိုက်တာ ပြောနိုင်ပါ
တယ်”

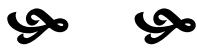
“ဒုက္ခပါပဲ၊ မင်းနဲ့ လုံးဝမပတ်သက်ဘူး၊ အေး
. . . ပတ်သက်နေရင် အခုချိန်လောက်ဆိုရင် မင်းကို
ငါဆွဲထိုးပြီးနေပြီ ဟိန်းစိုးအောင်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ တွေးပူ
နေရတယ်လို့ ထက်ထက် ကိုကိုနဲ့ လိုက်သွားလိုက်ဦး

မယ်နော်”

ဟိန်းစိုးအောင်ကတော့ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ကျန်ရစ်ခဲ့ ရှာသည်။

ထက်ထက်သူကို ဟိန်းစိုးအောင် တကယ်ချစ်တာကိုတော့ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည်သွား၏။

“ဒီရက်ပိုင်းမှာ အမွန်အခြေအနေ ဘာထူးလဲ၊ ဘာဖြစ်သံကြားလဲ၊ နင် အမွန်အတိုင်း ငါ့ကို ပြောပြ စမ်း ထက်ထက်ရာ”

မမလေးတို့မိသားစုနှင့် ရှင်းကြလင်းကြတာကို သူသိထား သည်။

ထက်ထက်သူက တစ်အိမ်တည်းနေသူမို့ သူ့ထက်ပိုပြီး ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိမှာသေချာ၏။

“ပြောရခက်နေတယ် ကိုကိုဖွဲ့ရာ”

“ခက်မနေနဲ့ ထက်ထက်၊ ငါ့ရင်တွေ အရမ်းပူနေ တယ်၊ ငါလည်း သိသင့်သလောက် သိပြီးပြီ၊ ကိုကျော်

“ဇင်ငြိမ်းတို့မိသားစု အမွန်တို့ဆီကို ရောက်လာတယ် မဟုတ်လား”

သူ မသိသေးဘူးထင်သောကြောင့် ထက်ထက်သူ အပြော ရခက်နေ၏။

သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး ထက်ထက်သူ သက်ပြင်းချသည်။

“တကယ့်ကို စိတ်မကောင်းစရာကိစ္စတစ်ခုပဲ ကိုကိုဖွဲ့ ထက်ထက်လည်း သိသိချင်းမှာ ဘာလုပ်ရ မှန်း မသိဘူး၊ ပြဿနာဖြစ်မှ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ မမမွန်တို့အကြောင်းကို ထက်ထက်သိရတာ”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့အမွန်တို့ တကယ်ချစ်ခဲ့ ကြပြီး လက်ထပ်ဖို့ အခြေအနေအထိ ရောက်ခဲ့ကြ တယ်ဆိုတာ ဟုတ်ရဲ့လား”

အလုံးစုံသိသော်လည်း မယုံရဲ့။ ဒီစကားမေးဖို့ အချိန် မဟုတ်တော့မှန်းလည်း သူနားလည်၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုကိုဖွဲ့ ဒီအကြောင်းကိုသိတော့ ကိုကိုဖွဲ့ အရမ်းစိတ်ထိခိုက်သွားတယ် မဟုတ်လား၊ မမမွန်တို့ကလည်း ကိုကိုဖွဲ့ တစ်ခုခုဖြစ်မှာစိုးလို့ဆိုပြီး ဘယ်သူမှမသိအောင် ဖုံးဖုံးဖိဖိ နေခဲ့ကြတာတဲ့လေ။

အခုတော့လည်း မမမွန်တို့ကိစ္စက ပြီးသလောက်ရှိ နေပြီ”

“ကာယကံရှင် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းမှ ပြန်မရောက် လာသေးဘဲ ထက်ထက်၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့ မိဘတွေ ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေက ဘာစကားတွေများ ပြောခဲ့ ကြလို့လဲ”

“တိုက်ဆိုင်တယ်ပဲ ပြောရမလား မသိဘူး ကိုကို ဇွဲ၊ သူတို့တွေ ရောက်လာချိန်မှာ ထက်ထက်ကလည်း အခန်းထဲမှာ ရှိနေတာ၊ သူတို့သားနဲ့ အဆက်ဖြတ်ဖို့ လာပြောတာ၊ ဘာကြောင့်ဆိုတာကိုတော့ မပြောသွား ဘူး၊ မမမွန်ကိုလည်း ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်အသိဆုံး ဖြစ်မှာပဲလို့ပဲ ပြောသွားတယ်၊ ညီမလေး တွက်တာ ကတော့ မမမွန်တို့က ဆင်းရဲတော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ဘက်က သဘောမတူတာမျိုးပဲ နေမှာပေါ့၊ မမမွန် လည်း အဲဒီကိစ္စအတွက် ရက်ပိုင်းလောက်နဲ့ စိတ် ထောင်းကိုယ်ကြေပုံစံမျိုး ဖြစ်နေရတာတယ်”

“ငါ့ကိုရော အမွန်က တွေ့ချင်တယ်လို့ မပြော ဘူးလား ထက်ထက်”

ဘာကိုမျှော်လင့်ရမှန်းမသိဘဲ မေးလိုက်မိသည်။

“မမမွန်က ကိုကိုဖွဲ့နဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ကော၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီးတော့ပါ အားလုံး ရင်ဖွင့်ပါတယ်၊ မမမွန်က ပြောသေးတယ် ကိုကိုဖွဲ့ ဖွဲ့ရဲ့ သံယောဇဉ်ကြီးမှုတွေအပေါ် လျစ်လျူ ရှုခဲ့လို့များ ဒီလိုသောကမျိုးနဲ့ ကြုံရတာလား မသိဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဘာတတ်နိုင်မှလဲ ညီမလေးရယ်၊ ကိုယ်ချစ်သလို ကိုယ်သံယောဇဉ်ကြီးသလိုမှ သူက မတုံ့ပြန်တာပဲ”

“ညီမလေးတော့ ကိုကိုဖွဲ့ကို တကယ်ပဲ လေးစားသွားတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမလေး”

“မမမွန်ရော ညီမလေးပါ ထင်ထားခဲ့ကြတာ၊ အခုကိစ္စက သူတို့တွေ မပြေမလည်ဖြစ်ကြလို့ ကိုကိုဖွဲ့ ဘာသာ သိသွားတာ၊ ဘယ်လိုကြောင့်ပဲ ကိုကိုဖွဲ့ သိသိ၊ အရမ်းပေါက်ကွဲထွက်မှာပဲလို့ ထင်နေကြတာလေ”

“ငါရင်ဖွင့်ပြလိုက်ချင်တယ် ညီမလေး၊ အပြင်

ပန်းမှာ တည်ငြိမ်လှပြီလို့ နင်ထင်နေပေမယ့် ငါ့ရင်ထဲ မှာ ကမ္ဘာပျက်နေရပြီ ညီမလေး”

“ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် ကိုကိုဖွဲ့ရာ၊ အချစ်ဆိုတာ သူချစ်လည်း မကောင်းဘူး၊ ကိုယ်ချစ်လည်း မကောင်း ဘူး၊ နှစ်ယောက်စလုံးက နှစ်နှစ်ကာကာနဲ့ မြတ်နိုးကြ မှ ကောင်းတာ၊ တစ်ခုတော့ မျှော်လင့်လို့ရတာပေါ့ ကိုကိုဖွဲ့ရာ”

အမွန်ကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရသလို သူ့ကြောင့်ပင် အမွန် နှင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ ပြဿနာတွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေရ၏။

ဒါတွေကိုတော့ ထက်ထက်သူ သိအောင် သူ မပြောပြဖြစ် ပေ။

“ဘာမျှော်လင့်စရာ ရှိလို့လဲ ညီမလေး”

“အခုပြဿနာဖြစ်တာက တော်တော်ကြီးမား တယ်၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက တုန် နေအောင် ချစ်တာ၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကလည်း သွေး ထိုးတာနားယောင်ပြီး တွေဝေသွားရင် တွေဝေသွား နိုင်တယ်၊ အဲဒီအခါမျိုးမှာ မမမွန်အနားမှာ ကိုကိုဖွဲ့ တစ်ယောက်ပဲ သံယောဇဉ်ကြီးကြီးနဲ့ အနီးကပ်ရှိ

နေတာ မဟုတ်လား”

ထက်ထက်သူကတော့ မိန်းမတွက် တွက်ခြင်းလား၊ သဘာဝကျစွာ တွက်ပြနေခြင်းလား . . . ဟု မဝေခွဲချင်တော့ပေ။

“နင့်ကို ငါပြောမယ်၊ နင့်ကို လာတွေ့ပြီး နင်နဲ့ စကားပြောဖြစ်တာတွေကို အမွန် မသိပါစေနဲ့ဦး၊ ငါ အမွန်နဲ့လူချင်းတွေ့နိုင်ဖို့ ကြိုးစားမယ်၊ အခုကိစ္စက သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့လေးနဲ့ အရမ်းရှုပ်ထွေးနေတာ ညီမလေး၊ တစ်နေ့ကျရင်တော့ အားလုံးကို ညီမလေး သဘောပေါက်သွားမှာပါ”

“ကိုကိုဖွဲ့ မပြောနဲ့ဆို မမမွန်ကို ထက်ထက် မပြောပါဘူး၊ ကိုကိုဖွဲ့လည်း အရမ်းစိတ်ညစ်ပြီး ပေါက်ကရတွေ လျှောက်မလုပ်နဲ့ဦးနော်”

ညီမဖြစ်သူကတော့ သူ့ကို စိုးရိမ်နေ၏။

အမွန်ကို ရိုးရိုးတန်းတန်း စွန့်လွှတ်လိုက်ရခြင်းတော့ မဟုတ်။ ရာဇဝင်မှာ အမည်းစက်တင်ကျန်ရစ်ခြင်းမျိုးနှင့် စွန့်လွှတ်လိုက်ရခြင်းပဲလေ။

၆။

သူမွေးသော မီးတစ်စကတော့ အားလုံးကိုယ်စီ ရင်ကို
လောင်ကျွမ်းလေပြီ။ မရည်ရွယ်ခဲ့ပေမယ့် အမွန်နှင့်ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း
တို့ ချစ်ခြင်းကို တမင်ကွေ့ကွင်းအောင် လုပ်ခဲ့မိပြီ။

နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ရောက်နေသော ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကတော့
ဘာမှမသိရှာသေးပေ။

အမွန်အရိပ်အခြည်ကို သိလိုသောကြောင့်ပင် လိပ်ပြာ
မလုံစွာဖြင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ခဲ့၏။

“ဖွဲ့တစ်ယောက် ရောက်လာတယ် သမီးရေ”

“အမွန်တစ်ယောက်ရော နေကောင်းရဲ့လား

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

ဒေါ်ဒေါ်”

အားလုံးကို မသိသလိုမျိုးဖြင့် မေးလိုက်မိသည်။

သူ့အမေးစကားကြောင့် ဝမ်းသာနေရာမှ ဒေါ်ဒေါ် မျက်နှာ သောကသင့်သွားသည်။

“အေးကွယ် . . . တနုံးနုံး တခွေခွေနဲ့၊ အစား ကောင်းကောင်း မစားသလို အအိပ်လည်း မမှန်ချင်ဘူး”

ဒေါ်ဒေါ်ပြောလိုက်သော စကားတွေကိုတော့ အမွန် ပီပီ သသကြီး ကြားမည်လေ။

အမွန်မျက်နှာလေးသည် ဝေဒနာဖိစီးမှုကြောင့် ချောင်ကျနေလေ၏။

“မေမေကလည်း ဇွဲရောက်တုန်းရောက်ခိုက်မှာ ဘာတွေပြောမှန်း မသိပါဘူး၊ အမွန်နေကောင်းပါတယ် ဇွဲ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဇွဲကိုတွေ့လိုက်တော့ အား ရှိသွားသလိုပဲ”

အမွန်စကားတွေကြောင့်ပင် ရင်နာရလေသည်။ သိပ်သိတာပေါ့ အမွန်ရယ်။ အားလုံးကို ဇွဲ သိနေပါတယ် . . . ဟု ရင်ထဲမှာတော့ အော်ဟစ်ပြီး ပြောနေမိ၏။

“ညီမလေးရော အမွန်”

“ဟိန်းစိုးအောင် လာခေါ်လို့ အပြင်ခဏ လိုက်
သွားတယ် ဇွဲ ဒီနားဟိုနား တစ်ခုခုသွားစားကြတာပါ
ဇွဲ သူတို့ လွတ်လပ်ပါစေဆိုပြီး အမွန် မလိုက်သွား
တာပါ”

အမွန်၏ နုံးခွေနေသောသဏ္ဍာန်လေးကြောင့် သူရင်မချို။
အမွန်ရင်မှာ ဝေဒနာဖြစ်အောင် သောကဖိစီးမှုတွေရအောင် သူပြု
မိသလို ဖြစ်နေ၏။

“မင်းသူငယ်ချင်းကို ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်မှာ
အပြင်လေး ဘာလေး ခေါ်ထုတ်သွားစမ်းပါကွယ်၊
ကြာရင် လူမမာကြီးလုံးလုံး ဖြစ်နေပါ့မယ်”

“မေမေကလည်း ပြောလေဆိုးလေပါလား”

“ဟုတ်တယ် အမွန် . . . အမွန် အခုချက်ချင်း
အဝတ်လဲပြီး ပြင်လိုက်ဆင်လိုက်၊ ဇွဲနဲ့ အပြင်သွားရ
အောင်၊ ဇွဲလည်း အလုပ်တွေပိပြီး မပျော်ဘူးဖြစ်နေ
တာ၊ ဇွဲတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လျှောက်
သွားကြအောင်နော်”

“ဒါဆိုရင် ဇွဲ ခဏလေးစောင့်”

သူ့စကားကြောင့်ပင် အမွန် ရုတ်တရက် လန်းသွားသလို
မျိုး တွေလိုက်ရ၏။

ထားခဲ့၊ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော သံယောဇဉ်တွေကိုတော့ အမွန်
အသိအမှတ်ပြုသည်ပဲ။

“လူတစ်ယောက်ဟာ လူ့ဘဝကို ရောက်လာ
ကတည်းက ဒုက္ခတွေနဲ့ စတင်ခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့လေ
ဘာမှမသိသေးတဲ့အရွယ်၊ စိတ်သွားတိုင်းကိုယ်ပါနိုင်
ခဲ့တဲ့ အချိန်လေးတွေကိုတော့ နှမြောတယ်၊ တမ်းတမိ
တာ အမှန်ပဲဇွဲ”

အမွန်စကားတွေက ဘာကိုရည်ရွယ်သည်ဆိုတာကို သိ
သည်။ သောကတရားကြောင့် သံဝေဂစကားတွေ ပြောနေတာကို
လည်း သူနားလည်၏။

“ဒါပေါ့ အမွန်၊ တစ်နေ့တစ်ရက် ကြီးလာတာနဲ့
အမျှ ဒုက္ခဆိုတဲ့ အရာတွေကိုရော၊ သေခြင်းတရား
ဆိုတဲ့ မလွဲရှောင်နိုင်တဲ့ အရာကိုပါ တွေ့လိုက်မေ့ထား

လိုက်နဲ့ပဲ ဆက်ပြီးလမ်းလျှောက်နေရတာပါပဲ အမွန်၊
စိတ်ညစ်စရာ၊ ကြေကွဲစရာတွေသာ မရှိခဲ့ရင် လူဆိုတဲ့
တန်ဖိုးကလည်း ကမ္ဘာ့ရာဇဝင်မှာ ဘယ်ကျန်ခဲ့ပါ့မလဲ
အမွန်ရာ”

“ငွေစကားတွေက တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ ပိုပိုပြီး
ရင့်ကျက်လာသလို၊ လူကြီးလည်း ဆန်တတ်နေပြီပဲ၊
အမွန်ကတော့ အခုမှ စိတ်နုကိုယ်နုနဲ့ ဒုက္ခတရားကို
မေ့လျော့ထားချင်သလို ဖြစ်နေပြီ ငွေ”

ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းရမည့်အရေးဒုက္ခလောက် ကြီးမားတာ
ရှိပါဦးမလား အမွန်ရယ် . . . ဟု ကိုယ်ချင်းစာစိတ်ဖြင့် ရင်ထဲမှာ
တီးတိုးပြောမိသည်။

“ငွေစိတ်တွေ ငွေအသိတွေ ရင့်ကျက်လာအောင်
ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေရောက်လာအောင် လုပ်ပေးခဲ့
တာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းပဲလေ၊ သူ့ကျေးဇူးတွေကတော့
ပြောလို့ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ အမွန် ကိုကျော်ဇင်
ငြိမ်းတောင် ပြန်ရောက်လာတော့မှာ မဟုတ်လား”

နဂိုကတည်းက ဟန်ဆောင်နေရသော အမွန်သည် သူ့
စကားကြောင့်ပင် မျက်နှာပျက်ချင်နေ၏။

“ဟုတ်တယ်”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း သွားတုန်းကလည်း လေယာဉ်ကွင်းကို လိုက်မပို့ဖြစ်ဘူး၊ ပြန်ရောက်လာရင်လည်း အလုပ်တွေရှုပ်နေတာနဲ့ သွားကြိုဖြစ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အသွားတုန်းက လေယာဉ်ကွင်းကို အမွန်လိုက်ပို့ဖြစ်သေးလား”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့မိသားစုနှင့်ရောပြီး ဆရာကိုခင်ဝင်း နှင့် လေဆိပ်လိုက်ပို့ဖြစ်ကြောင်းကို သူ သိထား၏။

“ဆရာကိုခင်ဝင်း အဖော်ရှိတာနဲ့ လိုက်ပို့ဖြစ်တယ် ဇွဲ”

“ဒါဆိုရင် မမလေးတို့နဲ့ ပွဲရုံဖွင့်ပွဲမှာ ပထမဆုံး ဆုံဖြစ်ကြတာ မဟုတ်ဘူးပေါ့၊ ဇွဲကတော့ အမွန်တို့ချင်း မသိကြဘူးလို့ပဲ အောက်မေ့နေမိတာ”

သူ့ဘက်က စကားကြောင်းပေးသော်လည်း အမွန်နဲ့ဆီက အသံထွက်မလာပေ။

ပြောလိုက်စမ်းပါ အမွန်ရယ်။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ ချစ်သူတွေဖြစ်ခဲ့ကြတာပါလို့ ပြောလိုက်စမ်းပါတော့။

ပတ်ဝန်းကျင်ကတော့ ဆောင်းနှောင်းရာသီ။ ညနေ၏

လေပြေတို့သည် စိုစွတ်မှုမပြယ်ချင်သေး။ နှစ်ယောက်စလုံး၏ ရင်လှေမှာတော့ မီးတောက်တွေဖြင့် ပူလောင်နေကြသည်ပဲ။

“မမလေးတို့ ကိုကိုကြီးတို့နဲ့ ဆက်ဆံရတာ အရမ်းအောက်ကျိုခံခဲ့ရတာများ . . . ဇွဲ သူတို့တွေနဲ့ အဆင်ပြေအောင် ဇွဲ ပေါင်းသင်းတတ်တာကိုတော့ အမွန် ချီးကျူးတယ်”

အမွန်စကား အတိမ်အနက်ကို ချက်ချင်းနားလည်လိုက်သည်။

သူ့ပယောဂတွေကို အမွန် မသိသေးသောကြောင့် မမလေးတို့အပေါ် အမွန် နားလည်မှုလွဲနေခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ အမွန် . . . မမလေးတို့ ကိုကိုကြီးတို့က အမွန်မျက်စိထဲမှာ အရမ်းမောက်မာနေလို့လား”

“အဲဒီလိုပဲ ပြောရလိမ့်မယ် ဇွဲ၊ ကိုကျော်ဇင် ငြိမ်းနဲ့ ဆက်ဆံရင်းနှီးခဲ့တာ အေးချမ်းသလောက် သူ့အသိုင်းအဝိုင်းကလူတွေကလည်း သူ့လိုပဲ နေမှာပဲ

လို့ လွယ်လွယ်တွေးခဲ့တယ်။ တကယ်တမ်းမှာတော့ အမွန် သူတို့ကို အရှုံးပေးလိုက်ရတယ်။ ဒီကိစ္စတွေကို ဇွဲ သိပြီးသားဖြစ်မှာပါ။ ဘာဖြစ်လို့ အမွန်ကို ဖွင့်မမေး တာလဲ ဇွဲ”

“မမေးရက်လို့ အမွန်၊ အရှင်းဆုံးပြောရရင် ဒီပြင်လူတွေ ပြောတာဆိုတာထက် အမွန်ကိုယ်တိုင် ပြောမှာကို အရမ်းကြောက် ခဲ့မိလို့ပဲ”

“အမွန်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ ဇွဲရယ်၊ သူ့ကို ချစ်ခဲ့မိလို့ အမွန် နောင်တမရပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အမွန်အနားမှာ ဇွဲရှိနေပါလျက် သူ့ကို ချစ်မိသွားတာကတော့ အမွန် မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်”

မကြားရက်ဘူးဆိုပေမယ့် ကြားနေရသည်။ အမွန် စိတ်ဆင်းရဲသလို သူလည်း စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ သူနှင့်အမွန်တို့နှစ်ဦး ကြားမှ သံယောဇဉ်တို့သည် တစ်ဘဝစာအတွက် ဘာမှဖေးမကူညီ နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပေ။

“ပြီးခဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြပြီပဲ အမွန်ရယ်”

“မပြီးသေးဘူး ဇွဲ၊ အမွန်မှာ ဇွဲနဲ့ပတ်သက်ပြီး စကားကြွေးတစ်ခု ကျန်နေသေးတယ်၊ ဒီပြဿနာဖြစ်

ရင်လည်း ပြောရမှာပဲ၊ မဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ပြောရမယ့် စကားကြွေးလေ ဇွဲ”

သူ့ရင်ကို လှုပ်ခတ်နိုင်စွမ်းသောအသံ။ အတိတ်က အဖြစ်တွေကိုတော့ သူမေ့ထားချင်၏။ အကြွေး . . . ဟု သူ မသတ်မှတ်ချင်ပေ။

“အကြွေးဆိုတာ ပေးလိုက်ရတဲ့သူက သတ်မှတ်ရမှာပါ။ ယူတဲ့သူက သတ်မှတ်လို့မရဘူး၊ ဇွဲက အကြွေးလို့ မသတ်မှတ်ရင် အမွန်က ပေးစရာမလိုတော့ဘူးလေ၊ စကားကို စကားနဲ့ပဲ ချေပါတယ် အမွန်”

“မရဘူး ဇွဲ၊ အားလုံးက လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ပြောခဲ့ဖြစ်ခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောပါမယ်ဆိုတဲ့ စကားကို ဘယ်အခြေအနေမှာဖြစ်ဖြစ် ပြောလိုက်ရမှ အမွန် ကျေနပ်နိုင်မယ် ဇွဲ၊ ဒါမှလည်း ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ်လုံမယ်၊ ဘာတစ်ခုမှ ဇွဲအပေါ် အမွန်မညာခဲ့ဘူး၊ ဖုံးကွယ်မှု ခဏလေး လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာလည်း ဇွဲအတွက်ပါ”

ဒီအခြေအနေရောက်ခဲ့ပြီးမှတော့ အမွန်ပြောမည့်စကားတို့ကို သူမကြားချင်တော့ပေ။ အမွန်က ဇွတ်ပြောချင်နေတော့

နာခံခက်စွာဖြင့် ကြားရတော့မည်ပဲ။

“အမွန်ပြောချင်နေမှတော့ ပြောပေါ့ အမွန်ရယ်”

“ပြောမယ် ဇွဲ၊ ဇွဲတောင်းခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြေကို အဲဒီအချိန်က အမွန် မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဇွဲ အမွန်စိတ်ကိုတော့ ဇွဲသိမှာပါ။ အမွန် သံယောဇဉ်ပဲ ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဇွဲကို ချစ်လို့မရဘူးဆိုတာကို အမြဲပြောခဲ့တယ်၊ ဇွဲက ထင်မယ်၊ အဲဒီအခြေအနေတုန်းက ဆိုးခဲ့ မိုက်ခဲ့လွန်းလို့ရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အားကိုးချင်လောက်အောင် ဇွဲမှာ ဘာတစ်ခုမှ အခြေအနေမရှိသေးတာရယ်ကြောင့်လို့ ထင်မှာပဲ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ဇွဲကြိုးစားပါ။ ဇွဲဘဝမှာ အရင်တုန်းက အခြေအနေနဲ့ မတူဘဲ လူတစ်လုံး သူတစ်လုံးဖြစ်အောင်ကြိုးစား၊ အဲဒီအနေအထားရောက်မှ အမွန်ရဲ့အဖြေကို ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့မိတယ်၊ အချစ်ဆိုတာ ဆိုးတာပေတာ မိုက်တာနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာနဲ့လည်း မဆိုင်ဘူး၊ အမွန်ပြောမယ်၊ ဟိုတုန်းကလည်း ဇွဲကို သံယောဇဉ်ရှိတာကလွဲပြီး ချစ်သူတစ်ယောက်

အင် ပါ ယာ စာ ပေ

အဖြစ် အမွန် စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဘူး၊ အခုအခြေအနေ
မှာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့ အသိုင်းအဝိုင်းနဲ့ ပြဿနာ
ဖြစ်လို့ ပိုတောင်မှ ပြောလို့ကောင်းသေးတယ် ဇွဲ၊ အခု
ရော နောက်နောင်ကာလတွေမှာရော ဇွဲကို သံယော
ဇဉ်ရှိရုံကလွဲပြီး အမွန် ချစ်လာနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

အမွန်စကားတွေကြောင့်ပင် သူ့မျက်ဝန်း၏အကြည့်တို့
ဝေဝါးလာ၏။

ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့်ပင် မျက်ရည်တို့ ဝေဝဲခဲ့သည်လား။

အမွန်ကတော့ ပြောချင်တာတွေ ပြောလိုက်ရလို့ ပေါ့ပါး
သွားသည် ထင်၏။

အမွန်မမြင်အောင် မျက်ရည်တို့ကို သုတ်ဖယ်ပစ်လိုက်ရ
သည်လေ။

၇။

အမွန်ကတော့ သူနှင့်ပတ်သက်ခဲ့သော စကားကြွေးကို မကျေကျေအောင် ဆပ်ပြခဲ့သည်။ သံယောဇဉ်ချင်းနီးကြရုံမျှဖြင့် သာ ဒီဘဝမှာ နေခွင့်ပေးခဲ့သည်ပဲ။ အမွန်နှင့်သူသည် ရင်ချင်း နားလည်ပြီး ဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြဖို့ လမ်းမမြင် ကမ်း မမြင်။

သူ့အတွက်ကတော့ အကြွေးတွေ မဆပ်နိုင်သေး။ အမွန် အပေါ်မှာသော်လည်းကောင်း၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းပေါ်မှာသော်လည်း ကောင်း အကြွေးတွေ တင်ရစ်ပြီ။

“ဆရာ . . . ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်နေ

အင် ပါ ယာ ဓာ ပေ

တယ်”

ပွဲရုံ၏ကိုယ်ပိုင်အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာပင် စိတ်ညစ်ညစ် နှင့် ဝင်ခွေဖြစ်သည်။

သူ့အလုပ်သမားလေးက အလိုက်မသိစွာဖြင့် လာပြီး နှောင့်ယှက်၏။

“အပြင်သွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ ကောင်းကောင်းနေမကောင်းချင်တာနဲ့ မှေးနေတာ သိရဲ့သားနဲ့”

အလိုက်မသိရကောင်းလားဆိုပြီး ကောင်လေးကို ငေါက်ငမ်းပစ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း ဆရာမရှိဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်ရမလား”

“မင်းကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပေးတာကို သိနေမှတော့ ငါ ထွက်တွေ့ရမှာပေါ့၊ နေ . . နေ . . သူ့ကို ခဏစောင့်ခိုင်းလိုက်၊ မျက်နှာသစ်ပြီး ငါထွက်လာခဲ့မယ်”

အလုပ်သမားကောင်လေးကတော့ နားမလည်စွာဖြင့် ခေါင်းကုတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဒီရက်ပိုင်းမှာတော့ စိတ်တွေ

ညည်းညူသောကြောင့် အလုပ်တွေကို ဒီအတိုင်း ပစ်ထားဖြစ်သည်။

“ဟာ . . . ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းပါလား”

အရောင်းအဝယ်ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်သူ၊ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်သောသူပဲဖြစ်မှာ . . . ဟု ထင်ထားခဲ့သည်။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို တွေ့လိုက်ရတော့ အံ့ဩသွားသည်။ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတောင် ပြန်ရောက်နေပြီပဲ။

သူကလည်း ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို တွေ့ချင်နေ၏။

“ဇွဲ . . . အလုပ်ရော အားရဲ့လား”

“အားပါတယ် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ အခုတောင် အခန်းထဲဝင်ပြီး အိပ်နေတာ၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းမှန်း မသိလို့ လာခေါ်ရမလားလို့ ဆူလွတ်လိုက်သေးတယ်၊ ဘယ်နေ့က ပြန်ရောက်တာလဲ”

“မနေ့က ပြန်ရောက်တာပဲ ဇွဲ”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မေးချင်စရာတွေ ရှိနေမှန်း သူ အကဲခတ်မိသည်။

သူ့ဆီကို အားချင်းလာတွေ့သည့်အတွက် ကိစ္စအားလုံးကို သိပြီးလောက်ပြီ . . . ဟု ယူဆမိသည်။

“ဒါဆိုလည်း ဇွဲတို့ အေးအေးဆေးဆေးရှိမယ့်

တစ်နေရာရာကို သွားပြီး စကားပြောကြတာပေါ့”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း မတောင်းဆိုခင်မှာပင် ဦးအောင် သူ ပြောလိုက်ရသည်။ ပွဲရုံမှာဆိုရင် အလုပ်သမားတွေ၊ အရောင်း အဝယ်ကိစ္စတွေနှင့် လွတ်လပ်မှုရုံမှာ မဟုတ်ပေ။

“အဲဒါကောင်းတယ် ဇွဲ၊ အခုအခြေအနေမှာ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် မခြွင်းမချန်စတမ်း ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ဆွေးနွေးမှ ဖြစ်တော့မယ်”

အမွန်နှင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအသိုင်းအဝိုင်းတို့ ဖြစ်ကြသည့် ပြဿနာအရင်းမြစ်ကိုတော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ရိပ်စားမိသည် ထင်၏။

အမွန်နှင့်ပတ်သက်သော စွပ်စွဲချက်များကို မမလေးတို့က ပြောကြမှာသေချာ၏။

လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ငြိမ်သက်နေ၏။ ဆိုင်သို့ရောက်ပြီး စားပွဲမှာ ထိုင်ကြသည့်တိုင် ငြိမ်သက် နေဆဲ။ အဖြစ်အပျက်များနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း စကား

စပြောဖို့ ခက်နေပုံရသည်။

“ဖွဲ့ဆီမလာခင် အမွန်နဲ့ရော တွေ့ပြီးခဲ့ပြီလား
ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း”

သူဝင်ရှုပ်သောဇာတ်လမ်းတွေကြောင့်ပင် အမွန်နဲ့ခမျာ
သူတစ်ပါး၏ စွပ်စွဲမှုနှင့် အကုသိုလ်ဆိုး ဝင်ခဲ့၏။

“အခုအခြေအနေမှာ တွေ့လို့မဖြစ်ဘူး ဖွဲ့ ကိုယ်
ပြန်ရောက်တဲ့နေ့ လေဆိပ်မှာ အမွန်ကို မတွေ့ရ
ကတည်းက တစ်ခုခုပဲဆိုတာကို သိလိုက်ရတယ်၊
မေမေတို့ မမလေးတို့ ဝိုင်းပြောကြတဲ့စကားကို ကြား
ရတော့ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွား
တယ် ဖွဲ့၊ အခုချိန်မှာ ကိုယ် အလုပ်သင့်ဆုံးက ဖွဲ့နဲ့
အရင်တွေဖို့ပဲလို့ ယူဆမိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ဖွဲ့နဲ့
အရင်ဆုံး လာတွေ့ရတာ”

ရှင်းရှင်းလေးနှင့်ရှုပ်ထွေးခဲ့သော ဇာတ်လမ်းမှာတော့
အမွန်အတွက် ဝယ်ပေးဖြစ်ခဲ့သော ဆွဲကြိုးလေးက အဓိက ဇာတ်
ဆောင်ဖြစ်နေ၏။

“အခုလိုဖြစ်ကြပျက်ကြတာတွေအတွက် ဖွဲ့မှာ
တာဝန်အရှိဆုံးဆိုတာကို ဝန်ခံပါတယ်၊ တစ်ခုတော့

ရှိတယ်နော်၊ ဇွဲက အားလုံးကို သိသိကြီးနဲ့ ပျက်ရာပျက် စီးကြောင်း မှားယွင်းခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဇွဲ ပြော လိုက်တဲ့ စကားအဓိပ္ပာယ်ကိုတော့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း နားလည်လိမ့်မယ် ထင်တယ်”

မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ရင်ဆိုင်နေရသောသူသည် အခြား သူမဟုတ်။ သူ့အရမ်းချစ်ခဲ့ရသော အမွန်၏ ချစ်ရသူ။ ပြီးတော့ သူ တဖွဖွပြောခဲ့သော သူ့ကျေးဇူးရှင်တစ်ဦး။

“ဟုတ်ပါတယ် ဇွဲ၊ ကိုယ်နဲ့ အမွန်တို့ ချစ်သူတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့နောက်ပိုင်းမှာရော၊ မဖြစ်ခင် ရှေ့ပိုင်းမှာပါ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ဆက်ဆံရေးကို မရိုးသားစွာနဲ့ပဲ ဖုံးဖိထားခဲ့ကြပါတယ်၊ အဲဒါကိုက ကိုယ်တို့ရဲ့အမှား တွေပဲ၊ ဒါကလည်း ကိုယ်တို့အကြောင်းကို ဇွဲ သိသွား ပြီး၊ ဇွဲ မျှော်လင့်ချက်တွေ ဇွဲရဲ့အိပ်မက်တွေ အကြောင်း မဲ့ ပျက်စီးသွားမှာ ကြောက်လို့ပါပဲ”

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းတို့အခြေအနေကို ဇွဲ မသုံး သပ်နိုင်ခဲ့မိဘူး၊ ထင်လည်း မထင်ဘူး၊ အမွန်ကိုယ်တိုင် က ဇွဲအပေါ်မှာပဲ သံယောဇဉ်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး တစ်နေ့မှာတော့ ချစ်သူတွေဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဇွဲ

မျှော်လင့်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါကြောင့်ပဲ ကိုကိုကြီးတို့ အားလုံးကို ဇွဲမှာ လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးရှိ ကြောင်းကို ပြောဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဒါကလည်း ဇွဲက လီဆယ် ပြီး လုပ်ကြံပြောခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အမွန်နဲ့ ခင်ရာမင်ရာကနေ ကိုယ့်စိတ်တွေ မရိုးသားခဲ့တာ၊ ပြီးတော့ ဇွဲအပေါ် မပွင့်လင်းခဲ့တာ တွေအတွက် ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်ဇွဲ၊ ဇွဲ ခွင့် မလွှတ်ရင်လည်း ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘာမှ အပြစ်မရှိတဲ့ ရိုးသားတဲ့ အမွန်အပေါ်မှာ ကိုယ့်အသိုင်းအဝိုင်းက အထင်မြင်လွဲရုံမကဘူး၊ စော်ကားမော်ကားတဲ့ အပြု အမူတွေလည်း ပြုခဲ့ကြပြီးပြီ၊ အမွန်ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာ ကို ထိခိုက်တဲ့အတွက်တော့ ဇွဲ ဖြေရှင်းပေးသင့်တယ် လို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းစကားကြောင့်ပင် ရင်ထဲမှာမကောင်း။ အခြေအနေအားလုံးကတော့ အမွန်အပေါ် သူ တာဝန်မကင်းရာ ဖြစ်နေ၏။

“နေပါဦး ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၊ မမလေးတို့ ကြီးမေ တို့ ပြောကြဆိုကြတဲ့ စကားတွေကို ဘာမှဖြေရှင်းချက်

မထုတ်ဘဲ ခေါင်းငုံ့ နာခံတာပဲလား၊ အမွန်ဘက်ကနေ ခုခံကာကွယ်ပြီး ဘာမှမပြောခဲ့ဘူးလား”

“ပြောလို့ရော ဘာထူးမှာလဲ၊ မေမေတို့အားလုံး က ကိုယ်နဲ့ ဇွဲတို့အတွက် အမွန်ကို မိန်းမလည်ကြီး လုံးလုံးဖြစ်အောင် ယုံကြည်နေကြတာပဲ၊ မေမေတို့ စွပ်စွဲချက်တွေကို ဇွဲကိုယ်တိုင်မှ မဖြေရှင်းပြခဲ့ဘဲ ကိုယ် ဖြေရှင်းပြလို့ ဘယ်အရာထင်ပါ့မလဲ”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကိုယ်တောင်းပန်ပါတယ် ဇွဲ၊ ဇွဲရင်ထဲကနေ အမွန်ကို ဆွဲထုတ်မိတဲ့အတွက် ကိုယ့်မှာ အပြစ်ရှိပါတယ်၊ ဇွဲ ကြိုက်သလို အပြစ်ပေးပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဇွဲရယ် . . . အမွန်ကိုတော့ မိန်းမလည်တစ်ယောက်၊ သစ္စာမထား မျက်နှာများတဲ့ ကိုယ်ကျင့်သိက္ခာမဲ့တဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့တော့ သမိုင်းမတွင်ရစ်ပါစေနဲ့ဇွဲ”

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း၏စကားတွေကတော့ နည်းနည်းလေး အစွန်းရောက်ချင်လာ၏။ တခြားသူတစ်ယောက်ယောက်သာဆိုရင်တော့ သူ့ဒေါသနှင့်သူ့လက်တို့က သွေးစွာဖြစ်မှာ သေချာသည်။

ထောက်ထားအပ်သော ကျေးဇူးတွေကြောင့်ပင် စကား
အရာဖြင့်သာ လက်တုံ့ပြန်ဖြစ်သည်။

“ဘာလဲ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း . . . ဇွဲက ကိုကျော်
ဇင်ငြိမ်းတို့အကြောင်းကို သိသွားပြီး မစားရတဲ့အမဲကို
သဲနဲ့ပစ်သလိုမျိုး၊ ချော်လဲရောထိုင်လုပ်ပြီး ကိုကျော်ဇင်
ငြိမ်းတို့ကို ပြဿနာမပေါ်ပေါ်အောင် လုပ်ခဲ့တယ်လို့
စွပ်စွဲလိုက်တာလား၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းလည်း စဉ်းစား
ကြည့်ပါ။ ပြဿနာဖြစ်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် ဇွဲလုပ်တာ
တွေဟာ ရိုးသားစွာ မှားယွင်းခဲ့တာတွေချည်းပဲ။ မမ
ကြီးတို့ ကြီးမေတို့ လာပြောကြဆိုကြမှ ကိုကျော်ဇင်
ငြိမ်းတို့နှစ်ယောက်အကြောင်းကို သိရတာ၊ အဲဒီအချိန်
မှာလည်း သူတို့ဘာသာသူတို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အမွန်ဆိုကို
သွားပြီး ပြောပြီးဆိုပြီးနေပြီ။ မထင်ထားတဲ့ကိစ္စကို
ရုတ်တရက်ကြီး ကြားရ၊ ကြုံရလိုက်တာဆိုတော့ ဇွဲမှာ
တွေးတောနိုင်စွမ်း မရှိတော့ဘူး၊ ဇွဲနေရာကနေ ဝင်ပြီး
ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပါဦး”

အမွန်ဆိုတော့ မိန်းမလည်အဖြစ် လူတွေ သတ်မှတ်ပြီ
လား။ ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ အရမ်းမိုက်မဲရာကျသွားမည်။ အမွန်

သာ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းလို အကြောင်းစုံသိခဲ့ရင်တော့ သူ့အပေါ် အသက်ရှင်စရာမကောင်းတော့ပေ။

“ကိုယ်ထပ်ပြီး တောင်းပန်ပါတယ် ဇွဲ၊ အမွန်ကို အခုချိန်ထိ ကိုယ်မတွေ့ရဲဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အမွန်ကို တွေတာနဲ့ ဇွဲနဲ့ပတ်သက်တာတွေကို ကိုယ် ပြောမိဆိုမိမှာပဲ၊ အမွန်ကို မတွေ့တော့နဲ့ဆို ကိုယ် မတွေ့ဘဲ နေပေးပါ့မယ်၊ အခုအခြေအနေအတိုင်း ပဲ ကိုယ်နောက်ဆုတ်ပေးဆို နောက်ဆုတ်ပေးပါ့မယ် ဇွဲ၊ ဇွဲကိုလည်း အမွန်က အပြစ်မမြင်စေချင်ဘူး၊ ပြီးတော့လည်း အမွန်အပေါ်မှာလည်း ကိုယ့်အသိုင်း အဝိုင်းက မတရားစွပ်စွဲတာကို မခံစေချင်ဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့ တဲ့ကိစ္စအဝဝတွေအားလုံးကို ဇွဲကပဲ ကိုယ့်အသိုင်း အဝိုင်းက လူတွေသိအောင် ရှင်းပြပေးပါ”

“ကောင်းပြီ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း . . . ကိုကျော် ဇင်ငြိမ်းနဲ့ ဇွဲ ဆက်ဆွေးနွေးစရာ မလိုတော့ဘူး၊ အခုချက်ချင်းပဲ ဇွဲရှေ့ကနေ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း အမြန် ထွက်သွားပေးပါ၊ ဇွဲ ဘာလုပ်ရမယ်၊ ဘာလုပ်သင့် တယ်ဆိုတာကို ဇွဲဘာသာဇွဲ ဆုံးဖြတ်ပါ့မယ်”

သူ့အသားတွေက ဒေါသကြောင့် မဟုတ်ဘဲ ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် တဆတ်ဆတ်တုန်ယင်နေ၏။

သူ့ ကိုယ်အမူအရာ၊ နှုတ်အမူအရာတွေ ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသောကြောင့်ပင် သူ့ရှေ့မှ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ထွက်သွားလေ၏။

၈၂

ထက်ထက်သူတို့ စာသင်ကျောင်းသို့ သူရောက်သွားရပြန်
၏။ ဒီတစ်ခါမှာတော့ သူ့မှာ ကားပါမလာ။ သူနှင့်အတူ ခရီးဆောင်
အိတ်တစ်လုံးသာ ပါလာ၏။

“ကားမပါလာဘူးလား ကိုကိုဖွဲ့”

“မပါလာဘူး ညီမလေး”

သူတို့မောင်နှမနှစ်ယောက် ပြောကြဆိုကြတာတွေကို
ကြည့်ပြီး ဟိန်းစိုးအောင် နားလည်မှာ မဟုတ်ပေ။

“ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်း ပြန်ရောက်နေတာ သုံးရက်
ရှိသွားပြီ၊ အခုထိ မမမွန်ကို လာမတွေ့သေးဘူး၊

အင် ပါ ယာ ဓာ ပေ

ကြည့်ရတာ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့စကားကို လုံးဝ နားထောင်လိုက်ပြီထင်တယ်”

“ငါ့ဆီ လာတွေ့ပြီးပြီ ညီမလေး”

“ဟာ . . . ဟုတ်လား၊ ညီမလေးကတောင် ပြောဖြစ်သေးတယ်၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရအောင် ကိုကိုဖွဲ့ကတစ်ဆင့် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို မေးပါလားလို့လေ၊ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ ဘာတွေများပြောလဲ ကိုကိုဖွဲ့”

ထက်ထက်သူကို အစမှအဆုံး သူ ရှင်းပြမနေချင်။ ဒီကိစ္စ တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့လည်း နောက်ကြောင်းပြန် မပြောချင် တော့။

“ငါ ဘာမှမပြောချင်ဘူး ထက်ထက်၊ တစ်ခု တော့ ပြောမယ်၊ မကြာခင်မှာပဲ ကိစ္စတွေအားလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်ပြီး နင်တို့တွေအားလုံး သဘော ပေါက်သွားလိမ့်မယ်၊ နင့်ဆီ ငါလာတွေ့တာက ငါ ခရီးထွက်စရာရှိလို့ပဲ”

သူ့ဦးနှောက် ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘူး . . . ဟု ဆရာဝန် မဖြစ်တဖြစ် အသိဖြင့် ထက်ထက်သူ နားလည်သွားမည်လား မသိ။

“ကိုကိုဖွဲကလည်း ကိုကိုဖွဲအလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခရီး သွားနေတာ ခဏခဏပဲဥစ္စာ၊ တစ်ခါမှလည်း ခရီး သွားခါနီး ညီမလေးဆီ လာမတွေ့ပါဘူး၊ ဒီတစ်ခါမှ ထူးထူးဆန်းဆန်း”

“ဒီတစ်ခါ ခရီးထွက်မှာက အလုပ်ကိစ္စနဲ့ မဟုတ် ဘူး ညီမလေး၊ ပြီးတော့ တစ်လနှစ်လလောက် အနည်းဆုံးကြာရင်ကြာမယ်၊ ငါ့စိတ်တွေ ကြည်လင်ပြီး အားလုံးနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်လို့ ရပြီဆိုတော့မှ နင်တို့ ရှိရာကို ငါ ပြန်လာဖြစ်မှာ”

“ကိုကိုဖွဲက ဘာတွေလျှောက်လုပ်ဦးမလဲ မသိ ဘူး၊ ကိုကိုဖွဲရဲ့ လုပ်ငန်းတွေနဲ့ ပွဲရုံကို ဒီတိုင်းကြီး ထားပစ်ခဲ့တော့မှာလား”

“ငါ့အလုပ်တွေ ပွဲရုံကိစ္စတွေကို စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခဏလွဲပေးထားခဲ့တယ်၊ ကဲပါ ငါတို့ စကားပြောတာကို ကြားထဲက နားထောင်ပေးနေရတဲ့ ဟိန်းစိုးအောင်ကို ငါ အားနာလာပြီ၊ နင့်ဆီ ဝင်လာ ဖြစ်တဲ့ အဓိကအကြောင်းက အမွန်အတွက် စာတစ် စောင်ပေးခဲ့ချင်လို့ပဲ၊ ဒီစာကို အမွန်လက်ထဲရောက်

အောင် ပေးလိုက်ပါ ညီမလေး”

ဟိန်းစိုးအောင်နှင့် ထက်ထက်သူကို နှုတ်ဆက်ပြီး ကျောင်း
ဝင်းအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာလည်း ခရီးဆောင်အိတ်တစ်လုံးလွယ်ပိုး
ထား၏။ မွန်းတည့်နေက သူ့အပေါ် တည့်တည့်ကျရောက်နေ၏။

စီးကျလာသော ချွေးစများကို သုတ်ဖယ်ရင်းကပင် အမွန်
အတွက် ရေးဖြစ်ခဲ့သောစာကို စိတ်ကူးဖြင့် မြင်ယောင်မိပြန်၏။

အမွန် . . .

ဒီစာကို ဖတ်ပြီးတာနဲ့ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ တွေ့ဖို့
အမြန်ကြိုးစားပါ အမွန်။ ပြောစရာတွေ အများကြီး ရှိပေ
မယ့် အဓိကကျတာကိုပဲ ပြောပါ့မယ်။

ဖွဲ့ပြောမှာကို အမွန်သိပြီးတာနဲ့ စိတ်ထဲကနေ
ထုတ် ပယ်ပစ်လိုက်ပါ။

အမွန် ပြောခဲ့တယ်နော် . . .

ဒီဘဝမှာ သံယောဇဉ်ရှိရုံကလွဲပြီး ချစ်သူအဖြစ်ကို

ဘယ်သောအခါမှ မမျှော်လင့်နဲ့ဆိုတာလေ။

ကောင်းပါပြီ အမွန်။ ဒီဘဝမှာတော့ အမွန် သံယောဇဉ်တွေကို ရလို့ ဇွဲနေပျော် သေပျော်ပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ကွယ် နောက်နောင်ဘဝတွေမှာတော့ အမွန်အချစ်ကို ရတဲ့သူအဖြစ် ဇွဲ တောင်းတချင်တယ်။

ဒီစကားအတွက်တော့ အမွန်မှာ တားပိုင်ခွင့်မရှိဘူး ထင်ပါတယ်။ သံယောဇဉ်ကြောင့် သံသရာတွေ ရှည်သလိုပဲ၊ စွဲလမ်းခြင်းကြောင့် ဘဝတွေ များပါစေ အမွန်ရယ်။ ဘဝတစ်ခုခုမှာတော့ အမွန်နဲ့အတူ ဆုံချင်ပါသေးတယ်။

ဇွဲပြောချင်တာက ဒါပါပဲ။ ဒီစကားတွေကို စိတ်ထဲကနေ ဖျောက်ပစ်လိုက်ပါ အမွန်။

ဇွဲဆက်ပြောမှာကို အမွန် နားထောင်ပါ။

ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းနဲ့ အမြန်ဆုံးတွေ့အောင် ကြိုးစားပါ အမွန်။ အမွန်ကို တွေ့တဲ့အခါ ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို သူက ပြောပြလိမ့်မယ်။

အမွန်ကပဲ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းကို တစ်ဆင့် ပြောပေးပါ။ အမွန်တို့နှစ်ယောက် ဆုံကြတဲ့အချိန်မှာပဲ ဇွဲက သူ့ မိဘတွေရှိတဲ့နေရာကို သွားနေပါပြီလို့လေ။

အမွန်အပေါ် မှတ်မထင်ဘဲ တင်သွားခဲ့တဲ့
အကြွေး၊ ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းအပေါ် တင်ဖြစ်တဲ့ အကြွေးတွေ
ဆပ်ဖို့ အတွက် ကိုကျော်ဇင်ငြိမ်းရဲ့ အသိုင်းအဝိုင်းတွေကို
ဖွဲ့က ရှင်းပြပေးမှာပါ။

သံယောဇဉ်ရှိဖူးတဲ့
ဝဲ

သူ့ကို တင်ဆောင်ခေါ်ယူသွားသော အဝေးပြေးကားကြီး
ကတော့ တရွေ့ရွေ့ ခရီးနှင်နေဆဲပင်။

မြို့များ ရွာများတို့သည် နောက်ဆီမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။
ဘယ်နေရာမှာ ဘာတွေကျန်ရစ်ခဲ့မှန်းကို မမှန်းဆနိုင်။
သူ့ရင်နှင့်ဝေးရာဆီမှာတော့ သူ့အချစ်တွေ ကြွင်းကျန်ရစ်သည်
လား။

ဝေးဝေးကိုတော့ သူမပြေးနိုင်။ တစ်နေ့မှာတော့ အမွန်နှင့်
မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်ဦးမည်။

အမွန်နှင့်ဆုံအတွေ့မှာ ချစ်ခြင်းဗလာ ဖြစ်ရသော်လည်း
သံယောဇဉ်တို့ မမဲ့ချင်။

သံယောဇဉ်မကင်းသော အမွန်အကြည့်များကိုတော့
မြင်နိုင်စွမ်းရှိသရွေ့ မြင်တွေ့သွားချင်သေးသည်လေ။

① ဖွဲ့ဖွဲ့ ①

မောင်ညိုအေး (ပန်းတော)

တိုက် ၂၅။ အခန်း (၃၀၄)။

၅ လမ်း။ ဘီ = ဘလောက်

ယုဇနဥယျာဉ် မြို့တော်

ဒဂုံမြို့သစ် (ဆိပ်ကမ်း) မြို့နယ်။

ဖုန်း = ၅၉၃၁၄၂

အောက်ပိုင်း

တမ်းတတိုင်တည်တေး